

ÅRGÅNG 133 • NUMMER 5 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MAJ 2009

Liahona

Generalkonferenstal

Äldste Neil L Andersen kallad till de tolv

De tolv apostlarnas kvorum

Sittande (från vänster): President Boyd K Packer; äldste L Tom Perry, äldste Russell M Nelson, äldste Dallin H Oaks och äldste M Russell Ballard. Stående (från vänster): Äldste Richard G Scott, äldste Robert D Hales, äldste Jeffrey R Holland, äldste David A Bednar, äldste Quentin L Cook, äldste D Todd Christofferson och äldste Neil L Andersen.

Liahona

- 2 Konferensöversikt för den 179:e årliga generalkonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Välkomna till konferensen
Thomas S Monson
- 7 Så blir vi sparsamma
familjeförsörjare timligt och andligt
Robert D Hales
- 11 Respekt och vördnad
Margaret S Liffertb
- 14 Uppenbarade principer om kvorum
Michael A Neider
- 17 Finn styrka i svåra tider!
Allan F Packer
- 19 Kraften i förbund
D Todd Christofferson
- 23 Motgångar
Henry B Eyring

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 27 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Dieter F Uchtdorf
- 29 Rapport från kyrkans
revisionsavdelning för år 2008
Robert W Cantwell
- 30 Statistisk rapport för år 2008
Brook P Hales
- 31 Dra lärdom av det förflutna
M Russell Ballard
- 34 Vår Faders plan — stor nog för alla
hans barn
Quentin L Cook
- 38 Tro på Herren Jesus Kristus
Kevin W Pearson
- 41 Tro under motgångar
Rafael E Pino
- 43 Tempeltjänsten: Källan till styrka
och kraft i tider av nöd
Richard G Scott
- 46 Lärdomar från Herrens bön
Russell M Nelson

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 49 Råd till unga män
Boyd K Packer
- 53 Ett telefonsamtal till er
Richard C Edgley
- 56 Ansvar i prästadömet
Claudio R M Costa

- 59 Vi håller på med ett stort arbete och
kan inte komma
Dieter F Uchtdorf
- 63 "Fallen soldat!"
Henry B Eyring
- 67 Var ditt bästa jag
Thomas S Monson

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 75 Lärjungeskapets väg
Dieter F Uchtdorf
- 78 Kom till honom
Neil L Andersen
- 81 Gå vidare med livet
Steven E Snow
- 83 Hans arm skall dig skydda
Barbara Thompson
- 86 Ingen var med honom
Jeffrey R Holland
- 89 Var vid gott mod
Thomas S Monson

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

- 93 Osjälviskt tjänande
Dallin H Oaks
- 97 Att ärorikt inneha namn och
ställning
David A Bednar
- 101 Heliga hem, heliga tempel
Gary E Stevenson
- 104 Gåvor som hjälper oss
navigera i livet
José A Teixeira
- 106 Hans tjänare
profeterna
F Michael Watson
- 109 "För själar till mig"
L Tom Perry
- 112 Tills vi möts igen
Thomas S Monson

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE

- 114 Var ett föredöme för de troende
Ann M Dibb
- 117 Ett dygdigt liv — steg för steg
Mary N Cook
- 120 Kom, låt oss gå upp till Herrens berg
Elaine S Dalton
- 123 Mod, mina vänner!
Thomas S Monson
- 72 Generalauktoriteter i Jesu Kristi
Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 128 De talade till oss
- 130 Register över konferensberättelser
- 131 Lärdomar för vår tid
- 131 Biorganisationernas
generalpresidentskap
- 132 Konferensnytt

Konferensöversikt för den 179:e årliga generalkonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION, 4 APRIL 2009

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: Charles Didier.
Avslutningsbön: William W Parmley. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Edgar Thompson körledare, Andrew Unsworth och Clay Christiansen organister: "Se, dagen gryr och mörkret flyr", *Psalmer*, nr 1; "Press Forward, Saints", *Hymns*, nr 81; "Israel, nu Gud dig kallar", *Psalmer*, nr 8, arr. Wilberg, opublicerat; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3; "Consider the Lilies", Roger Hoffman, arr. Lyon, publicerat av Jackman; "Jag vet min Herre lever än", *Psalmer*, nr 82, arr. Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION, 4 APRIL 2009

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Dieter F Uchtdorf.
Inledningsbön: Spencer J Condie.
Avslutningsbön: Douglas L Callister. Sång av en kombinerad kör från Salt Lake City-områdets religionsinstitut; Stephen P Schank och Richard T Decker körledare; Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "Kom, du sälla dag utlovad", *Psalmer*, nr 29; "Du, jordens Konung, kom", *Psalmer*, nr 27, arr. Kasen, publicerat av Jackman; "Låt oss sträva fram", *Psalmer*, nr 166; "Vi till avsked sjunga", *Psalmer*, nr 105, arr. Wilberg, publicerat av Deseret Book.

PRÄSTADÖMETS SESSION, LÖRDAG KVÄLL, 4 APRIL 2009

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: Bruce D Porter.
Avslutningsbön: Shirley D Christensen. Sång av en prästadömskör från Brigham Young-universitetet-Idaho; Kevin Brower och Randall Kempton körledare; Richard Elliott organist: "Sing Praise to Him", *Hymns*, nr 70, arr. Kempton, opublicerat; "Fader, i bön", *Psalmer*, nr 94; "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4; "Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178, arr. Kempton, opublicerat.

SÖNDAGENS MORGONSESSION, 5 APRIL 2009

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: Daryl H Garn.
Avslutningsbön: Donald L Hallstrom. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg körledare, Clay Christiansen och Richard Elliott

organister: "Lova och priså din Herre och Konung", *Psalmer*, nr 40; "O bönestund", *Psalmer*, nr 89; "Du kan sprida himmelskt ljus", *Psalmer*, nr 158, arr. Wilberg, opublicerat; "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5; "This Is My Beloved Son", *Children's Songbook*, s 76, arr. Cardon, opublicerat; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10, arr. Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION, 5 APRIL 2009

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Henry B Eyring.
Inledningsbön: Spencer V Jones.
Avslutningsbön: Robert C Oaks. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Edgar Thompson körledare, Linda Margetts och Bonnie Goodliffe organister: "Höj en tacksam lovsångs ljud", *Psalmer*, nr 13, arr. Elliott, opublicerat; "O Min Fader", *Psalmer*, nr 190, arr. Gates, publicerat av Jackman; "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 45; "Gud var' med dig tills vi möts igen", *Psalmer*, nr 107, arr. Wilberg, opublicerat.

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE, LÖRDAG KVÄLL, 28 MARS 2009

Presiderande: Thomas S Monson.
Mötesledare: Elaine S Dalton Inledningsbön: Elizabeth Bevan. Avslutningsbön: Muzna Bukhari. Sång av en kör av unga kvinnor från stavar i East Millcreek, Cottonwood och Olympus; Merrilee Webb körledare, Linda Margetts organist: "Som Sions ungdom, löftets barn", *Liabona*, apr 2000, s 24, arr. Kasen, publicerat av Jackman; "Han sände sin Son", *Barnens sångbok*, s 20–21, arr.

DeFord, publicerat av DeFord Music (flöjt: Rachel Miles; oboe: Elizabeth Quigley); "Mer helighet giv mig", *Psalmer*, nr 77, arr. Goates, opublicerat (cello: Julia Marshall); "Skall väl Sions ungdom vackla", *Psalmer*, nr 176, flerstämmigt arr. Webb.

KONFERENSINSPELNINGAR FINNS TILLGÄNGLIGA

Inspelningar av konferenssessioner finns på många språk på www.lds.org. Inspelningarna finns också på distributionscentren i allmänhet inom två månader efter konferensen.

KONFERENSTAL PÅ INTERNET

Besök www.lds.org på Internet för att få tillgång till konferenstal på många språk. Klicka på "Gospel Library" och sedan på "General Conference". Välj sedan ett språk.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto Craig Dimond. Baksida: Foto Christina Smith.

KONFERENSFOTON

Bilderna från generalkonferensen i Salt Lake City är tagna av Craig Dimond, Welden C Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Lindsay Briggs, Rod Boam, Alpha Smoot, Cody Bell, Mark Weinberg, Deanna Van Kampen och Michael Sandberg; i Argentina av Javier Coronati; i Brasilien av Laurení Ademar Fochetto; i Fiji av Talat Mehmood; i Mexico av Shelem Castañeda och Carlos Israel Gutiérrez; i Polen av Bev Robison; i Rumänien av Cody Holmes och i Ryssland av Vasiliy Grachev Kharlamova.

TALARE I ALFABETISK ORDNING

Andersen, Neil L, 78
Ballard, M Russell, 31
Bednar, David A, 97
Christofferson, D Todd, 19
Cook, Mary N, 117
Cook, Quentin L, 34
Costa, Claudio R M, 56
Dalton, Elaine S, 120
Dibb, Ann M, 114
Edgley, Richard C, 53
Eyring, Henry B, 23, 63
Hales, Robert D, 7
Holland, Jeffrey R, 86
Lifferth, Margaret S, 11
Monson, Thomas S, 4, 67,
89, 112, 123
Neider, Michael A, 14
Nelson, Russell M, 46
Oaks, Dallin H, 93
Packer, Allan F, 17
Packer, Boyd K, 49
Pearson, Kevin W, 38
Perry, L Tom, 109
Pino, Rafael E, 41
Scott, Richard G, 43
Snow, Steven E, 81
Stevenson, Gary E, 101
Teixeira, José A, 104
Thompson, Barbara, 83
Uchtdorf, Dieter F, 27, 59, 75
Watson, F Michael, 106

ÄMNESREGISTER

Aktivering, 14, 63
Anställning, 53
Ansvar, 49, 56, 109
Aronska prästadömet, 14, 49
Bekvämlighet, 41
Beslutsamhet, 59
Broderskap, 53, 63
Bön, 46, 67, 112
Den Helige Anden, 17,
19, 104
Distraktioner, 59
Dygd, 117, 120, 123
Döma, 34, 123
Ensamhet, 86
Erfarenhet, 31
Eviga familjer, 43
Exempel, 11, 114, 117
Familjen, 83, 101
Familjens hemmaften, 56
Fasta, 46
Förberedelse, 43, 120
Förbund, 19, 97
Försoningen, 34, 86, 117
Förändring, 81
Generalkonferensen, 112
Glädje, 89
Handlingsfrihet, 104
Hemmet, 101
Historia, 31
Hopp, 75, 81, 89
Inläring, 31
Jesus Kristus, 46, 75, 78, 86
Leva förutseende, 7
Lydnad, 19, 38, 106
Lärdomar, 34
Lärjungeskap, 75

Medlemsmissionsarbete, 109
Missbruk, 7
Missionsarbete, 4, 109
Mod, 123
Motgångar, 19, 23, 41, 89
Personlig tillväxt, 114
Perspektiv, 81
Pionjärer, 78
Pornografi, 112
Prioriteringar, 59
Profeter, 81, 104, 106
Prästadömet, 56, 63
Prästadömskvorum, 14, 53
Prästadömsvälsignelser, 67
Renhet, 120
Respekt, 11, 34
Själviskhet, 93
Skriftstudier, 67
Skulder, 7
Skydd, 97
Ständiga utbildningsfon-
den, 4
Tempel, 4, 43, 97, 101, 112
Tjänande, 23, 53, 63, 83, 93
Tro, 19, 38, 41, 49, 81, 83
Tivel, 38
Tålmod, 75
Undervisning, 11
Unga kvinnor, 114
Uppenbarelse, 17
Uppoffringar, 93
Uthållighet, 89
Visdomsordet, 49
Vittnesbörd, 17, 31, 78
Vördnad, 11
Ödmjukhet, 23, 46

Välkommen till konferensen

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Mina bröder och systrar, det gläder mig att rapportera att det går mycket bra för kyrkan. Herrens verk fortsätter att oavbrutet gå framåt.

Mina kära bröder och systrar, vi noterar med sorg vid öppnandet av denna den 179:e årliga generalkonferensen att äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum inte längre finns ibland oss. Vi sörjer hans bortgång. Vi saknar honom. Vi framför vår kärlek till hans familj. Jag tvivlar inte på att han fortsätter med detta stora verk på andra sidan slöjan.

På grund av äldste Wirthlins bortgång har vi en vakans i de tolv apostlarnas kворum. Efter mycket fasta och bön har vi kallat äldste Neil Linden Andersen att fylla detta tomrum. Vi lägger hans namn inför er denna morgon och ber om ert stöd.

Alla ni som känner att ni kan stödja honom i detta heliga ämbete, var snäll och visa det genom att sträcka upp handen. Om någon är emot, så vänligen visa det med samma tecken.

Vi tackar er för ert stöd. Äldste Andersens namn kommer att tas med när kyrkans ämbetsmän presenteras i eftermiddag.

Äldste Andersen, vi inbjuder dig att inta din plats på förhöjningen med de andra tolv. Vi ser fram emot att lyssna till dig under söndagens morgon-session.

Bröder och systrar, sedan vi träffades för sex månader sedan har jag varit i Mexico City tillsammans med president och syster Henry B Eyring för att återinviga templet där. I många månader har templet genomgått omfattande renoveringar.

Kvällen före återinvigningen hölls ett storslaget kulturevenemang i Aztekastadion. Ungefär 87 000 åskådare satt tätt packade i utomhusstadion och en rollbesättning på över 8 000 ungdomar deltog i det 80 minuter långa programmet med musik, dans och mexikansk historia.

Både president Eyring och jag tilldelades en serape och en sombrero. Utstyrda i denna traditionella klädsel kunde jag inte motstå frestelsen att framföra en improviserad version av

”El Rancho Grande”, som jag lärt mig i min spanskakurs i årskurs 9. Jag ska inte göra det idag.

Var och en av de två invigningssessionerna följande dag var fylld av Herrens Ande.

För bara två veckor sedan invigde vi under 12 sessioner templet i Draper i Utah, en magnifik byggnad inbäddad vid bergens fot i södra delen av Saltsjödalen. Ungefär 685

000 personer — både medlemmar och icke medlemmar — deltog i templets öppet hus. Över 365 000 medlemmar besökte invigningssessionerna, inklusive satellitutsändningarna till olika stavscentrer. Herrens Ande var i rikt mått närvarande när templet invigdes.

Inom en snar framtid inviger vi Oquirrh Mountain-templet i Utah och under kommande månader och

år blir det många fler invigningar. Vi ser fram emot de här tillfällena. Det finns något i en tempelinvigning som får en att på nytt utvärdera sitt liv och att uppriktigt önska göra ännu bättre ifrån sig.

Nu, mina bröder och systrar, gläder det mig att rapportera att det går mycket bra för kyrkan. Herrens verk fortsätter att oavbrutet gå framåt.

Vi har nu ungefär 53 000 missionärer som verkar i 348 missioner över hela världen. Vi tar Frälsarens uppmaning på stort allvar: ”Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn.”¹ Vi är djupt tacksamma för det arbete våra missionärer utför och för de uppoffringar som de och deras familjer gör för att de ska kunna tjäna.

Vi har också många volontärer och missionärer som utför ickeprosytyterande verksamhet. Det rör sig vanligtvis om mogna människor som ger av sin tid och sina talanger för att främja Herrens verk och välsigna vår himmelske Faders barn. Vi är så tack-samma för det värdefulla tjänande som de bidrar med.

Ständiga utbildningsfonden, som upprättades 2001, fortsätter att utvecklas. Sedan starten har 35 600 unga män och kvinnor varit inskrivna i programmet och har genom utbildning förbättrat sina färdigheter och anställningsmöjligheter. Hittills har 18 900 slutfört sin utbildning. Med de i genomsnitt 2,7 år av utbildning som de nu får höjer de sin inkomst tre till fyra gånger. Vilken välsignelse för dem! Detta är verkligen ett inspirerat program.

Mina bröder och systrar, jag tackar er för er tro och hängivenhet mot evangeliet. Jag tackar er för den kärlek och omtanke som ni visar varandra. Jag tackar er för det tjänande som ni bidrar med i era församlingar och grenar, i stavar och distrikt. Det är ett sådant tjänande som hjälper Herren genomföra sina avsikter på jorden.

Jag uttrycker mitt tack för er vänlighet mot mig varhelst jag kommer. Jag tackar er för era böner å mina vägnar. Jag har känt dessa böner och är mycket tacksam för dem.

Nu, mina bröder och systrar, längtar vi att få lyssna till de budskap som ska framföras under de närmaste två dagarna, så att vi kan ta emot undervisning och inspiration och få förnyad beslutsamhet att leva efter evangeliet och tjäna Herren. De

som ska tala till oss har sökt himlens hjälp och vägledning när de förberett sina budskap. De har fått inspiration om vad de bör säga till oss.

Vi välkomnar alla er som är nya i kyrkan. Till dem av er som kämpar med prövningar eller med besvikelser eller med förluster: Vi ber för er. Vår himmelske Fader älskar var och en av oss och är medveten om våra behov. Må vi fyllas av hans Ande när vi lyssnar till det som ska framföras. Det är min bön denna morgon när vi öppnar denna stora konferens. Jag har goda minnen av president Gordon B Hinckley, som var president för kyrkan före mig. Jag är säker på att han tjänar väl på andra sidan. I vår Herre och Frälsare Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Matt 28:19.

Så blir vi sparsamma familjeförsörjare timligt och andligt

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kvorum

När vi lever sparsamt kan vi försörja oss själva och våra familjer och även följa Frälsarens föredöme och hjälpa och välsigna andra.

Hur välsignade är vi inte som leds av en levande profet! President Thomas S Monson, som växte upp under den stora depressionen, lärde sig att hjälpa andra. Ofta bad hans mor honom gå med mat till nödlidande grannar, och hon gav också hemlösa män tillfälligt arbete i utbyte mot hemlagad mat. Senare, som ung biskop, lärde

president J Reuben Clark honom att "vara snäll mot änkan och ta hand om de fattiga". (Thomas S Monson, "En förutseende plan — ett dyrbart löfte", *Nordstjärnan*, okt 1986, s 64.) President Monson vakade över 84 änkor och tog hand om dem tills de gick bort. Under årens lopp har hans tjänande bland medlemmar och människor över hela världen blivit utmärkande för honom. Vi är tacksamma för hans exempel. Tack, president Monson.

Bröder och systrar, i likhet med president Monson växer våra barn upp i tider av ekonomisk otrygghet. Precis som våra mor- och farföräldrar och deras föräldrar lärde sig viktiga läxor genom ekonomiska motgångar kan det vi lär oss nu, under våra nuvarande omständigheter, bli till välsignelse för oss och våra efterkommande i framtida generationer.

I dag talar jag till alla dem vars frihet att välja har begränsats genom effekterna av tidigare dåliga val. Jag talar speciellt om val som har lett till

orimliga skulder och missbruk av mat, droger, pornografi och andra tanke-mönster och handlingar som försvagar självkänslan. All denna omåttlighet påverkar oss personligen och försvagar våra familjerelationer. Naturligtvis kan en del skulder, till exempel för utbildning, en anspråkslös bostad eller en enkel bil, kanske vara nödvändiga för att man ska kunna försörja en familj. Men olyckligtvis ådrar vi oss ytterligare skulder när vi inte kan kontrollera våra begär och beroendeframkallande impulser. Och både när det gäller skulder och böjelser är den hoppgivande lösningen densamma — vi måste vända oss till Herren och följa hans bud. Mer än något annat måste vi ha en önskan att förändra vårt liv så att vi kan bryta den onda cirkeln av skulder och våra okontrollerade begär. Jag ber att ni under de närmaste minuterna, och under den här konferensen, ska fyllas av hopp om vår Frälsare Jesus Kristus och finna hjälp i hans återställda evangeli-ums lärdomar.

Våra svårigheter, till exempel de som vi skapar genom våra egna beslut, är en del av provet här i dödligheten. Låt mig försäkra er att er situation inte är utom räckhåll för vår Frälsares makt. Genom honom kan varje kamp ge oss erfarenhet och tjäna oss till godo. (Se L&F 122:7.) Varje frestelse som vi övervinner är till för att stärka oss, inte förgöra oss. Herren tillåter aldrig att vi frestas över vår förmåga. (Se 1 Kor 10:13.)

Vi måste komma ihåg att motståndaren känner oss utomordentligt väl. Han vet var, när och *hur* han ska fresta oss. Om vi lyder den Helige Andens maningar kan vi lära oss känna igen motståndarens lockelser. Innan vi faller för en frestelse måste vi lära oss att med orubblig beslutsamhet säga: "Gå bort ifrån mig, Satan!" (Matt 16:23)

Våra framgångar mäts aldrig efter hur starkt vi blir frestade, utan av hur trofast vi reagerar. Vi måste be om

São Paulo, Brasilien

hjälp av vår himmelske Fader och söka efter kraften genom hans Sons Jesu Kristi försoning. Med denna gudomliga hjälp i både timliga och andliga sammanhang kan vi bli sparsamma familjeförsörjare åt oss själva och andra.

Vad är en sparsam familjeförsörjare?

Vi har alla ansvaret att försörja oss själva och vår familj, både timligt och andligt. För att försörja oss på ett sparsamt sätt måste vi praktisera principerna för ett sparsamt leverne: med glädje leva inom våra ramar, vara nöjda med vad vi har, undvika omåttliga skulder och flitigt spara och bereda oss för sämre tiders oförutsedda händelser. När vi lever sparsamt kan vi försörja oss själva och våra familjer och även följa Frälsarens föredöme och hjälpa och välsigna andra.

För att vara sparsamma familjeförsörjare måste vi hålla det mest grundläggande budet: "Du skall inte ha begär." (2 Mos 20:17) Vår värld är fylld av känslor av att man är berättigad till något. En del av oss känner sig besvärade, skamsna och mindre värdefulla om vår familj inte har allting som grannarna har. Följden blir att vi sätter

oss i skuld för att köpa sådant som vi inte har råd med — och sådant som vi egentligen inte behöver. När vi gör det blir vi fattiga, både timligt och andligt. Vi ger bort en del av vår dyrbara, ovärderliga handlingsfrihet och försätter oss i självpåtagen trældom. Pengar som kunde ha använts till att ta hand om oss själva och andra måste nu användas till att betala våra skulder. Vad som återstår är ofta bara tillräckligt för att täcka de mest grundläggande fysiska behoven. Att leva på existensminimum gör oss deprimerade, vårt egenvärde påverkas och våra relationer till familj, vänner, grannar och Herren försämras. Vi har inte tid, kraft eller intresse av att söka efter andliga ting.

Hur undviker och övervinner vi då skuldsättningsmönstret och böjelsen för timliga, världsliga ting? Låt mig dela med mig av två läxor jag lärt mig om att leva sparsamt och som kan vara till hjälp för var och en av oss. De här lärdomarna, jämte många andra viktiga läxor i mitt liv, lärde jag mig av min hustru och eviga livskamrat. De här insikterna fick jag vid två tillfällen under vårt äktenskap — bägge två när

jag ville köpa en speciell present till henne.

Den första läxan lärde jag mig när vi var nygifta och hade mycket litet pengar. Jag låg vid flygvapnet och vi hade inte kunnat fira jul tillsammans. Jag var på uppdrag utomlands. När jag kom hem såg jag en vacker klänning i ett skyltfönster och sade till min hustru att om hon tyckte om den, då skulle vi köpa den. Mary gick in i affärens omklädningshytt. Efter en stund kom biträdet ut, strök förbi mig och hängde tillbaka klänningen på sin plats i fönstret. När vi lämnade affären frågade jag: "Vad hände?" Hon svarade: "Det var en vacker klänning, men *vi har inte råd!*" De orden gick rakt in i mitt hjärta. Jag har lärt mig att de tre mest kärleksfulla orden är: "Jag älskar dig" och att de fyra mest omtänksamma orden till dem vi älskar är: "Vi har inte råd."

Den andra läxan lärde jag mig flera år senare, när vi hade större ekonomisk trygghet. Vår bröllopsdag närmade sig och jag ville köpa en finare kapp till Mary för att visa min kärlek och uppskattning för våra många lyckliga år tillsammans. När jag frågade

vad hon tyckte om kappan som jag hade i åtanke, svarade hon med ord som än en gång genomträngde mitt hjärta och sinne. "När skulle jag ha på mig den?" frågade hon. (Vid den tiden var hon Hjälpföreningens president i församlingen och hjälpte till att sörja för familjer i nöd.)

Sedan lärde jag mig en oförglömlig läxa av henne. Hon såg mig i ögonen och frågade vänligt: "Köper du den här åt mig eller åt dig?" Med andra ord frågade hon: "Är avsikten med den här presenten att visa din kärlek till mig eller att visa mig att du är en duktig familjeförsörjare eller att visa världen att du lyckats?" Jag begrundade hennes fråga och insåg att jag tänkte mindre på henne och vår familj och mer på mig själv.

Sedan hade vi ett allvarligt livsförändrande samtal om att leva sparsamt, och vi kom överens om att våra pengar skulle komma till mer nytta om vi betalade av på vårt huslån och bidrog mer till våra barns utbildningsfond.

De här två lärdomarna är själva kärnan i ett sparsamt leverne. När vi står inför val att köpa, konsumera eller engagera oss i världsliga ting och aktiviteter, behöver vi alla lära oss att säga till varandra: "Vi har *inte* råd, även om vi vill det!" eller "Vi *har* råd, men vi behöver det inte — och vill egentligen inte ens ha det!"

Det ligger en lika viktig princip bakom de här lärdomarna: Vi kan lära oss mycket av att kommunicera med våra män och hustrur. När vi rådslår och samarbetar i familjeråd kan vi hjälpa varandra att bli sparsammare familjeförsörjare och lära våra barn att också leva sparsamt.

Grunden för ett sparsamt leverne är tiondelagen. Det främsta syftet med den lagen är att hjälpa oss utveckla tro på vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus. Tiondet hjälper oss att övervinna vårt begär efter sådant som hör till den här världen och att villigt göra uppoffringar för andra. Tiondet är en underbart

rättvis lag, för oavsett hur rika eller fattiga vi är så betalar vi allesammans samma årliga tiondel av vår inkomst (se L&F 119:4), och vi kommer allesammans att få så stora välsignelser "att det inte finns plats nog att ta emot dem". (Se JST Malachi 3:10.)

Förutom vårt tionde bör vi också föregå med gott exempel genom att betala fasteoffer. Det minsta fasteoffer vi bör ge är kostnaden för de två på varandra följande måltider som vi avstår från när vi fastar varje månad. Genom att inte äta de här två målen närmar vi oss Herren i ödmjukhet och bön, och vi deltar också i ett anonymt givande för att välsigna våra bröder och systrar över hela världen.

Ett annat viktigt sätt att hjälpa våra barn att lära sig bli sparsamma familjeförsörjare är att som familj göra upp en budget. Vi bör regelbundet gå igenom vår familjs inkomst-, besparings- och utgiftsplan när vi har våra familjeråd. Det här kommer att lära våra barn att inse skillnaden mellan önskemål och behov och att planera på sikt för en meningsfull användning av familjens tillgångar.

När våra pojkar var små hade vi ett familjeråd och satte upp som mål att ha en "drömsemester" på Colorado-floden. När någon av oss ville köpa något under året som följde brukade vi fråga varandra: "Vill vi verkligen köpa detta nu, eller vill vi vänta och

ta vår drömsemester senare?” Det blev en underbart lärorik erfarenhet om att leva sparsamt. Genom att inte tillfredsställa våra omedelbara önskemål skaffade vi oss den ännu mer önskvärda belöningen av samhörighet i familjen och underbara minnen för kommande år.

När vi vill uppleva eller äga något som påverkar oss och våra tillgångar, kanske vi bör fråga oss själva: ”Ger det temporär behållning eller kommer det att få evigt värde och evig betydelse?” Att sanningsenligt besvara dessa frågor kan hjälpa oss att hålla oss ifrån onödiga skulder och andra missbruksbeteenden.

När vi strävar efter att övervinna skulder och beroendeframkallande beteenden bör vi minnas att beroendet är vad den naturliga människan kräver och det kan aldrig tillfredsställas. Det är en omöjlig aptit. När vi är beroende söker vi efter de världsliga ägodelar eller fysiska välbehag som tycks locka oss. Men som Guds barn bör vår djupaste hunger och det som vi borde söka efter vara det som bara

Gud kan ge — hans kärlek, hans känsla av värde, hans trygghet, hans tillit, hans hopp om framtiden och förvissningen om hans kärlek, vilket ger oss evig glädje.

Vi måste mer än något annat vilja göra vår himmelske Faders vilja och sparsamt sörja för oss själva och andra. Vi måste i likhet med kung Lamoni kunna säga: ”Jag [skall] överge alla mina synder för att lära känna dig.” (Alma 22:18) Då kan vi komma till honom med fast beslutamhet och lova honom: ”Jag ska göra allt som krävs.” Genom bön, fasta, samt lydnad mot buden, prästdörets välsignelser och hans försoningsoffer känner vi hans kärlek och kraft i vårt liv. Vi får ta emot hans andliga ledning och styrka genom den Helige Andens maningar. Endast genom vår Herres försoning kan vi uppnå en mäktig förändring i hjärtat (se Mosiah 5:2; Alma 5:14) och uppleva en mäktig förändring i vårt beroendeframkallande beteende.

Med all den kärlek jag har inom mig, och med Frälsarens kärlek

genom mig, inbjuder jag er att komma till honom och höra hans ord: ”Ge därför inte ut pengar på det som inte har något värde, lägg inte heller ned arbete på sådant som inte kan tillfredsställa. Hörsamma mig flitigt och kom ihåg de ord som jag har talat. Och kom till Israels Helige och mätta er med det som inte förgås och inte heller kan fördärvas.” (2 Nephi 9:51)

Jag vittnar om att aptiten att äga världsliga ting endast kan övervinnas genom att man vänder sig till Herren. Missbrukets hunger kan endast ersättas av vår kärlek till honom. Han står redo att hjälpa oss alla. ”Frukta inte”, sade han, ”ty ni är mina, och jag har övervunnit världen”. (L&F 50:41)

Jag bär mitt särskilda vittnesbörd om att han genom försoningen har övervunnit allting. Må var och en av oss också övervinna världsliga frestelser genom att komma till honom och genom att bli sparsamma familjeförsörjare, både timligt och andligt, för oss själva och andra, är min ödmjuka bön, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Respekt och vördnad

MARGARET S LIFFERTH

första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Vi måste främja respekt för varandra och vördnad för Gud i våra hem och klassrum.

I Johannes sista kapitel kan vi läsa om ett särskilt förtroligt samtal mellan Petrus och den uppståndne Kristus. Tre gånger frågar Frälsaren: "Simon, Johannes son, älskar du mig?" Och varje gång när Petrus betygar sin kärlek för Frälsaren säger Jesus till honom: "För mina lamm på bete ... var en herde för mina får ... för mina får på bete."¹

Det finns ett stort behov i dagens värld av att ge näring åt våra barns och ungdomars själar med "levande vatten"² och "livets bröd".³ Liksom Petrus älskar vi Herren, och därför arbetar dagens föräldrar och ledare flitigt på att i varje hjärta inpränta ett vittnesbörd om Jesus Kristus och

hans evangelium. Vi undervisar i våra hem, i missionärssammanhang och i vår kyrkas kapell och klassrum. Vi förbereder för och inbjuder Anden att vara hos oss. Men för att verkligen kunna föra hans lamm på bete och ge hans får näring med vittnesbörd och Anden, måste vi också främja respekten för varandra och vördnad för Gud i våra hem och klassrum.

Jag riktar min vädjan idag till föräldrar, lärare och ledare att tillsammans undervisa om, vara föredömen och uppmuntra normer för respekt och vördnad, som stärker våra barn och ungdomar och inbjuder en anda av gudsdyrkan till våra hem och kapell.

Låt mig påminna om att vår förmåga och vår trovärdighet att visa vördnad för Gud stärks när vi visar respekt för varandra. I dagens samhälle angrips normerna för anständighet, värdighet och hövlighet från alla håll och i alla media. Som föräldrar och ledare är vårt föredöme i fråga om respekt för varandra av största vikt för våra ungdomar och barn, eftersom de inte bara tittar på media — de tittar på oss! Är vi de föredömen vi behöver vara?

Ställ följande frågor till er själva: Är jag ett föredöme i fråga om respekt i mitt hem genom mitt sätt att handla mot dem jag älskar mest? Hur uppför jag mig under ett sportevenemang?

Om mitt barn hamnar i dispyt med en lärare, en lagledare eller kamrat, lyssnar jag till sakens båda sidor? Visar jag respekt för andras ägodelar och tar jag hand om mina egna? Hur uppför jag mig mot andra som har andra åsikter än jag om religion, livsstil eller politik?

När föräldrar och ledare exemplifierar och undervisar om respekt för andra, bekräftar vi för våra barn att var och en av oss verkligen är ett Guds barn och att alla är eviga bröder och systrar. Vi inriktar oss på det vi har gemensamt — på hjärtats egenskaper som binder samman Guds familj, istället för på det som skiljer oss åt.

Respekt för andra och vördnad för Gud är närbesläktade. De är rotade i ödmjukhet och kärlek. President David O McKay sade att "vördnad är djup respekt blandad med kärlek"⁴ och äldste L Tom Perry lärde att "vördnad kommer av vår beundran och respekt för gudomen".⁵ Primärbarnen lär sig detta begrepp när de sjunger följande vers från en primärsång:

*Vördnad är mer än att sitta helt
stilla
och visa ett vördnadsfullt sätt.
Ja, vördnad är känslan jag har för
min Fader,
för vördnad och kärlek är ett.*⁶

Men vördnadsfullt uppträdande är inte en naturlig sak för de flesta barn. Det är en egenskap som lärs ut av föräldrar och ledare genom exempel och övning. Kom dock ihåg att om vördnad är rotad i kärlek så är dess undervisning det också. Om vi undervisar på ett bryskt sätt skapar det trots, inte vördnad. Så börja tidigt och ha rimliga förväntningar. Ett litet barn *kan* lära sig att lägga armarna i kors för att delta i bön. Men det tar tid, tålmod och ihärdighet. Kom ihåg att vi inte bara ger ett barn dess första lektion i vördnad, det kan också vara första försöket för barnet att lära sig självkontroll.

Denna undervisning och självdisciplin fortsätter rad på rad och bud på bud. Sålunda lär sig ett barn att vara vördnadsfullt under bönen och sakramentet. Hon sitter bredvid sina föräldrar under mötet. Sedan fortsätter hon att lära sig självdisciplin när hon senare lär sig fasta, att efterleva visdomsordet, att fatta rätta beslut om Internet och att hålla kyskhetslagen. Vi tillväxer alla i både förmåga och förståelse. Vi är till välsignelse för våra barn och ungdomar när vi är föredömen, lär och uppmuntrar dem genom denna process, för självkontroll är inte bara roten till självaktning, den är också väsentlig för att Anden ska kunna undervisa, bekräfta och vittna.

Jag minns ett tal som president Boyd K Packer höll på en konferens för nästan 20 år sedan som hette: "Vördnad öppnar uppenbarelsens kanaler."⁷ Dessa ord står fortfarande skrivna i mitt hjärta efter alla dessa år. Det påminner mig om att vi *måste* skapa platser av vördnad i vårt hjärta, i vårt hem och på våra möten som inbjuder Anden att hjälpa, vägleda, undervisa och vittna. Därför att när Anden vittnar för oss att Gud är vår Fader och Jesus Kristus vår Frälsare, är det *den* uppenbarelsen som inbjuder till sann vördnad, född ur kärlek och djup respekt.

Så vad kan vi som föräldrar och ledare göra? Vi kan vara exempel på

vördnad när vi ber ödmjukt, använder ett språk i bönen som är passande och uttalar Gudomens namn med respekt. Vi kan handha skrifterna respektfullt och undervisa från dem med övertygelse.

Vördnaden ökar när vi inte bara visar respekt för generalauktoriteter utan också för lokala prästadöms- och biorganisationsledare. Min stavspresident har varit en kär vän i över 30 år och som vänner har vi alltid kallat varandra vid förnamn. Men eftersom han har ett ledarämbete inom prästadömet försöker jag att i offentliga sammanhang och absolut i kyrkliga sammanhang alltid kalla honom för president Porter. När vi lär våra barn

och ungdomar att det är passande att kalla våra ledare president, biskop, broder och syster så uppmuntrar vi till respekt och vördnad. De lär sig också sanningen att ledare kallas av Gud och har getts heliga ansvar.

Som föräldrar och ledare *måste* vi vara föredömen i fråga om vördnadsfullt uppträdande på kyrkans möten. Våra kapell används till många olika aktiviteter, men på söndagen är de platser för gudsdyrkan. Vi samlas för att förnya förbund som helar vår själ. Vi kommer för att inhämta lärdomar och stärka vårt vittnesbörd. Missionärer för med sig undersökare. Endast om vi är vördnadsfulla kan Anden bekräfta evangeliets sanningar genom Guds ord, musik, vittnesbörd och bön.

Vi är ett vänskapligt folk och vi älskar varandra, men vördnaden förbättras om vårt sociala umgänge sker i foajén, och om sakramentsmötet börjar med preludiet, inte inledningsbönen. Vi uppmuntrar till vördnad när vi tar ett gråtande barn ut ur kapellet och hittar ett annat rum där vi kan fortsätta lyssna på mötet tills barnen slutat gråta eller ett störande litet barn lugnat sig. Vördnad innebär att vi stänger av mobiltelefoner och handdatorer. Att sms:a eller läsa e-mail under ett möte i kyrkan är inte bara vanvördigt, det är också störande och visar brist på respekt för andra omkring oss. Vi visar vördnad genom att delta i mötet, lyssna på talarna och sjunga Sions psalmer tillsammans.

Våra lärare i Primär, Söndagsskolan och ungdomsprogrammen har unika möjligheter att undervisa om och själva visa respekt och vördnad. Låt mig få ge er några förslag.

För det första, älska eleverna i er klass. Oftast är det det mest störande barnet som har störst behov av din kärlek.

Ta tid till att förklara vad vördnad är och varför det är viktigt. Sätt upp en bild på Frälsaren. Beskriv uppförande som är passande och var sedan kärleksfull och konsekvent när du inte

bara uppmuntrar dem till det men förväntar dig det.

Var förberedd. Förbered lektionsmaterialet, men förbered dig också på att undervisa med Anden. Många problem med vördnad kan avstyra genom en noggrant förberedd lektion som eleverna deltar i.

Tala med föräldrarna till barn med funktionshinder för att avgöra vad som rimligtvis kan förväntas av deras barn eftersom varje barn förtjänar att kunna gå framåt.

Använd församlingens resurser till hjälp. Om det finns ett vördnadsproblem hos barn eller ungdomar, finns det ofta ett vördnadsproblem i församlingen. Tala om det på församlingsrådet, där församlingsledare kan arbeta tillsammans med att öka respekt och vördnad på varje nivå.⁸

För många år sedan utlovade president Packer Herrens välsignelser till dem som tillber vördnadsfullt. De här löfterna gäller ju än idag: "Vi kanske inte får se en omedelbar mirakulös förvandling, men så visst som Herren lever, kommer en förvandling att äga rum i det tysta. Den andliga kraften i

varje medlems liv och hos kyrkan kommer att öka. Herren kommer att utgjuta sin Ande över oss i större mått. Vi kommer att vara mindre bekymrade, mindre förvirrade. Vi kommer att finna uppenbarade svar på personliga problem och familjeproblem."⁹

Jag tror på de löften som profeterna ger. Jag vet att jag har en kärleksfull himmelsk Fader och att hans Son Jesus Kristus är min Frälsare. Det är min bön att vår ökade vördnad ska återspegla vår djupaste kärlek till dem och förbättra våra ansträngningar att föra deras lamm på bete, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joh 21:15–17.
2. Joh 4:10–14.
3. Joh 6:48.
4. *Kyrkans presidenters lärdomar*: David O McKay, s 30.
5. L. Tom Perry, "Tjåna Gud, honom till behag, med helig fruktan och räddhåga", *Nordstjärnan*, jan 1991, s 66.
6. "Vördnad är kärlek", *Barnens sångbok*, s 12.
7. Se Boyd K Packer, "Vördnad öppnar uppenbarelseens kanaler", *Nordstjärnan*, jan 1992, s 24–26.
8. Se *Undervisning, den högsta kallelsen*, s 79–87.
9. *Nordstjärnan*, jan 1992, s 26.

Uppenbarade principer om kvorum

MICHAEL A NEIDER

nyligen avlöst andre rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap

Låt oss gå framåt i tro, tillförsikt och dygd för att tillsammans med Kristus verka för att frälsa familjer och alla vår himmelske Faders barn.

Jag älskar dessa ord av Nephi: "Ty när en människa talar genom den Helige Andens kraft överför den Helige Andens kraft ordet till människobarnens hjärtan."¹ Det är min bön att den Helige Andens kraft ska överföra mitt budskap till ert hjärta.

Låt mig representera kyrkans prästadömsbärare och tacka våra ledare i kyrkan och Unga kvinnors generalpresidentskap för att värderingen dygd nu betonas för Unga kvinnor. När jag hör kyrkans unga kvinnor citera Unga kvinnors tema stärks

min önskan och hängivenhet till att vara dygdig och helig. Som bärare av det heliga prästadömet bör vi se till att inte endast systrarna är föredömen i fråga om dygd.

Herren har befallt var och en av oss i kapitel 38 i Läran och förbunden att vara dygdiga: "Låt var och en högakta sin broder som sig själv och utöva dygd och helighet inför mig."²

Jag vill idag tala om Guds uppenbarade principer om kvorum och den inspirerade vägledning som nutida profeter ger om aronska prästadömet. Jag inbjuder unga män i åldern 12 till 18 år och deras kvorumpresidentskap att lyssna, för jag ska tala om skriftstäl-len som Herren avsett för er. Jag inbjuder också föräldrar och andra prästadömsledare att lyssna så att ni får en bättre insikt om hur kvorumet hjälper er att stärka och förbereda Guds söner.

Till att börja med betonar jag principen studier, eller att inhämta kunskap om Guds ord. Jag har lärt av min hustru Rosemarys föredöme att vi borde studera hängivet. Liksom många av er studerar hon skrifterna regelbundet, såväl som andra goda böcker. Hon studerar Guds bud,

principer för framgång i äktenskapet, gott föräldraskap och sunda hälsovanor. Ofta ger hon mig en bok och säger med ett leende: "Här, du behöver bara läsa det som är understruket." Och om hon ger mig en bok om äktenskapet, ler jag mot henne och säger: "Tack."

Bröder, vi borde ivrigt studera principerna om det uppenbarade prästadömet och om kvorum. Vårt mål är att på rätt sätt använda inspirerad vägledning från Gud och hans profeter för att maximera de dygder och välsignelser ett kvorum för med sig och stärka de unga männen och deras familjer. Kvorumets uppgift är att öka tron på Kristus, förbereda och frälsa de unga männen, och eliminera miss-tag och lättja när de tillämpar Guds vilja. Låt oss också studera uppenbarade principer om kvorum när vi söker visdom från Gud.

President Monson har lärt oss att det är "bråttom att undervisa grundläggande principer, så att vi bättre kan förstå våra uppgifter och möjligheter" och för att prästadömsledare ska göra sig förtjänta av andlig urskillning måste de först sätta sig in i principerna."³

President Stephen L Richards lärde att ett kvorum är en klass, ett brödraskap och en hjälpenhet: En klass där en ung man lär sig Jesu Kristi evangelium; ett brödraskap som stärker, bygger upp, lyfter och ombesörjer vänskap; och en hjälpenhet som tjänar kvorummedlemmar och andra.⁴

Läran och förbunden är en viktig och riklig källa till uppenbarade principer om kvorum. Kapitel 107, vers 85 lär till exempel en president för diakonernas kvorum hur han ska betjäna medlemmarna i kvorumet: "Och vidare: Sannerligen säger jag er: Den plikt som presidenten över diakonernas ämbete har är att presidera över tolv diakoner, att sitta i råd med dem och undervisa dem om deras plikt, så att de bygger upp varandra så som det är givet enligt förbunden."⁵

Våra ledare i kyrkan har lärt oss och vi har känt Anden inbjuda oss att använda inspirerade frågor som kommer från Anden för att lära känna Gud och hans vilja för oss.⁶

Jag inbjuder kvorumpresidenterna att ställa följande frågor och söka efter andra frågor som Anden inspirerar till: Vad gör en kvorumpresident för aronska prästadömet för att presidera över ett kvorum? Vilka plikter har han? Vad gör han när han sitter i råd med kvorummedlemmarna? Hur och när undervisar han? Vilka är förbunden som nämns i dessa verser? Och vad gör en rådgivande till kvorumet och biskopsrådets medlem när han hjälper presidenten med hans plikter och att använda presidentskapets prästadsnycklar?

Bröder, när ni studerar de här verserna och handböckerna kommer andra frågor att uppstå i ert hjärta. Till exempel: Fungerar mitt kvorum så som Herren beskrivit i skrifterna? Om inte, varför inte? Och vad kan jag göra för att rätt tillämpa uppenbarade principer om kvorum i mitt kvorum? När ett presidentskap ber om hjälp och vägledning kommer Anden, biskopsrådet, de rådgivande och kvorumet

att hjälpa till, och var noga med att regelbundet använda kyrkans inspirerade handböcker.

Många kvorumpresidenter och andra prästadsledare runt om i världen har upptäckt att mer kan uträttas och förväntas från aronska prästadömet kvorumpresidentskap och deras kvorum när de tjänar i församlingen eller grenen.⁷ Ungdomarna i kvorumpresidentskap får då möjlighet att utöva mer ledarskap, medan rådgivande kan använda mer tid till att ge stöd och utbilda om ledarskap.⁸ När vi inriktar oss på kvorumplikter ökar vanligtvis antalet regelbundna kvorumpresidentskapsmöten för att bättre kunna förbereda och ge tillfälle till ledarskap. Kvorumledare finner att det är bäst att varje kvorum i aronska prästadömet håller egna möten efter den gemensamma inledningen för att få lämplig åldersgruppsundervisning och ökade möjligheter till kvorumledarskap. Att kombinera kvorum måste ses som en temporär företeelse.

Herren och våra bröder har gett oss många hjälpmedel och resurser i arbetet med aronska prästadömet kvorum, däribland mäktig bön i tro, fasta, skriftstudier, *Vägledning för de*

unga, Min plikt mot Gud, kvorumets lektionsbok, *Predika mitt evangelium*, olika aktiviteter samt scouting. Scouting används i Förenta staterna, Kanada och på andra platser i världen där det godkänns av prästadsledarna.⁹ Presidentskapen lär sig använda vart och ett av dessa hjälpmedel i kvorumet och dess aktiviteter, enligt prästadömet och Andens direktiv, vilket tillgodoser varje kvorummedlems behov och stärker broderskap, fortsatt aktivitet, missionsarbete och nöje.

När vi granskar de hjälpmedel som vi fått för aronska prästadömet kvorum kan vi se att det förväntas av kvorumet att hjälpa föräldrar stärka sina söner andligen och med allt annat som rör deras karaktär, sysselsättningar och personliga liv. När de här kvorumprinciperna och hjälpmedlen används med planering, visdom och i tro, kommer underverk att ske.

Det finns rikliga exempel på ungdomar som är framgångsrika ledare, och de visar sig minut efter minut över hela världen. Låt mig ge bara ett exempel.

Jag träffade Matt Andersen, en president för lärarnas kvorum vars far verkade som missionspresident i

Mexico. När Matt avskildes som kvorumpresident var han den enda medlemmen i lärarnas kvorum som var aktiv i sin församling. Den unge president Matt Andersen höll på att lära sig ett nytt språk så han kunde vara en effektiv missionär. Med tro, mod och tillförsikt som han fått i hemmet och i diakonernas kvorum, beslöt han sig för att använda sina nycklar till presidentskapet för att välsigna sitt kvorum och deras familjer. Han bad genast att få en lista på kvorummedlemmarna från församlingens kamrer, övade på sin spanska och med en bön i hjärtat ringde han den ende pojken som hade ett telefonnummer. Han sade: "¡Omar: Tú, Iglesia, Hoy!" Eller på svenska: "Omar! Du! Kyrkan! Idag!" Bara de nödvändigaste orden!

Undret är att Omar den dagen kom till kyrkan, och snart därefter kom

även hans mor och syster. Vår unge kvorumpresident Matt Andersen bad sedan biskopen att skjutsa honom, översätta och tillsammans med honom besöka två andra pojkar som fanns på listan men som inte angav något telefonnummer. Hans nycklar till presidentskapet, änglabetjäning och himlens krafter förenade sig. Resultatet var att de här två pojkarna också kom till kyrkan och bildade det nya presidentskapet för lärarnas kvorum. Andra pojkar och deras familjer återvände också till evangeliets och prästadömet välsignelser.

Mina unga bröder och systrar, ni är mäktiga redskap i Frälsarens händer och han kan använda er till att föra evangeliets välsignelser till andra. Biskopar, förbise inte styrkan och färdigheterna i aronska prästadömet kvorum och Unga kvinnors

klasspresidentskap. Herren behöver dem i detta viktiga verk. Det finns hjärtan som de kan nå och arbete som kanske endast de kan utföra. Ge dem uppgifter! Öppna dörren för deras ledarskap och den änglabetjäning som utlovats i Lärarnas och förbunden kapitel 13.

Må vi som ledare i aronska prästadömet studera Kristi liv och försörjning. Må vi studera de uppenbarade principerna för aronska prästadömet kvorum. Låt oss hörsamma president Monsons ord att sätta oss in i principerna så att vi kan förstå vår uppgift och möjlighet och göra oss förtjänta av Anden. Och låt oss, liksom kvorumpresident Matt Andersen, gå framåt i tro, tillförsikt och dygd för att tillsammans med Kristus verka för att frälsa våra familjer och alla vår himmelske Faders barn inom räckhåll.

Jag vittnar för er om att Jesus är Kristus, att han lever och älskar oss, och att aronska prästadömet verk är en helig och viktig del i hans verk. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Nephi 33:1.
2. L&F 38:24.
3. Se Thomas S Monson, "Back to Basics", seminarium för regionrepresentanter, 3 apr 1981, s. 2.
4. Stephen L Richards, i Conference Report, okt 1938, s 118; se också L Tom Perry, "Vad är ett kvorum?", *Liabona*, nov 2004, s 23–26; D Todd Christofferson, "Prästadömet kvorum", *Liabona*, Jan. 1999, s 47–49; Robert L Backman, "Att ge aronska prästadömet ny livskraft", *Nordstjärnan*, apr 1983, s 63; Robert L Backman, "Youth's Opportunity to Serve", *Ensign*, jul 1973, s 84–85.
5. L&F 107:85; se också v 86–89.
6. Se Henry B Eyring, "Äldste David A Bednar: Fortsätter framåt med Herrens kraft", *Liabona*, mar 2005, s 14–19; Neal A Maxwell, "Jesus, the Perfect Mentor", *Ensign*, feb 2001, s 8–17; David A Bednar, "Be i tro", *Liabona*, maj 2008, s 94–97.
7. Se *Nordstjärnan*, apr 1983, s 63; *Ensign*, jul 1973, s 84–85.
8. Se Ezra Taft Benson, "Ungdom av ädel härkomst", *Nordstjärnan*, jul 1986 s 41–43, *Kyrkans instruktionshandbok*, bok 2, Aronska prästadömet, s 175–192 [1999]; se också slutnot 7.
9. Se Thomas S Monson, "Spring gosse, spring!", *Nordstjärnan*, apr 1983, s 30–35; *Scouting Handbook* [1997]; se också slutnot 8.

Finn styrka i svåra tider!

ÄLDSTE ALLAN F PACKER

i de sjuttios kvorum

Att ha förmågan att få personlig inspiration är nödvändigt under de kommande dagarna.

Äldste Andersen, vi ger dig vår kärlek, våra välsignelser och vårt stöd i ditt nya ämbete. Bröder och systrar, enskilda och familjer över hela jorden utsätts för prövningar på grund av omständigheterna vi lever bland. Jag inser att framtiden innehåller allvarliga utmaningar, men jag vet också att det är en underbar tid att leva i, särskilt för ungdomar. Jag ser mina barn och barnbarn leva givande och rika liv fastän de har problem, motgångar och hinder att övervinna. Det är i vår tid som vi ser profetior gå i uppfyllelse. Vi lever i tidernas

fullhets utdelning, tiden när vi förbereder oss för Frälsarens återkomst. Det är också tiden när vi arbetar på vår egen frälsning.

När vinden blåser och regnet faller, blåser och regnar det på alla. De som har byggt sitt hus på klippan istället för på sanden överlever stormarna.¹ Det finns ett sätt att bygga på klippan genom att utveckla en djupt personlig omvändelse till Jesu Kristi evangelium och genom att veta hur man får inspiration. Vi måste veta — och veta att vi vet. Vi måste både andligen och timligen stå oberoende av alla världsliga skapelser.² Det börjar med insikten om att Gud Fadern är våra andars Fader och att han älskar oss, att Jesus Kristus är vår Återlösare och Frälsare och att den Helige Anden kan tala till vårt förstånd och vårt hjärta.³ Det är så vi får inspiration. Vi behöver lära oss känna igen och tillämpa de här maningarna.

När jag var ung och gick i high school var amerikansk fotboll en av mina passioner. Jag spelade middle linebacker. Coachen tränade laget hårt och lärde oss grunderna. Vi tränade tills våra färdigheter blev naturliga och automatiska. Under en match mot vår största rival upplevde jag

något som hjälpt mig under årens lopp. Vi låg på försvar. Jag visste vem min tilldelade motspelare var och när bollen kom i spel flyttade han sig till höger mot bollen. Spelare och publik väsnades oerhört. Jag reagerade som coachen lärt oss och följde min man in i kampen om bollen, utan att veta om han hade den. Till min förvåning fick jag delvis tag i bollen. Jag drog till men min motståndare släppte den inte. Vi drog i bollen fram och tillbaka när jag mitt i oväsendet hörde en röst som ropade: "Packer, tackla honom!" Det räckte för att jag skulle komma till besinning och jag tacklade genast ner honom.

Jag har ofta undrat hur jag hörde den rösten i allt oväsendet. Jag hade lärt mig känna igen coachens röst under träningen, och jag hade lärt mig lita på den. Jag visste att det han lärde fungerade.

Vi behöver lära känna den Helige Andens maningar, och vi behöver öva och tillämpa evangeliets lärdomar tills de blir naturliga och automatiska. De här maningarna blir grunden för vårt vittnesbörd. Då kan vårt vittnesbörd hålla oss nöjda och trygga under orostider.

Äldste Dallin H Oaks beskrev ett vittnesbörd så här: "Ett vittnesbörd om evangeliet är ett personligt vittne som den Helige Anden bär till vår själ om att vissa fakta av evig betydelse är sanna och att vi vet att de är sanna."⁴ En annan gång sade äldste Oaks: "Ett vittnesbörd är att veta och att känna, omvändelse är att göra och att bli."⁵

Det finns mycket vi kan göra för att utveckla en djup omvändelse och lära oss hur vi får gudomlig inspiration. För det första måste vi ha en önskan. Alma sade: "Jag vet att han beviljar människorna i enlighet med deras önskan, vare sig den är till död eller till liv ... i enlighet med deras viljor."⁶

Sedan uppmanar Alma oss att pröva ordet: "Nu skall vi jämföra ordet med ett frö. Om ni ger plats så att ett frö kan sås i ert hjärta, se, om det är

ett verkligt frö eller ett gott frö, och om ni inte kastar ut det genom er otro, så att ni motsätter er Herrens Ande, se, då skall det börja svälla i ert bröst. Och när ni känner dessa svällningsrörelser skall ni börja säga inom er själva: Det måste så vara att detta är ett gott frö, eller att ordet är gott, ty det börjar utvidga min själ. Ja, det börjar upplysa mitt förstånd, ja, det börjar bli välbehagligt för mig.”⁷

Nästa steg är att studera och lära. Det innefattar meditation, som bredar och fördjupar vårt vittnesbörd. ”Men se, jag säger dig, att du måste utforska det i ditt eget sinne. Sedan måste du fråga mig om det är rätt.”⁸

Vi kan lära oss hur svar kommer genom inspiration. De kommer som tankar och känslor till vårt förstånd och hjärta.⁹ Ibland kan svaret få vårt hjärta att brinna inom oss. Elia lärde att svaren kommer som ”en svag

susning”.¹⁰ Herren sade: ”Om det är rätt skall jag få ditt hjärta att brinna inom dig, därför skall du känna att det är rätt.”¹¹

Joseph Smith bad oss att vänta på svar genom att lägga märke till de tankar och känslor som kommer till vårt sinne. Så småningom lär vi oss att känna igen dem som maningar.

Han sade: ”En person kan dra nytta av att lägga märke till det första tillkännagivandet av uppenbarelsens ande. När ni till exempel känner den rena intelligensen strömma till er kan ni plötsligt få vissa tankar och idéer så att ni — genom att lägga märke till det — kan se det gå i uppfyllelse samma dag eller snart, (dvs.) de ting som kom till ert sinne genom Guds Ande uppfylls. Genom att på så sätt lära känna Guds Ande och förstå den, kan ni tillväxa i uppenbarelsens princip, tills ni blir fullkomliga i Jesus Kristus.”¹²

Att utveckla den förmågan hjälper oss få ett vittnesbörd och på det sättet får vi mer inspiration i framtiden.

Även om ett vittnesbörd kan komma som en dramatisk manifestation så är det oftast inte fallet. Ibland tror människor att de måste få uppleva en syn som Joseph Smith innan de får ett vittnesbörd. Om vi har orealistiska förväntningar om hur, när och var svar kommer riskerar vi att missa de svar som kommer som stilla, lugnande känslor och tankar som oftast kommer efter vår bön, medan vi håller på med något annat. De här svaren kan vara lika övertygande och mäktiga.

Med tiden får vi svar och lär oss hur inspirationen kommer. Det här är något som var och en måste lära sig.

Nästa steg: När vi ber om ett vittnesbörd om sanningen öppnas inspirationens fönster. Bönen är det vanligaste och mäktigaste sättet att inbjuda inspiration. Bara det att ställa en fråga,¹³ om så bara i sinnet, börjar öppna fönstret. Skrifterna lär oss: ”Be och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er.”¹⁴

Jesus lärde oss också att tillämpa läran i vårt liv: ”Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv.”¹⁵

Så småningom får vi ett personligt vittnesbörd och vi vet — och vet att vi vet. Vi är då oberoende av alla världsliga ting för ”genom den Helige Andens kraft kan [vi] få veta sanningen om allting”¹⁶ som är rätt¹⁷ och lämpligt¹⁸ för oss. Vi kommer att få styrka, tröst och hjälp till att fatta rätt beslut och att handla med tillförsikt i svåra tider.¹⁹

Det här vittnesbördet är inte begränsat till ledare, utan är tillgängligt för alla män, kvinnor, ungdomar och även små barn. Att ha förmågan att få personlig inspiration är nödvändigt under de kommande dagarna.

Som ung man lärde jag mig att mitt vittnesbörd växte när jag uppfyllde mina plikter inom prästadömet. Jag hade en önskan att veta. Jag studerade och mediterade. Jag bad om svar. En dag, medan jag satt vid sakramentsbordet som präst, kände jag att jag visste.

Det här är en härlig tid att leva i! Herren behöver oss alla. Detta är vår dag, det är vår tid! I en av våra psalmer står det:

Stå upp, ni Herrens män [och ni kvinnor också]!

Till Herrens ära sjung.

*Av all er kraft, er själ, er tid nu tjäna Kungars Kung.*²⁰

Jag vittnar om vår himmelske Fader, våra andars Fader, om Jesus Kristus, vår Återlösare och Frälsare, och om den Helige Anden, genom vilken vi får gudomlig vägledning. Jag vittnar om att vi personligen kan få inspiration. Må vi lära känna rösten genom vilken den inspirationen kommer, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Matt 7:24–27.
2. Se L&F 78:14.
3. Se L&F 8:2–3.
4. Dallin H Oaks, "Vittnesbörd", *Liabona*, maj 2008, s 26.
5. Dallin H Oaks, citerad av Kenneth Johnson, "Coming to Know for Ourselves", *Ensign*, jul 2008, s 29.
6. Alma 29:4.
7. Alma 32:28.
8. L&F 9:8.
9. Se L&F 8:2–3.
10. 1 Kung 19:12.
11. L&F 9:8.
12. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s 131.
13. Se Richard G Scott, "To Learn and to Teach More Effectively", *Brigham Young University 2007–2008 Speeches* (2008), s 7.
14. Luk 11:9; se också Matt 7:7; 3 Nephi 14:7, L&F 88:63–65.
15. Joh 17:17.
16. Moroni 10:5.
17. Se 3 Nephi 18:20.
18. Se L&F 88:64.
19. Se Alma 48:15–16.
20. "Rise Up, O Men of God", *Hymns*, nr 323; se också "Stå upp, ni Herrens män", *Liabona*, nov 2006, s 59.

Kraften i förbund

ÄLDSTE D TODD CHRISTOFFERSON

i de tolv apostlarnas kворum

I svåra tider bör du sätta dina förbund främst och noggrant lyda buden.

Låt mig varmt och uppriktigt välkomna äldste Neil L Andersen till de tolv apostlarnas kворum. Han är ett värdigt och välkommet tillskott.

Den 15 augusti 2007 drabbades Peru av en kraftig jordbävning som nästan ödelade kuststäderna Pisco och Chincha. Liksom många andra av kyrkans ledare och medlemmar satte Wenceslao Conde, president för Balconcitos gren i Chincha, genast igång med att hjälpa dem vars hem hade drabbats.

Fyra dagar efter jordbävningen befann sig äldste Marcus B Nash i de sjuttios kворum i Chincha för att hjälpa till med samordningen av

kyrkans hjälpinsatser där, och han mötte president Conde. Medan de talade om förödelsen som inträffat och vad som gjordes för att hjälpa offren, närmade sig president Condes hustru Pamela, bärande ett av sina små barn. Äldste Nash frågade syster Conde hur det stod till med hennes barn. Med ett leende svarade hon att alla genom Guds godhet var i säkerhet och mådde bra. Han frågade om Condes bostad.

"Den är borta", svarade hon enkelt.

"Och era saker då?" frågade han.

"Allt begravdes under spillrorna av vårt hem", svarade syster Conde.

"Ändå", påpekade äldste Nash, "ler du medan vi talar."

"Ja", sade hon, "jag har bett och jag har fått frid. Vi har allt vi behöver. Vi har varandra, vi har våra barn, vi är beseglade i templet, vi har denna underbara kyrka och vi har Herren. Vi kan bygga igen med Herrens hjälp."

Detta rörande exempel på tro och andlig styrka återfinns i de heligas liv världen över i många olika sammanhang. Det är en enkel illustration av en djup kraft som så väl behövs i vår tid och som kommer att få en allt större betydelse i framtiden. Vi behöver starka kristna som kan uthärda svårigheter, som kan upprätthålla hopp trots tragedier, som kan lyfta andra genom sitt exempel och sin

medkänsla, som konsekvent kan övervinna frestelser. Vi behöver starka kristna som kan få viktiga saker att ske genom sin tro, som kan försvara Jesu Kristi sanningar mot moralisk relativism och militant ateism.

Vilken är källan till sådan moralisk och andlig kraft och hur uppnår vi den? Källan är Gud. Vi har tillgång till den kraften genom våra förbund med honom. Ett förbund är en överenskommelse mellan Gud och människor, där Gud anger villkoren. (Se Handledning för skriftstudier, "Förbund", s 51-52.) I dessa gudomliga överenskommelser förbinder Gud sig att upprätthålla, helga och upphöja oss i utbyte mot att vi förpliktar oss att tjäna honom och hålla hans bud.

Vi ingår förbund genom prästadömetts förrättningar, heliga ritualer som Gud har förordnat så att vi kan

ge uttryck för våra förpliktelser. Vårt grundläggande förbund, det genom vilket vi först visar vår villighet att ta på oss Kristi namn, bekräftas till exempel genom dopförrättningen. Den utförs individuellt, och vi nämns vid namn. Genom den förrättningen blir vi en del av Herrens förbundsfolk och arvingar till Guds celestials rike.

Andra heliga förrättningar utförs i tempel som byggts för detta ändamål. Om vi är trogna de förbund som ingåtts där blir vi inte bara arvingar till det celestials riket, utan till upphöjelse, den högsta härligheten inom det himmelska riket, och vi uppnår alla de gudomliga möjligheter Gud har att ge. (Se L&F 132:20.)

Skrifterna talar om det nya och eviga förbundet. Det nya och eviga förbundet är Jesu Kristi evangelium. Med andra ord utgör evangeliets lära

och bud kärnan i ett evigt förbund mellan Gud och människa som återställs på nytt i varje tidsutdelning. Om vi skulle sammanfatta det nya och eviga förbundet i en mening skulle det vara denna: "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv." (Joh 3:16)

Jesus förklarade vad det innebär att tro på honom: "Och detta är befallningen [eller med andra ord, detta är förbundet]: "Omvänd er, alla jordens ändar, och kom till mig och bli döpta i mitt namn så att ni kan bli heliggjorda genom att ta emot den Helige Anden, så att ni kan stå obefläckade inför mig på den yttersta dagen." (3 Nephi 27:20)

Vad är det som gör att vi, när vi ingår och håller förbund med Gud, får kraft att le trots svårigheter, kan

vända motgång till seger, och kan ”verka med iver för en god sak ... och åstadkomma mycket rättfärdighet”? (L&F 58:27)

Stärkta av gåvor och välsignelser

För det första: När vi vandrar i lydnad mot principerna och buden i Jesu Kristi evangelium, åtnjuter vi en ständig ström av välsignelser som Gud lovat oss i sitt förbund med oss. De här välsignelserna förser oss med det vi behöver för att verka av oss själva istället för att bli styrda när vi går genom livet.¹ Till exempel, Herrens befallningar i visdomsordet om hur vi ska ta hand om vår fysiska kropp välsignar oss först och främst med ”visdom och stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter”. (L&F 89:19) Vidare leder de till ett i allmänhet friskare liv och frihet från destruktiva beroenden. Lydnad ger oss större kontroll över våra liv, större förmåga att komma och gå, att arbeta och skapa. Självklart tar ålder, olyckor och sjukdomar oundvikligen ut sin rätt, men det är ändå så att vår lydnad mot den här evangelielagen förhöjer vår förmåga att handskas med dessa utmaningar.

Längs förbundens stig finner vi ständigt gåvor och hjälp. ”Kärleken upphör aldrig” (1 Kor 13:8; Moroni 7:46), kärlek föder kärlek, medkänsla föder medkänsla, dygd föder dygd, hängivelse föder lojalitet och tjänande föder glädje. Vi är en del av ett förbundsfolk, ett samhälle av heliga som uppmunt- rar, stödjer och betjänar varandra. Som Nephi uttryckte det: ”Och om så är att människobarnen lyder Guds befallningar ger han dem näring och stärker dem.” (1 Nephi 17:3)²

Stärkta med ökad tro

Allt det här innebär inte att livet inom förbundet är fritt från utmaningar eller att den som är lydig borde förvänas om besvikelser eller till och med katastrofer stör hennes frid. Om du känner att personlig rättfärdighet

borde förhindra all förlust och lidande, behöver du kanske tala med Job.

Det leder in oss på det andra sättet varpå våra förbund upprätthåller vår tro — de framkallar den tro som är nödvändig för att vi ska kunna göra allt som Herren finner lämpligt. Vår villighet att ta på oss Kristi namn och hålla hans bud kräver ett visst mått av tro, men när vi hedrar våra förbund växer den tron. För det första blir lydnadens utlovade frukt uppenbar, vilket bekräftar vår tro. För det andra förmedlar Anden Guds behag, och vi känner oss trygga i hans fortsatta välsignelse och hjälp. Och för det tredje kan vi vad som än sker möta livet med hopp och frid i sinnet eftersom vi vet att det slutligen kommer att gå bra för oss då vi har Guds löfte till oss var och en personligen, nämnda vid namn, och vi vet att han inte kan ljuga. (Se Enos 1:6 och Ether 3:12.)

Tidiga ledare i kyrkan i vår tid bekräftade att vi genom att hålla fast vid förbundet får den tillförsikt vi behöver i svåra tider:

Det var detta medvetande [att de levde efter Guds vilja] som styrkte de heliga fordom, så att de kunde uthärda alla motgångar och förföljelser och tåla ... inte bara att se sina ägodelar skövlade och förstörda, utan de kunde även möta döden i dess mest fasansfulla skepnad. Ty de visste (inte bara trodde) att om än deras jordiska hydda nedbröts, så hade de en ’byggnad från Gud, som inte är gjord med händer, en evig boning i himlen’. (2 Kor 5:1) (”Sjätte föredraget”, *Föredrag över tron*)

De betonar vidare att när vi offrar vad än Gud kan komma att begära av oss, får vi bekräftelse från Anden att vår väg är rätt och behaglig för Gud. (Se *Lectures on Faith*, [Föredrag över tron] s 69–71.) Med den vetskapen blir vår tro obegränsad då vi är övertygade om att Gud slutligen kommer att vända varje svårighet till vår fördel. En del av er har upprätthållits av den tron

medan ni har uthärdat att man föraktfullt pekat finger åt er från ”en stor och rymlig byggnad” som ropar ”skäms” (se 1 Nephi 8:26–27), och ni har stått orubbliga med Petrus och de forna apostlarna, ”glada över att [ni] hade ansetts värdiga att lida smälek för Namnets skull”. (Apg 5:41)

Herren sade om kyrkan:

”Sannerligen säger jag er: Alla bland dem som ... är villiga att hålla sina förbund genom offer, ja, varje offer som jag, Herren, skall kräva, de godtas av mig.

Ty jag, Herren, skall få dem att bära frukt som ett mycket fruktbart träd som är planterat i ett bördigt land vid en klar ström och som bär mycket dyrbar frukt.” (L&F 97:8–9)

Aposteln Paulus förstod att den som har ingått förbund med Gud ges tro att möta prövningar och får större tro genom dessa prövningar. Om sin egen ”törntagg i köttet” (2 Kor 12:7), sade han:

”Tre gånger bad jag att Herren skulle ta den ifrån mig, men han svarade mig: ’Min nåd är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet.’ Därför vill jag hellre berömma mig av min svaghet, för att Kristi kraft skall vila över mig.

Så gläder jag mig över svaghet, misshandel och nöd, över förföljelser och ångest, eftersom det sker för Kristus. Ty när jag är svag, då är jag stark.” (2 Kor 12:8–10)³

Stärkta genom ”gudaktighetens kraft”

Vi har först och främst tänkt på Guds stärkande välsignelser och för det andra den enastående trons gåva som Gud skänker dem som håller sina förbund med honom. Den sista aspekten av styrka genom förbund som jag vill nämna är förlänandet av gudomlig kraft. Med våra förbunds förpliktelser mot honom kan vår himmelske Fader låta sitt gudomliga inflytande, ”gudaktighetens kraft” (L&F 84:20), flöda in i våra liv. Han kan

göra det eftersom när vi deltar i prästadörets förrättningar utövar vi vår handlingsfrihet och väljer att ta emot det. Vårt deltagande i dessa förrättningar visar också att vi är beredda att ta på oss det större ansvar som är följden av ytterligare ljus och andlig kraft.

I alla förrättningar, men speciellt de i templet, förlänas vi kraft från ovan.⁴ "Gudaktighetens kraft" kommer genom den Helige Anden och hans inflytande. Den Helige Andens gåva är en del av det nya och eviga förbundet. Den är en fundamental del av vårt dop, dopet av Anden. Den är den nådens budbärare genom vilken Kristi blod tar bort våra synder och helgar oss. (Se 2 Nephi 31:17.) Det var den gåvan som gjorde att Adam "blev levandegjord i sitt inre". (Mose 6:65) Det var genom den Helige Anden som de forna apostlarna uthärdade allt som de uthärdade och med sina prästadömsnycklar förde ut evangeliet till den då kända världen.

När vi har ingått gudomliga förbund är den Helige Anden vår

tröstare, vår vägvisare och vår följeslagare. Den Helige Andens frukter är "den odödliga härlighetens frid, sanningen om allting, den som levandegör allt, som ger liv åt allt, som vet allt och har all makt i enlighet med visdom, barmhärtighet, sanning, rättvisa och dom". (Mose 6:61) Den Helige Andens gåvor är vittnesbörd, tro, kunskap, visdom, urskiljning, uppenbarelse, underverk, helande och kristlig kärlek, för att bara nämna några få. (Se L&F 46:13–26.)

Det är den Helige Anden som bekräftar ditt ord när du undervisar och vittnar. Det är den Helige Anden som, när du talar i fientliga miljöer, fyller ditt hjärta med det du ska säga och infriar Herrens löfte att du inte "skall ... komma på skam inför människorna". (L&F 100:5) Det är den Helige Anden som uppenbarar hur du ska övervinna till synes nästan oövervinneliga hinder. Det är genom den Helige Anden i dig som andra kan känna Kristi rena kärlek och få styrka att sträva framåt. Det är också den Helige Anden, i egenskap av löftets

Helige Ande, som bekräftar giltigheten och verkan i dina förbund och beseglar Guds löften på dig.⁵

Gudomliga förbund skapar starka kristna. Jag uppmanar dig att göra dig berättigad till och ta emot alla prästadömsförrättningar du kan och sedan trofast hålla alla löften du avlagt genom förbund. I svåra tider bör du sätta dina förbund främst och noggrant lyda buden. Då kan du be i tro utan att tvivla, i enlighet med dina behov, och Gud kommer att svara. Han upprätthåller dig när du vakar och arbetar. I sin egen tid och på sitt eget sätt sträcker han ut sin hand och säger "här är jag".

Jag vittnar om att i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga finns den prästadörets myndighet som krävs för att verka i de förrättningar genom vilka vi kan ingå bindande förbund med vår Himmelske Fader i hans helige Sons namn. Jag vittnar om att Gud håller sina löften till dig när du hedrar dina förbund med Honom. Han välsignar dig då med "ett gott mått, packat, skakat och rågat". (Luk 6:38) Han ger dig

då styrka och fullkomnar din tro. Genom sin Helige Ande fyller han dig då med gudomlig kraft. Det är min bön att du alltid ska ha hans Ande hos dig som vägledare så att han kan befria dig från nöd, oro och svårigheter. Det är min bön att du genom dina förbund ska bli ett kraftfullt och nyttigt redskap i hans händer, vilken är vår Herre och Återlösare, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Profeten Joseph Smith observerade: "Eftersom Gud vill att vi ska vara lyckliga — liksom alla hans skapelser — så har han aldrig och kommer aldrig att instifta en förordning eller ger en befallning till sitt folk, vilken till sin natur inte är avsedd att främja den lycka han avser och som inte till sist bringar det högsta goda och härlighet för alla, som tar emot hans lagar och förordningar." (Se *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 220.)
2. Det finns de som endast ser uppoffringar och begränsningar i lydnaden mot buden i det nya och eviga förbundet, men de som verkligen tar dem till sig — som ger sig själva fritt och villkorslöst till livet i förbundet — finner större frihet och tillfredsställelse. När vi verkligen förstår vill vi ha fler bud, inte färre. Varje ny lag eller befallning vi får kunskap om och lever efter är som ännu en stegpinne som gör att vi kan klättra högre och högre. Livet i evangeliet är verkligen det goda livet.
3. Aposteln Jakob undervisade om samma sak: "Mina bröder, räkna det som enbart glädje när ni råkar ut för många prövningar. Ni vet ju att när er tro sätts på prov, så gör prövningen er uthålliga. Men låt er uthållighet visa sig i fullbordad gärning, så att ni är fullkomliga och hela, utan brist i något avseende." (Jak 1:2–4; JSÖ Jak 1:2)
4. Som profeten Joseph Smith bad i invigningsbönen för templet i Kirtland, en bön som Herren uppenbarade för honom: "Vi ber dig, helige Fader, att dina tjänare skall kunna gå ut från detta hus beväpnade med din kraft och att ditt namn må vara över dem och din härlighet runtomkring dem och att dina änglar får befallning om dem." (L&F 109:22)
5. I invigningsbönen för templet i Kirtland vilken hänvisats till tidigare bad profeten Joseph Smith: "Och må du förkunna, helige Fader, att alla de som skall tillbe dig i detta hus ... kan växa upp till dig och förlänas den Helige Andens fullhet." (L&F 109:14–15) "Den Helige Andens fullhet" innefattar det Jesus beskrev som "löftet som jag ger till er om evigt liv, ja, det celestialet rikets härlighet, vilken härlighet är den Förstöddes församlings härlighet, ja, Guds, den heligaste av alla, genom Jesus Kristus, hans Son". (L&F 88:4–5)

Motgångar

PRESIDENT HENRY B EYRING

förste rådgivare i första presidentskapet

Jag vittnar för er om att Gud Fadern lever. Han lade ut en kurs för var och en av oss som kan putsa och finslipa oss så att vi får vara hos honom.

Mina kära bröder och systrar, tillfället att tala till er är en stor och helig förmån. Det är min bön att mina ord kan vara till hjälp och ge er uppmuntran.

Trots alla olikheter i våra liv har vi åtminstone en gemensam utmaning. Alla måste vi hantera motgångar. Det kan finnas perioder, ibland långa sådana, då vårt liv verkar flyta på utan större problem. Men det ligger i vår mänskliga natur att välbefinnande ersätts av smärta, perioder med god hälsa når ett slut och motgångar kommer. Speciellt då de bekväma tiderna har varat ett tag, kan ankomsten av lidande eller förlust av materiell trygghet medföra fruktan och ibland även vrede.

Vreden beror åtminstone delvis på en känsla av att det som sker är

orättvist. Det kan tyckas att vi själva förtjänat vår goda hälsa och den fridfulla känslan av att vara trygg och att de borde komma naturligt. När de försvinner kan en känsla av orättvisa infinna sig. Till och med en tapper man jag kände grät och utbrast i sin fysiska smärta till dem som försökte trösta honom: "Jag har alltid försökt att vara god. Hur kunde det här hända?"

Den här längtan efter ett svar på "Hur kunde det här hända?" blir ännu mer smärtsam när de som har det svårt är de vi älskar. Och det är speciellt svårt för oss att acceptera när de drabbade för oss verkar vara oskyldiga. Då kan förtvivlan rubba tron på en kärleksfull och allsmäktig Guds existens. En del av oss har sett hur sådana tvivel har infekterat en hel generation av människor i tider av krig eller svält. Sådana tvivel kan växa och spridas tills en del kanske vänder sig bort från Gud och anklagar honom för att vara likgiltig eller grym. Om de här känslorna inte tyglas kan de leda till förlusten av tron på att det över huvud taget finns en Gud.

Min avsikt idag är att övertyga försäkra er om att vår himmelske Fader och Frälsaren lever och att de älskar alla människor. Själva möjligheten vi har att ställas inför motgångar och svårigheter är ett bevis på deras oändliga kärlek. Gud gav oss gåvan att leva det här jordelivet så att vi kunde förberedas för att ta emot den största av

alla Guds gåvor, som är evigt liv. Då förändras vår ande. Vi kommer att kunna vilja det som Gud vill, att tänka som han tänker, och sålunda förberedas för att anförtrös ändlös avkomma som vi får undervisa och leda genom prövningar så att de kan uppresas och förtjäna att leva för evigt.

Det är uppenbart att vi, om vi ska få den här gåvan och ta emot det här förtroendet, måste omvandlas genom att göra rättfärdiga val när det är svårt att göra det. Vi förbereds för ett sådant stort förtroende genom att ta oss igenom påfrestande och prövande upplevelser under jordelivet. Den här fostran kan endast ske om vi är villiga att underkasta oss prövningar medan vi tjänar Gud och andra åt honom.

I den här fostran upplever vi elände och lycka, sjukdom och hälsa, syndens sorg och förlåtelsens glädje. Sådan förlåtelse kan endast komma genom Frälsarens gränslösa försoning, en försoning som han åstadkom genom en smärta vi inte skulle kunna uthärda och som vi endast vagt kan förstå.

När vi i vår bedrövelse måste vänta på den lindring som Frälsaren utlovat, kan vi hämta tröst från att veta att han vet, genom erfarenhet, hur han ska hela och hjälpa oss. Mormons bok ger oss en fast övertygelse om hans förmåga att ge tröst. Och vår tro på den kraften ger oss tålamod medan vi ber, verkar och väntar på hjälp. Han kunde ha lärt sig genom uppenbarelse hur han ska bistå oss, men han valde att lära sig genom personlig erfarenhet. Alma berättar om detta:

”Och han skall gå ut och lida smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag, och detta för att det ord skall kunna uppfyllas som säger att han skall ta på sig sitt folks smärta och sjukdomar.

Och han skall ta på sig döden så att han kan lossa de dödens band som binder hans folk. Och han skall ta på sig deras skröpligheter så att hans inre kan fyllas av barmhärtighet i köttet, så att han i köttet kan veta hur han skall bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter.

Se Anden vet allt. Ändå lider Guds Son i köttet för att han skall kunna ta på sig sitt folks synder, så att han kan utplåna deras överträdelser genom sin befrielses kraft. Och se, detta är det vittnesbörd som är i mig.”¹

Också när du känner att Herrens förmåga och välvilja verkligen kan befria dig från dina prövningar, kan det ändå pröva ditt mod och din styrka att uthärda. Profeten Joseph Smith utropade i sin smärta i en fängelsehåla:

”O Gud, var är du? Och var är tronhimlen som täcker ditt gömställe?

Hur länge skall din hand hållas tillbaka och ditt öga, ja, ditt rena öga, från de eviga himlarna skåda oförrätterna som begås mot ditt folk och dina tjänare, och ditt öra genomträngas av deras rop?”²

Herrens svar har hjälpt mig och kan få oss alla att fatta mod i mörka stunder: Det var:

”Min son, frid vare med din själ. Dina motgångar och dina lidanden skall endast vara ett ögonblick,

och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden. Du skall triumfera över alla dina fiender.

Dina vänner står vid din sida och de skall åter hälsa dig med varmt hjärta och vänlig hand.

Du är ännu inte som Job, dina vänner strider inte mot dig, inte heller anklagar de dig för överträdelser, som de gjorde med Job.”³

Jag har sett tro och mod komma från vittnesbörd om att det är sant att vi håller på att förberedas för evigt liv. Herren räddar sina trofasta lärjungar. Och den lärjunge som ser en prövning som en inbjudan att växa och därigenom förtjäna evigt liv, kan finna frid mitt i striden.

Jag talade nyligen med en ung far som förlorat sitt arbete i den nyligen ekonomiska krisen. Han vet att hundratusentals människor med exakt samma kvalifikationer som han har desperat söker arbete för att försörja sina familjer. Hans stillsamma tillförsikt fick mig att fråga honom vad han gjort för att kunna vara så säker på att han skulle finna en sätt att försörja sin familj. Han sade att han hade granskat

sitt liv för att vara säker på att han gjort allt han kunnat för att förtjäna Herrens hjälp. Det var tydligt att hans behov och hans tro på Jesus Kristus ledde honom till att hålla Guds bud när det var svårt att göra det. Han sade att han såg den möjligheten när han och hans hustru läste i Alma, där Herren hade förberett ett folk för att finna evangeliet genom motgångar.

Ni kommer ihåg det ögonblicket då Alma vände sig till en man som ledde det ansatta folket. Mannen sade till honom att de hade blivit förföljda och utstötta på grund av sin fattigdom: Det står:

”Och när nu Alma hörde detta vände han sig om med ansiktet rakt mot honom, och han blev glad över det han såg. Ty han såg att deras lidanden verkligen hade ödmjukat dem och att de var beredda att höra ordet.

Därför sade han inte mera till den andra skaran, utan han sträckte ut sin hand och ropade till dem han såg, vilka verkligen var ångerfulla, och sade till dem:

Jag ser att ni är ödmjuka i hjärtat, och om så är, är ni välsignade.”⁴

Skriftstället fortsätter med att berömma de av oss som förberett sig för motgångar under mer framgångsrika tider. Många av er hade tro nog att försöka förtjäna den hjälp ni nu behöver innan krisen kom.

Alma fortsatte: ”Ja, den som verkligen ödmjukar sig och omvänder sig från sina synder och håller ut intill änden, han skall bli välsignad, ja, mycket mera välsignad än de som tvingas att vara ödmjuka på grund av sin stora fattigdom.”⁵

Den unge mannen jag talade med nyligen var en av dem som gjort mer än stoppat undan mat och lite besparingar inför den motgång som levande profeter hade varnat oss för. Han hade börjat förbereda sitt hjärta för att kunna förtjäna Herrens hjälp, som han visste att han skulle behöva inom en nära framtid. När jag frågade hans hustru om hon var orolig den dagen han förlorade sitt jobb, sade hon glatt: ”Nej, vi kom just från biskopens kontor. Vi betalar fullt tionde.” Det är fortfarande för tidigt att säga, men jag kände mig lika säker som de: ”Det kommer att ordna sig.” Tragedin frätte inte sönder deras tro — den prövade den och stärkte den. Och den frid som Herren utlovat har redan skänkts mitt i stormen. Fler underverk kommer säkert att följa.

Herren ser alltid till att hjälpen till den nödställda tjänar till att stärka och rena henne på bästa sätt. Den kommer ofta i och med att den som behöver hjälp inspireras att göra det som är speciellt svårt. En av de största prövningarna i livet är att mista en älskad man eller hustru. President Hinckley beskrev smärtan då syster Hinckley inte längre fanns vid hans sida. Herren känner till behoven hos dem som genom döden skilts från sina kära. Han såg änkers smärta och kände till deras behov genom sin jordiska erfarenhet. Han bad en älskad apostel, under korsets smärta, att ta hand om sin änkeemor, som nu skulle förlora en son. Han känner idag till

behoven hos män som förlorar sina hustrur och behoven hos hustrur som döden gjort till änkor.

De flesta av oss känner änkor som behöver uppmärksammas. Jag rördes då jag hörde talas om hur en äldre änka, som jag hade tänkt besöka igen, inspirerades att besöka en yngre änka för att trösta henne. En änka som själv behövde tröst skickades att trösta en annan. Herren hjälpte och välsignade två änkor genom att inspirera dem att uppmuntra varandra. På så sätt bistod han dem båda.

Herren sände på samma sätt hjälp till de ödmjuka fattiga i Alma 34 som hade varit mottagliga för hans tjänares undervisning och vittnesbörd. Trots att de hade omvänt sig och blivit medlemmar var de fortfarande fattiga. Men han skickade iväg dem för att hjälpa andra med det som de rimligen kan ha tyckt var bortom deras förmåga och som de själva fortfarande behövde hjälp med. De skulle ge andra det som de kanske hoppats på att han skulle ge dem. Genom sin tjänare gav Herren dessa fattiga nyomvända denna svåra uppgift: "Om ni, när ni har gjort allt detta, avvisar de behövande och de nakna och inte besöker de sjuka och lidande och inte ger av era ägodelar, om ni har några, till dem som står i behov — jag säger er att om ni inte gör något av detta, se, då är er bön förgäves och till ingen nytta för er, och ni är hycklare som förnekar tron."⁶

Det kan tyckas vara mycket att kräva av ett folk som själva har så stora behov. Men jag känner en ung man som inspirerades att göra just detta tidigt i sitt äktenskap. Han och hans hustru klarade sig knappt på sin mycket knappa budget. Men han såg ett annat par som till och med var fatigare än de. Till sin hustrus förvåning tog han av deras torftiga medel för att hjälpa dem. En utlovad välsignelse av frid kom medan de fortfarande var fattiga. Välsignelsen i form av framgång de aldrig kunnat drömma om kom

senare. Och mönstret att se någon i nöd, någon som har mindre eller som lider, har aldrig upphört.

Det finns ännu en prövning som, när den uthärdas väl, kan medföra välsignelser i detta liv och för evigt. Ålderdom och sjukdom kan pröva de bästa av oss. Min vän verkade som biskop när mina döttrar fortfarande bodde hemma. De berättar om hur de kände sig när han bar sitt enkla vittnesbörd vid lägereldar i bergen. Han älskade dem och de visste det. Han avlöstes som vår biskop. Han hade verkat som biskop tidigare i en annan stav. De jag har träffat som var från hans tidigare församling minns honom på samma sätt som mina döttrar.

Jag besökte honom i hans hem då och då för att tacka honom och för att ge honom prästadömsvälsignelser. Hans hälsa började sakta försämrats. Jag kan inte minnas alla krämpor han led av. Han behövde opereras. Han hade ständig värk. Men varje gång jag besökte honom för att ge honom tröst hände motsatsen: Det var alltid jag som fick tröst. Hans rygg och ben tvingade honom att gå med käpp. Men han kom till kyrkan och satt alltid nära dörren där han kunde hälsa på dem som kom tidigt, med ett leende.

Jag kommer aldrig att glömma känslan av förundran och beundran som kom över mig när jag öppnade bakdörren hemma och såg honom komma upp för infarten. Det var den dagen när vi ställer ut soptunnan så att sophämtningen kan tömma den. Jag hade tagit ut soptunnan på morgonen. Men här gick han och drog soptunnan upp för backen med en hand medan han stödde sig på käppen i den andra handen. Han gav mig den hjälp han tyckte jag behövde när han behövde den mycket mer än jag. Och han hjälpte till med ett leende och utan att ha blivit ombedd.

Jag besökte honom när han till sist behövde vård av sjuksköterskor och läkare. Han låg i en sjukhussäng, fortfarande med värk och fortfarande med ett leende. Hans hustru hade ringt mig för att tala om att han blev allt svagare. Min son och jag gav honom en prästadömsvälsignelse där han låg i sängen, kopplad till slangar och flaskor. Jag beseglade välsignelsen med ett löfte att han skulle få tid och styrka att göra allt som Gud ämnat för honom att göra i detta liv, att klara av varje prövning. Han sträckte ut sin hand för att greppa min när jag gick iväg från hans säng för att ge mig av. Jag förvånades över styrkan i hans grepp och beslutsamheten i hans röst när han sade: "Jag kommer att klara det."

Jag lämnade honom i tron att vi snart skulle ses igen. Men telefonsamtalet kom inom ett dygn. Han hade gått till den underbara plats där han ska träffa Frälsaren, som är hans fullkomliga domare och även kommer att vara vår. När jag talade på hans begravning tänkte jag på Paulus ord när han visste att han skulle gå till den plats som min granne och vän gått till:

"Men var du sund och förnuftig i allt, bär ditt lidande, utför en evangelists gärning och fullgör din tjänst.

Själv offras jag redan som ett drickoffer, och tiden för mitt uppbrott är inne.

Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron.

Nu ligger rättfärdighetens segerkrans i förvar åt mig. Den skall Herren, den rättfärdige domaren, ge åt mig på den dagen, och inte bara åt mig utan åt alla som älskar hans återkomst.”⁷

Jag är helt säker på att min granne klarade av sin prövning och kommer att stå inför sin domare med ett glatt leende.

Jag vittnar för er om att Gud Fadern lever. Han lade ut en kurs för var och en av oss som kan putsa och finslipa oss så att vi får vara hos honom. Jag vittnar om att Frälsaren lever. Hans försoning gör det möjligt för oss att bli renade när vi håller hans bud och våra heliga förbund. Och jag vet av egen erfarenhet att han kan och kommer att ge oss styrka att resa oss upp ur varje prövning. President Monson är Herrens profet. Han innehar alla prästtadömetts nycklar. Det här är Herrens sanna kyrka i vilken vi, med honom, lyfter varandra och välsignas så att vi kan hjälpa de lidande medmänniskor han sänder i vår väg. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Alma 7:11–13.
2. L&F 121:1–2.
3. L&F 121:7–10.
4. Alma 32:6–8.
5. Alma 32:15.
6. Alma 34:28.
7. 2 Tim 4:5–8.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

PRESIDENT DIETER F UCHTDORF

andre rådgivare i första presidentskapet

Bröder och systrar, det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu

Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer, var vänliga visa det.

De som är emot, om det finns några, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Boyd Kenneth Packer som president för de tolv apostlarnas kvorum, och följande bröder som medlemmar av detta kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, David A Bednar, Quentin L Cook, D Todd Christofferson och Neil L Andersen.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot detta kan det visas.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Vill alla som instämmer visa det.

Om någon är emot kan det visas på samma sätt.

Det är föreslaget att vi avlöser äldste Neil L Andersen som medlem i presidentskapet för de sjuttio.

De som tillsammans med oss vill visa sin uppskattning kan visa det.

Det är föreslaget att vi avlöser följande som områdessjuttio från och med den 1 maj 2009: Gutenberg G Amorim, Wilford W Andersen, Koichi Aoyagi, José E Boza, G Lynn Brenchley, John J Chipman, Yoon Hwan Choi, Clayton M Christensen, Ernesto A Da Silva, James Dunlop, David W Eka, I Lee Ence, Edgardo E Fernando, Luiz C França, Joseph T Hicken, Michael H Holmes, Pita F Hopoate, Tohru Hotta, William K Jackson, Bin Kikuchi, Miguel A Lee, Yong Hwan Lee, Alfredo Heliton de Lemos, James B Martino, Lamont W Moon, Kent H Murdock, Brent H Nielson, Alexander A Nuñez, Russell T Osguthorpe, Adilson de Paula Parrella, Pedro J Penha, Errol S Phippen, Neil E Pitts, Gary L Pocock, Dale G Renlund, Ronald A Stone, Jean Tefan och Allen P Young.

De som vill instämma i vårt tack för deras utmärkta tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi avlöser bröderna A Roger Merrill, Daniel K Judd och William D Oswald som Söndagsskolans generalpresidentskap.

Det är också föreslaget att vi avlöser bröderna Charles W Dahlquist, Dean R Burgess och Michael A Neider som Unga mäns generalpresidentskap.

Vi avlöser också alla medlemmar i Söndagsskolans och Unga mäns generalkommittéer.

Alla som vill instämma i vårt tack för det hängivna tjänande dessa

Juchitán, Oaxaca, Mexico

bröder har givit kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi stöder äldste Donald L Hallstrom som medlem i presidentskapet för de sjuttios kvorum.

Alla som instämmer kan visa det.

Någon emot.

Det är föreslaget att vi stöder som nya medlemmar i de sjuttios första kvorum Mervyn B Arnold, Yoon Hwan Choi, Brent H Nielson, Dale G Renlund, Michael T Ringwood och Joseph W Sitati; och som nya medlemmar i de sjuttios andra kvorum Wilford W Andersen, Koichi Aoyagi, Bruce A Carlson, Bradley D Foster, James B Martino, Kent F Richards och Gregory A Schwitzer.

Vill alla som instämmer visa det.

Om någon är emot, vänligen visa det på samma sätt.

Det är föreslaget att vi stöder följande som nya områdessjuttio: Manuel M Agustin, Victor A Asconavieta, Juan C Avila, Duck Soo Bae, Dennis C Brimhall, Thomas M Cherrington, Samuel W Clark, Carl B Cook, Kevin R Duncan, Rodolfo C Franco, Gerrit W Gong, Mauro Junot, Larry S Kacher, Von G Keetch, Katsumi Kusume, German Laboriel, J Christopher Lansing, David E LeSueur, Paulo C Loureiro, Steven J Lund, Dmitry Marchenko, Abraham Martinez, Hugo E Martinez, Freebody A Mensah, Christopher B Munday, Hirofumi

Nakatsuka, Hee Keun Oh, Chikao Oishi, Alejandro S Patania, Renato M Petla, Marcos A Prieto, Jonathan C Roberts, J Craig Rowe, Manfred Schütze, Walter C Selden, T Marama Tarati, Warren G Tate, Hesbon O Usi, Jack D Ward och Randy W Wilkinson.

Vill alla som instämmer visa det.

Någon emot?

Det är föreslaget att vi stöder Russell Trent Osguthorpe som ny generalpresident för Söndagsskolan, med David Merrill McConkie som förste rådgivare och Matthew Ottesen Richardson som andre rådgivare.

Det är föreslaget att vi stöder David Le Roy Beck som ny generalpresident för Unga män, med Larry Miner Gibson som förste rådgivare och Adrián Ochoa som andre rådgivare.

De som instämmer, var vänliga visa det.

Om någon är emot, visa det.

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det.

President Monson, enligt vad jag kan uppfatta, har röstningen i konferenscentret varit enhälligt.

Tack bröder och systrar för ert stöd och för er tro, hängivenhet och era böner.

Vi ber nu äldste Hallstrom, de nyligen kallade medlemmarna i de sjuttio och de nya generalpresidentskapen för Söndagsskolan och Unga män att inta sina platser på förhöjningen. Det känns som en lång väg att gå, som president Monson nämnde idag.

Vi välkomnar alla dessa, särskilt äldste Andersen, som denna morgon blev den 97:e aposteln i denna tidsutdelning. Som ni vet går kallelsen av en apostel tillbaka till Herren Jesus Kristus. Och de sjuttio som nu går upp på förhöjningen är de som skrifterna säger att de tolv ska vända sig till framför alla andra. (Se L&F 107:38.)

Tack bröder. ■

Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2008

FRAMLAGD AV ROBERT W CANTWELL

Verkställande direktör, Kyrkans revisionsavdelning

*Till första presidentskapet för Jesu Kristi Kyrka av
Sista Dagars Heliga*

Kära bröder! Enligt föreskrift genom uppenbarelse i kapitel 120 i Läran och Förbunden, auktoriseras utbetalningar ur kyrkans fonder av rådet för tiondemedlens

användning. Detta råd utgörs av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och presiderande biskopsrådet. Rådet godkänner budgetar för kyrkans avdelningar och verksamheter.

Kyrkans avdelningar använder medlen i överensstämmelse med godkända budgetar och enligt kyrkans policy och riktlinjer.

Kyrkans revisionsavdelning har tillgång till alla uppteckningar och system som behövs för att bedöma att kontrollen är tillräcklig över bidrag till fonder, utbetalningar och skyddandet av kyrkans tillgångar. Kyrkans revisionsavdelning är fristående från alla andra avdelningar och all annan verksamhet inom kyrkan och personalen består av auktoriserade revisorer, auktoriserade internrevisorer, auktoriserade revisorer för informationssystem och andra kvalificerade yrkesmän.

På grundval av genomförda revisioner anser kyrkans revisionsavdelning att intäkter och utgifter samt kyrkans tillgångar för året 2008 i allt väsentligt har upptecknats och förvaltats enligt professionella revisionsnormer, godkända budgetar och kyrkans riktlinjer och praxis.

Högaktningsfullt,
Kyrkans revisionsavdelning
Robert W Cantwell
Verkställande direktör ■

Statistisk rapport för år 2008

FRAMLAGD AV BROOK P HALES

sekreterare till första presidentskapet

Bröder och systrar, första presidentskapet har utfärdat följande rapport om kyrkans tillväxt och verksamhet för året som avslutades 31 december 2008.

Enheter i kyrkan

Stavar	2 818
Missioner	348
Distrikt	622
Församlingar och grenar	28 109

Kyrkans medlemsantal

Totalt antal medlemmar	13 508 509
Ökning av antal barn med matrikelkort	123 502
Nyomvända döpta	265 593

Missionärer

Heltidsmissionärer	52 494
--------------------------	--------

Tempel

Tempel invigda under 2008	4
---------------------------------	---

(Rexburg i Idaho, USA; Curitiba i Brasilien; Panama City i Panama; samt Twin Falls i Idaho, USA)	
Tempel återinvigda under 2008	1
(Mexico City)	
Antal tempel i verksamhet den 31 december	128

Framstående medlemmar som har avlidit sedan april förra året

Äldste *Joseph B Wirtblin* i de tolv apostlarnas kvorum; *syster Alice Thornley Evans*, änka efter äldste *Richard L Evans* i de tolv apostlarnas kvorum; Äldste *J Thomas Fyans*, generalauktoritet emeritus; äldste *Douglas H Smith*, före detta medlem i de sjuttios kvorum; *syster Harriet Barbara Washburn*, hustru till äldste *J Ballard Washburn*, före detta medlem i de sjuttios kvorum; samt *broder Daniel H Ludlow*, före detta chef för Kyrkans korrelationsavdelning och chefredaktör för *Encyclopedia of Mormonism*. ■

Dra lärdom av det förflutna

ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD

i de tolv apostlarnas kворum

Genom att dra lärdom av det förflutna kan vi bygga ett eget vittnesbörd på den fasta grundval som lydnad, tro och Andens vittnesbörd utgör.

Vi lever i en fascinerande och ibland förvirrande tid. Häromdagen talade jag om för ett av mina barnbarn att jag gick igenom texten till mitt konferenstal. Han såg förvånad ut. "Ska du sms:a ditt konferenstal?" frågade han. "Jag trodde att du måste hålla det i konferenscentret."

Även om det nog vore lättare för somliga att skicka ett sms, är jag tacksam för det här tillfället att tala i dag, för jag har ett budskap som jag finner viktigt såväl för den pojken — och för mina andra barnbarn — som för alla ungdomar i kyrkan.

För många år sedan som affärsman fick jag mig en kostsam läxa därför att jag inte lyssnade uppmärksamt till min fars råd. Inte heller lyssnade jag till Andens maningar som gav mig vägledning från min himmelske Fader. Min far och jag var bilhandlare och Ford sökte återförsäljare för en ny bilmodell. Chefer på Ford bjöd in min far och mig till en förhandsvisning av det som de trodde skulle bli en enormt framgångsrik produkt. När vi såg bilarna rådde min far, som hade över 35 års erfarenhet av branschen, mig att inte bli återförsäljare för dem. Men försäljarna på Ford var övertygande och jag bestämde mig för att bli Salt Lake Citys första — och i själva verket sista — återförsäljare för Edsel. Om ni inte vet vad en Edsel är, fråga då er farfar. Han kan tala om för er att Edsel var ett enormt fiasko.

Ni kan alla dra stor lärdom av det här. Om ni är beredda att lyssna och lära er, kan ni få några av livets meningsfullaste lärdomar av dem som har gått före er. De har gått där ni nu går och har upplevt mycket av det som ni nu upplever. Om ni lyssnar och låter er påverkas av deras råd, kan de leda er till att göra val som blir till nytta och välsignelse för er och leder er bort från val som kan förgöra er. Då ni ser på era föräldrar

och andra som har gått före er finner ni exempel på tro, beslutsamhet, hårt arbete, hängivenhet och offer, exempel som ni bör försöka följa.

Det är svårt att tänka sig ett scenario där det inte lönar sig att begrunda och lära av andras erfarenheter. Många yrken kräver en praktiktjänstgöring där yngre yrkesmän följer och iakttar garvade veteraner och lär sig av deras långa erfarenhet och samlade visdom. Gröngölingar i proffslag förväntas ofta sitta på bänken och lära sig genom att iaktta erfarna spelare. Nya missionärer tilldelas en seniorkamrat vars erfarenhet hjälper den nya missionären att lära sig det rätta sättet att tjäna Herren effektivt.

Det finns naturligtvis tillfällen när vi inte har något annat val än att själva våga oss ut och göra vårt bästa och försöka lista ut saker och ting efterhand. Det finns till exempel väldigt *få* i min generation vars erfarenhet är till hjälp när det gäller det mesta av den modernaste tekniken. När vi har problem med modern teknik måste vi leta efter någon som vet mer om den än vi gör — vilket vanligtvis innebär att vi vänder oss till en av er ungdomar.

Mitt budskap och vittnesbörd till er i dag, mina unga vänner, är att när det gäller de viktigaste frågorna i ert eviga liv finns det svar i skrifterna och i apostlarnas och profeternas ord och vittnesbörd. Att de här orden till stor del kommer från äldre män, förr och nu, gör dem inte mindre relevanta. Det gör dem snarare ännu mer värdefulla för er eftersom de kommer från människor som har lärt sig mycket under många rättfärdiga år.

Det finns ett berömt yttrande som tillskrivs George Santayana. Ni har förmodligen hört det. "De som inte minns det förflutna är dömda att upprepa det." (*Familiar Quotations*, sammanst av John Bartlett, 15:e uppl [1980], s 703) Det finns i själva verket flera olika varianter av det här citatet, bland annat: "De som glömmet det

förflutna är dömda att upprepa det.” Oavsett den exakta ordalydelsen är det en djupsinnig tanke. Man kan dra stor lärdom av det förflutna, och ni bör göra det så att ni inte tömmer era andliga krafter genom att upprepa gamla misstag och dåliga val.

Man behöver inte vara sista dagars helig — man behöver inte ens vara religiös — för att se det återkommande historiska mönstret i Guds barns öden i Gamla testamentet. Gång på gång ser vi hur en period av rättfärdighet följs av ogudaktighet. På liknande sätt skildrar Mormons bok hur de forna civilisationerna på den här kontinenten följde exakt samma mönster: rättfärdighet följt av välstånd, följt av materiella bekvämligheter, följt av girighet, följt av högmod, följt av ogudaktighet och

ett moraliskt sammanbrott tills folket drar tillräckligt stor olycka över sig för att väckas till ödmjukhet, omvändelse och förändring.

Under den relativt korta tid som Nya testamentet omspanner upprepas det här historiska mönstret på nytt. Den här gången vände sig folket mot Kristus och hans apostlar. Sammanbrottet var så stort att det kallas det stora avfallet, vilket ledde till andlig stagnation och okunnighet — till medeltidens mörkaste århundraden.

Jag vill inte att det ska råda något missförstånd i fråga om de här historiskt återkommande perioderna av avfall och andligt mörker. Vår himmelske Fader älskar alla sina barn och vill att alla ska ha evangeliets välsignelser i sitt liv. Andligt ljus går inte förlorat därför att Gud vänder sina

barn ryggen. Andligt mörker är snarare följden av att hans barn kollektivt vänder ryggen åt honom. Det är en naturlig följd av de dåliga val som enskilda, samhällen, länder och hela civilisationer gör. Vi ser gång på gång bevis på detta i historien. Något av det viktigaste vi lär oss av det här historiska mönstret är att våra val, både enskilda och kollektiva, får andliga konsekvenser för oss och våra efterkommande.

I varje tidsutdelning ser vi hur Guds kärleksfulla önskan att välsigna sina barn uppenbaras i en förunderlig återställelse av evangeliets sanning till jorden genom levande profeter. Återställelsen av evangeliet genom profeten Joseph Smith i början av 1800-talet är bara det senaste exemplet. En liknande återställelse har ägt rum flera

gångar tidigare genom profeter som Noa, Abraham, Mose och naturligtvis Herren Jesus Kristus själv.

De 179 år som gått sedan Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga officiellt grundades har varit år utöver det vanliga — vilken måttstock man än mäter med. Det har aldrig i historisk tid funnits en period med sådana framsteg inom vetenskap och teknik. Och de här framstegen har främjat evangeliets tillväxt och utbredning i hela världen. Men de har också bidragit till en ökning av materialismen och njutningslystnaden och till en nedgång i moralen.

Vi lever i en tid när gränserna för god smak och offentlig anständighet har vidgats så till den grad att det inte finns några gränser överhuvudtaget. Guds bud har förlorat mark på idéernas föränderliga marknad — idéer som helt och hållet förkastar uppfattningen om rätt och fel. Vissa grupper i samhället tycks misstro alla som väljer att leva efter en religiös tro. Och när troende försöker varna andra för möjliga konsekvenser av deras syndiga val, hånas de och görs till åtlöje, och deras heligaste religiösa riter och mest omhuldade värderingar förlöjligas offentligt.

Låter det här bekant, mina unga bröder och systrar? Ser ni hur det historiska mönstret visar sig på nytt? Mönstret av rättfärdighet följd av välstånd, följt av materiella bekvämligheter, följda av girighet, följd av högmod, följt av ogudaktighet och ett moraliskt sammanbrott — samma mönster som vi ser gång på gång i Gamla och Nya testamentet och i Mormons bok. Och än viktigare: Vilket inflytande har det förflutnas lärdomar på de personliga val ni gör nu och under resten av ert liv?

Herrens röst är klar och otvetydig. Han känner oss. Han älskar oss. Han vill att vi ska vara evigt lyckliga. Men i enlighet med den gudagivna handlingsfrihet som vi har fått är valet vårt. Vi måste alla välja om vi personligen

ska ignorera det förflutna och utsätta oss för de smärtsamma misstag och tragiska fallgropar som tidigare generationer drabbats av och själva uppleva de förödande konsekvenserna av dåliga val. Hur mycket bättre skulle inte vårt liv vara om vi följde Kristi trofasta efterföljares ädla exempel, Helamans söners, Moronis, Joseph Smiths och de ståndaktiga pionjärernas, och liksom de välja att förbli trogna vår himmelske Faders bud.

Jag hoppas och ber av hela mitt hjärta att vi ska vara visa och dra lärdom av det förflutna. Man behöver inte vara som Laman och Lemuel för

att veta att det är bättre att vara som Nephi eller Jakob. Man behöver inte gå i Kains eller Gadiantons fotspår för att inse att "ogudaktighet ... aldrig [har] inneburit lycka". (Alma 41:10) Och man behöver inte låta platsen där man bor bli som Sodom och Gomorra för att begripa att det inte är någon bra plats att bilda familj på.

Genom att dra lärdom av det förflutna kan du vandra oförskräckt i ljuset utan att riskera att snava i mörkret. Det är så det ska fungera. Detta är Guds plan: far och mor, farfar och farmor, mormor och morfar, undervisar

Moskva, Ryssland

sina barn; barn lär sig av dem och blir ett rättfärdigare släkte genom egna erfarenheter och möjligheter. Genom att dra lärdom av det förflutna kan du bygga ett eget vittnesbörd på den fasta grundval som lydnad, tro och Andens vittnesbörd utgör.

Men det räcker naturligtvis inte att bara lära sig detta av historiskt eller kulturellt intresse. Det hjälper inte mycket att lära sig namn och årtal och händelseförlopp från en boksida om inte innebörden och budskapet står skrivna i hjärtat. Om de här lärdomarna ur det förflutna tillförs vittnesbördets näring och vattnas med tro, kan de slå rot i ditt hjärta och bli en levande del av den du är.

Vad det egentligen handlar om — som alltid — är ens egen tro, ens eget vittnesbörd. Och det är det som betyder något, mina unga bröder och systrar. Det är så ni vet. Det är så ni undgår det förflutnas misstag och höjer er andlighet till nästa nivå. Om ni är öppna och mottagliga i ert liv för det som den Helige Anden viskar till er, kan ni förstå och dra lärdom av det förflutna — ert vittnesbörd kommer att bränna in den lärdomen i er själ.

Och hur får man ett sådant vittnesbörd? Det finns inte och kommer aldrig att finnas någon ny teknik för det. Man kan inte söka i Google efter ett vittnesbörd. Man kan inte sms:a tron. Man får ett levande, livsförändrande vittnesbörd i dag på samma sätt som människor alltid har fått det. Processen har inte förändrats. Det sker genom en önskan, genom studier, bön, lydnad och tjänande. Det är därför lärdomarna från profeter och apostlar, tidigare och nuvarande, är lika relevanta för vårt liv i dag som de någonsin varit.

Att ni må finna glädje och lycka och frid i framtiden genom att lära av tidigare stora och eviga läxor är min bön för var och en av er — och för mina barnbarn och alla ungdomar i kyrkan, var ni än befinner er, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Vår Faders plan — stor nog för alla hans barn

ÄLDSTE QUENTIN L COOK

i de tolv apostlarnas kворum

Även om vår resa är fylld av vedermödor, är resans mål härligt.

Livet på jorden kan vara en besvärlig resa, men resans mål är i sanning härligt. Kristus gav uttryck för detta i sina ord till lärjungarna: "Detta har jag talat till er, för att ni skall ha frid i mig. I världen får ni lida, men var vid *gott mod*. Jag har övervunnit världen."¹

Jag har två målsättningar i eftermiddag: För det första att tala om några av trons stötestenar och för det andra att beskriva hur vår himmelske Faders plan är stor nog för alla hans barn.

Under de gångna två åren har vi i Förenta staterna och runtom i världen

sett en dramatisk ökning av diskussioner om vår tro och lära. Det är ingenting nytt, det har hänt periodvis i kyrkans historia.

År 1863 gick den engelske romanförfattaren Charles Dickens ombord på passagerarfartyget *Amazon* som skulle gå till New York. Hans avsikt var att göra ett reportage om sista dagars heliga som emigrerade för att bygga upp kyrkan i den amerikanska västern. Tusentals omvända hade redan emigrerat och i synnerhet brittisk press hade skrivit mycket om dem och om deras tro. Det mesta av det som skrevs var ofördelaktigt.

"Jag gick ombord på deras fartyg", skrev Dickens, "för att vittna mot dem om de förtjänade det, vilket jag var övertygad om att de gjorde, men fann till min förvåning att de inte förtjänade det."²

Efter att ha iakttagit de omvända och gått runt och pratat med dem var Dickens imponerad och beskrev dessa omvända, de flesta av dem arbetare, och sade att de "i sin samhällsställning, var blomman av det engelska folket".³

Det har funnits två motsägande beskrivningar av kyrkan. Å ena sidan har man i allmänhet skrivit välvilligt

om rättfärdiga medlemmar och deras sätt att leva. De som personligen känner sista dagars heliga eller har möjlighet att iaktta dem på nära håll har samma uppfattning som Charles Dickens beskrev för nästan 150 år sedan.

Tack vare återställsens upplyftande lära gläder sig medlemmar åt evangeliet och finner glädje och tillfredsställelse i kyrkan. Man ser välviligt på oss när vi lever efter läran i Jesu Kristi återställda evangelium. När medlemmar inte lever efter läran kan detta vara en stötesten för dem som inte tillhör kyrkan.⁴

Till skillnad från de välvilliga beskrivningarna av rättfärdiga medlemmar har beskrivningar av kyrkan och dess lära ofta varit osanna, orättvisa och skarpt kritiska. Det bör sägas att somliga beskrivningar av kristenheten i allmänhet också har varit skarpt kritiska.⁵

Denna inställning till vår lära kommer inte som en överraskning. I Läran och förbunden säger Herren att somliga ska "höja sina röster och förbanna Gud"⁶ och att somliga "vänder sina hjärtan från mig för människobudens skull".⁷

Bussreklam i London nyligen visar den polarisering som råder i fråga

om religion i allmänhet. Några ateister, agnostiker och icke-troende betalade för att få stora affischer uppsatta på de stora röda dubbeläckarna, med texten: "Det finns nog ingen Gud. Så sluta oroa dig och njut av livet." Motsatt reklam som kristna lät sätta upp hävdade: "Det finns definitivt en Gud", följt av upplyftande budskap.⁸

Icke-troende har svårt att acceptera undren i Gamla och Nya testamentet och Frälsarens jungfrufödsel och uppståndelse. De ser på dessa händelser med samma skepsis som de ser på att Gud Fadern och Jesus

Kristus visade sig för profeten Joseph Smith. De är inte mottagliga för att det kan finnas en himmelsk plan som ett högsta väsende presiderar över. De har inte tro.⁹

Min huvudsakliga omsorg gäller de hedervärda människorna på jorden som är mottagliga för religiös tro men som har avskräckts eller förvirrats av felaktiga lärdomar. Till exempel, med avseende på läran att det fortfarande finns uppenbarelse har goda människor varit säkra på att kyrkan inte kan vara sann eftersom de har fått lära sig, och därför tror, att himlen är stängd och att det inte kommer ytterligare uppenbarelse, skrifter eller kungörelser från himlen. Låt mig få betona att den här vitt utbredda uppfattningen inte är skriftenlig, men den är en stötesten för somliga.¹⁰

Nyligen i en bästsäljare använde författaren som sin huvudanalogi det intressanta faktum att alla européer i århundraden trodde att alla svanar var vita. Det var inte förrän man upptäckte Australien som man upptäckte att det finns svanar av annan färg. Författaren använder den här analogin för att förklara händelser som ägt rum men var oväntade.¹¹ Då jag tänkte på analogin insåg jag att många har vägrat att på allvar undersöka kyrkan därför att de tror att det

inte kan finnas uppenbarelse i den här tidsutdelningen. En omvänd till kyrkan som nu verkar som missionspresident beskriver hur svårt det här var för honom när han undersökte kyrkan. Han sade: "Jag hade i hela mitt liv fått höra att det aldrig mera kommer att finnas apostlar och profeter här på jorden. Att acceptera Joseph Smith som profet blev därför en stor stötesten." Men han säger att när han bad fick han "ett vittnesbörd om att evangeliet verkligen hade blivit återställt till jorden och att Joseph Smith var en Guds profet".¹²

För många av dem som är mottagliga för religiös tro finns det en fråga som har varit särskilt svår. De har haft svårt att få den riktiga läran att vi har en kärleksfull Fader i himlen att gå i ihop med den oriktiga läran att en stor del av mänskligheten skulle vara dömd till evigt helvete.

Det var en viktig fråga för min farfars farfar Phineas Wolcott Cook. Han föddes 1820 i Connecticut i Förenta staterna. I sin dagbok skriver han att han hade slutit förbund med Herren om att tjäna honom om han fann den rätta vägen. Han gick i många kyrkor och i en av dem blev han ombedd att "vittna och gå med i kyrkan och vara en kristen". Han

svarade att han "inte visste vilken han skulle gå med i, det fanns så många". Han fortsatte att undersöka flera kyrkor. En lära var särskilt viktig för honom. Han förklarade: "Ibland klandrade de mig därför att jag önskade en frikostigare frälsning för den mänskliga familjen. Jag kunde inte tro att Herren hade skapat en del för att bli frälst och en stor del för att bli fördömd i all evighet."¹³ På grund av den läran lät han sitt namn strykas från medlemslistan i en protestantisk kyrka. När sista dagars heliga-missionärer 1844 undervisade honom om den sanna läran om frälsningsplanen, lät han döpa sig.

Phineas tro på Herrens kärleksfulla nåd och på hans lycksalighetsplan har också funnits hos många hedervärda män och kvinnor, även då läran i de kyrkor de tillhörde var dystert och glädjeflös.

Den anglikanske kyrkoledaren och lärde Frederick Farrar, författare till *Jesu lif i forskningens ljus*, beklagade i sina predikningar i Westminster Abbey att det som de protestantiska kyrkorna i allmänhet lärde med avseende på helvetet var oriktigt. Han hävdade att en definition av helvetet som inbegrep oändlig pina och evig fördömmelse var följden av översättningsfel från hebreiskan och grekiskan till engelskan i King James Bible. Farrar framhöll också att de överväldigande bevisen för en kärleksfull himmelsk Fader Bibeln igenom var ytterligare bevis för att de definitioner av helvete och fördömmelse som används i den engelska översättningen var oriktiga.¹⁴

I sin dikt "In Memoriam" gav Lord Tennyson uttryck för sin innerliga uppfattning efter att ha framhållit att "ändå med hopp förtröstar vi att onsdan en dag god skall bli". Han fortsatte:

*Att ingenting är meningslöst,
att inget liv till spillo öds
och blir i nattens mörker kvar,
när Gud sitt verk fullbordat har.*¹⁵

På den tiden när Joseph Smith fick uppenbarelser och grundade kyrkan lärde de allra flesta kyrkor att Frälsarens försoning *inte* skulle skänka frälsning till större delen av människosläktet. Den allmänna uppfattningen var att ett fåtal skulle bli frälsta och den överväldigande majoriteten bli dömd till oändliga kval av fasansfull och outsäglig intensitet.¹⁶ Den underbara lära som uppenbarades för profeten Joseph visade en frälsningsplan för oss som är tillämplig på hela människosläktet, även på dem som inte får höra talas om Kristus här i livet, på barn som dör innan de har nått ansvarighetsålder och på dem som saknar förstånd.¹⁷

Efter döden lever rättfärdiga andar i ett övergående tillstånd som kallas paradiset. Alma den yngre undervisade om att paradiset är ett "vilotillstånd, ett fridstillstånd där de [rättfärdiga] skall vila sig från alla sina besvärligheter och från all möda och sorg".¹⁸ De ogudaktiga andarna vistas i ett andefångelse, ibland kallat "helvete".¹⁹ Det beskrivs som en hemsk plats, en mörk plats där de som fruktar "Guds vredes brinnande förbittring" förblir till uppståndelsen.²⁰ Men tack vare Jesu Kristi försoning kommer alla andar som har välsignats med att få födas till slut att uppstå, kropp och ande ska återförenas och de får ärva ett rikes härlighet som överträffar vår tillvaro här på jorden.²¹ De enda undantagen är de som likt Satan och hans änglar medvetet gör uppror mot Gud.²² Vid uppståndelsen ska andefängelset eller helvetet lämna ifrån sig sina fångna andar. Jesus kom till världen "för att korsfästas för världen, och för att bära världens synder, och för att heliggöra världen och för att rena den från all orättfärdighet".²³

Frälsaren sade: "Låt inte era hjärtan oroas ... I min Faders hus finns många rum ... Jag går bort för att bereda plats åt er."²⁴ En koncis sammanfattning ges i Mose bok: "Ty se, detta är mitt verk och min härlighet

— att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan."²⁵

Med tanke på allt som Frälsaren har genomlidit för mänskligheten är det inte förvånande att när han talade om de dåvarande kyrkorna i den första synen, han då sade åt Joseph "att inte ansluta sig till någon av dem, ty de hade alla gått vilse".²⁶ Frälsaren inledde därefter återställelsen av sin sanna lära med avseende på frälsningsplanen och andra frälsande principer såsom Kristi lära.²⁷

Men trots de betydelsefulla skillnaderna mellan vår och andra kyrkors lära är vår hållning gentemot dem att avstå från kritik. De gör mycket gott. De är till välsignelse för mänskligheten. Många hjälper sina medlemmar att lära sig om Frälsaren och hans lära.

En journalist på *Washington Post* besökte ett av våra möten i Nigeria. Journalisten intervjuade en ny medlem och berättade om hans omvändelse. Journalisten skriver:

"Han sade att han hoppade av en stadsbuss och gick in i sista dagars heligas byggnad ... Han tyckte genast om det han hörde där inne [i kapellet], särskilt att ingen predikade att människor av annan tro kommer till helvetet."²⁸ Det är vad många omvända till kyrkan har sagt sedan den grundades.

Våra ledare har alltid gett oss rådet "att leva med respekt och uppskattning för dem som inte har samma tro som vi. Det finns så stora behov av hövlighet och ömsesidig respekt bland människor med olika tro och livsfilosofi."²⁹

Och det är lika viktigt att vi är kärleksfulla och vänliga mot medlemmar av vår egen tro, oavsett deras grad av engagemang eller aktivitet. Frälsaren har klargjort att vi inte ska döma varandra,³⁰ i synnerhet inte medlemmar av vår egen familj. Det är vår skyldighet att älska dem och undervisa dem och aldrig ge upp. Herren har gett frälsningen "fritt åt alla

människor", men har "befallt sitt folk att de skall förmå alla människor att omvända sig".³¹

Vårt hjärtas önskan är naturligtvis inte bara att få frälsning och odödlighet, utan också att uppnå evigt liv tillsammans med vår familj hos en kärleksfull himmelsk Fader och hos vår Frälsare i det celestialet riket. Vi kan endast uppnå evigt liv genom lydnad mot evangeliets lagar och förordningar.³² Frälsaren sade: "Ty om ni håller mina bud skall ni få motta hans fullhet och förhärligas i mig."³³

De tidiga europeiska omvända till kyrkan som Dickens träffade på fartyget *Amazon* hade övervunnit många stötestenar. De hade ett vittnesbörd om att uppenbarelse kommer från himlen och att det återigen fanns profeter och apostlar på jorden. De trodde på Jesu Kristi återställda evangelium.

De insåg nu det upphöjda mål som väntade dem. De fruktade inte den mödosamma resa de företog sig och slutmålet var egentligen inte Saltsjön. Deras verkliga mål var paradiset, följt av upphöjelse i det celestialet riket.

Det är därför som sista dagars heliga nu liksom då sjunger sista versen av "Kom, kom Guds folk" med tro och förväntan:

*Och om vi dö, förr'n resans mål vi nå,
ske alltså, vi fått ro.
Fria från sorg och möda skola då
vi hos Gud gå att bo.*³⁴

En kärleksfull himmelsk Fader har gett en vittomfattande och barmhärtig plan för sina barn "som frälsar de levande, återlöser de döda, befriar de fördömda, och förhärligar alla som omvänder sig".³⁵ Även om vår resa är fylld av vedermödor, är resans mål härligt.

Jag gläder mig åt den stora frälsningsplan som är stor nog för alla vår himmelske Faders barn. Jag kan inte med ord uttrycka min tacksamhet för

Jesu Kristi försoning. Jag vittnar om honom i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joh 16:33.
2. Charles Dickens, "The Uncommercial Traveler", *All the Year Round* (4 jul 1863), s 449; se också David M W Pickup, *The Pick and Flower of England* (2001), s 2.
3. *All the Year Round* (4 jul 1863), s 446.
4. Se Alma 4:10.
5. Se Paul Johnson, "Militant Atheism and God", *Forbes* (8 okt 2007), s 27; John Gray, "Faith in Reason: Secular Fantasies of a Godless Age", *Harper's Magazine* (jan 2008), s 86.
6. L&F 45:32.
7. L&F 45:29.
8. William Lee Adams, "Christians and Atheists Battle in London Bus Wars", 8 feb 2009, www.time.com.
9. Se Luk 18:8.
10. Några har felaktigt åberopat Johannes Uppenbarelse 22:18, men det avser Johannes Uppenbarelse och inte Bibeln som helhet. Se också 5 Mos 4:2.
11. Se Nassim Nicholas Taleb, *The Black Swan: The Impact of the Highly Improbable* (2007), s xvii–xxviii.
12. Gary G Ely, 16 maj 2008, samtal inför dennes kallelse att verka som president för Colorado Denver Nord-missionen.
13. *The Life and History of Phineas Wolcott Cook* (1980), sammanst av Newell Cook McMillan, s 19–20.
14. Se Frederic W Farrar, *Eternal Hope* (1892), s xxxvi–xlii. För mer information om detta ämne, se H Wallace Goddard, "God's Plan — Kinder Than We Dare to Expect", *Meridian Magazine*, (2006), www.ldsmag.com/myth/060217plan.html.
15. *Poems of Tennyson*, Oxford University Press (1907), s 387–388.
16. Se Frederic W. Farrar, *Eternal Hope* (1892), s xxii.
17. Se L&F 29:46–50; 137:7–10.
18. Alma 40:12.
19. Se 2 Nephi 9:10–14; L&F 76:84–86.
20. Alma 40:14.
21. Se L&F 76:89.
22. Se Jes 14:12–15; Luk 10:18; Upp 12:7–9; L&F 76:32–37.
23. L&F 76:41; se också 1 Kor 15:22.
24. Joh 14:1–2.
25. Mose 1:39.
26. Se Joseph Smith — Historien 1:19; se också v 20.
27. Se 2 Nephi 31:2–21; se också Heb 6:1–2; 2 Joh 1:9–10; 3 Nephi 11:30–40.
28. Mary Jordan, "The New Face of Global Mormonism", *The Washington Post*, 19 nov 19, 2007, s A01.
29. Gordon B Hinckley, "Detta är Mästarens verk", *Nordstjärnan*, jul 1995, s 72.
30. Se Luk 6:37.
31. 2 Nephi 26:27.
32. Se L&F 93:1.
33. L&F 93:20.
34. "Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr 19.
35. Orson F Whitney, *Saturday Night Thoughts* (1921), s 323.

Tro på Herren Jesus Kristus

ÄLDSTE KEVIN W PEARSON

i de sjuttios kvorum

*För trons egna finns inget behov av rädsla eller tvivel.
Välj att leva i tro och inte i rädsla.*

Jag inbjuder ödmjukt den Helige Anden att vara med oss när jag talar om en viktig princip i evangeliet: Tro på Herren Jesus Kristus. Jag erkänner med djup uppskattning och kärlek att jag i mitt eget liv har stora föredömen på sann tro och trofasthet. Till goda föräldrar, familj, prästadömsledare, älskade missionärer, underbara barn och min dyrbara eviga livskamrat uttrycker jag djupaste kärlek och tacksamhet. Jag erkänner mitt eget behov av och önskan om större tro som Kristi lärjunge och vittne. Det har aldrig funnits större behov av tro i mitt eget liv än nu.

Som föräldrar har vi befallts att lära våra barn att "förstå läran om ...

tro på Kristus, den levande Gudens Son". (L&F 68:25) Det kräver mer än att bara inse att tro är en princip i evangeliet. Tro är att "förtrösta på någon eller något". (Handledning till skriftstudier, "Tro", s 186) Sann tro måste vara inriktad på Jesus Kristus. "Tro är en handlingens och kraftens princip." (Bible Dictionary, s 670; se också Handledning för skriftstudier, "Tro", s 186.) Den kräver att vi handlar, inte bara tror. Tro är en andlig gåva från Gud som kommer genom den Helige Anden. Den kräver en rätt förståelse och kunskap om Jesus Kristus, hans gudomliga egenskaper och fullkomliga karaktär, hans lärdomar, försoning, uppståndelse och prästadöms kraft. När vi lyder de här principerna utvecklar vi ett fullständigt förtroende för honom och hans ordinerade tjänare och en vissnhet om hans utlovade välsignelser.

Det finns inget annat vi så absolut kan lita på. Ingen annan grundval i livet kan ge oss samma frid, glädje och hopp. I osäkra och svåra tider är tron verkligen en andlig gåva som är värd våra yttersta ansträngningar. Vi kan ge våra barn utbildning, privatlektioner, idrott, kultur och materiella ägodelar, men om vi inte ger dem tro på Kristus, är allt annat av mindre värde.

"Tron väcks genom att höra dem som har tro vittna om det." (Bible

Dictionary, s 669; se också Handledning för skriftstudier, "Tro", s 186; Rom 10:14–17.) Vet dina barn att du vet? Ser och känner de din övertygelse? "Stark tro utvecklas genom lydnad mot Jesu Kristi evangelium." (Handledning för skriftstudier, s 186)

Äldste Bruce R McConkie lärde: *"Tro är en gåva från Gud, given som belöning för personlig rättfärdighet.* Den ges alltid när rättfärdighet råder, och ju större lydnad mot Guds lagar, desto större är trons gåva." (*Mormon Doctrine*, 2:a utgåvan [1966], s 264) Om vi önskar större tro, måste vi vara lydigare. När vi lär våra barn genom exempel eller förmaningar att lättvindigt eller villkorligt hålla Guds bud, hindrar vi våra barn från att få denna ytterst viktiga andliga gåva. Tro kräver exakt lydnad, även i de små och enkla tingen.

Önskan är en trospartikel som utvecklas inom oss när vi upplever gudomlig sanning. Det är som en andlig fotosyntes. Den Helige Andens inflytande omvandlar Kristi ljus som finns hos varje människa, likt en andlig kemisk process, till en maning, en förändring i hjärtat eller en önskan att veta. Hopp utvecklas när dessa trospartiklar blir till molekyler och enkla försök görs att följa och efterleva sanna principer.

När lydnadsmönster bildas förverkligas de särskilda välsignelser som hör ihop med lydnad, och tron växer fram. Önskan och hopp är olika former av tro, men tro som en kraftprincip kommer av konsekvent lydnad i uppträdande och ståndpunkter. Personlig rättfärdighet är ett val. Tro är en gåva från Gud och den som äger den kan få enorm andlig kraft.

Ett visst slags tro utvecklas när vi inriktar oss med hela vårt hjärta, förståelse, förstånd och styrka. Man ser och känner den i ögonen hos en stor missionär, en ståndaktig och dygdig ung kvinna, hos rättfärdiga mödrar, fäder och mor- och farföräldrar. Man kan se den hos unga och gamla, i

varje land och kultur, på varje tungomål, i alla livets omständigheter och samhällsställningar. Det är "trons öga" som profeten Alma talade om (se Alma 5:15-26) — förmågan att fokusera och vara ståndaktig, att ständigt hålla fast vid sanna principer utan att tvivla, även när mörkrets dimmor omkring oss verkar mycket täta. Denna trons egenskap är oerhört mäktig.

Men "det måste nödvändigtvis finnas en motsats till allting ... Herren Gud [gav] människan förmågan att handla av sig själv. Ty människan kunde inte handla av sig själv såvida hon inte lockades av den ena eller den andra." (2 Nephi 2:11, 16) Och så är det med tron. Det kan vara lockande att välja tvivel och otro istället för tro.

När Jesus kom tillbaka från den enastående andliga upplevelsen på

São Paulo, Brasilien

förklaringsberget, möttes han av en förtvivlad far, vars son behövde hjälp. Fadern vädjade: "Om du kan, så förbarma dig över oss och hjälp oss!"

Jesus sade till honom: "Om du kan, säger du. Allt förmår den som tror.

Genast ropade barnets far [med tårar i ögonen]: 'Jag tror. Hjälp min otro!'" (Mark 9:22-24)

Tro och rädsla kan inte existera samtidigt. Den ena ger efter för den andra. Den enkla sanningen är att vi alla ständigt behöver stärka vår tro och övervinna alla källor till nedbrytande otro. Frälsarens liknelse om tron som ett senapsfrö pekar på denna realitet. (Se Matt 13:31-32.) Tänk på det så här: Vår användbara tro är den som finns kvar efter det att vi dragit av för våra källor till tvivel och otro. Fråga gärna er själva: "Är min egen netto-tro positiv eller negativ?" Om din tro är större än ditt tvivel och din otro, är svaret förmodligen ja. Om du låter källor till tvivel och otro råda över dig, är svaret kanske nej.

Vi har ett val. Vi får det som vi ständigt inriktar oss på. Eftersom det finns en motsats till allting finns det krafter som undergräver vår tro. En del kommer av Satans direkta inflytande. Men för andra har vi ingen annan att skylla på än oss själva. De

kommer av personliga tendenser, attityder, och vanor som vi kan lära oss att ändra på. Jag kallar dessa inflytanden de "sex nedbrytarna". När jag gör det, tänk på det inflytande de har på er eller era barn.

För det första, *tvivel*. Tvivel är ingen princip i evangeliet. Det kommer inte från Kristi ljus eller den Helige Andens påverkan. Tvivel är en negativ känsla besläktad med rädsla. Det kan uppstå när vi saknar förtroende för oss själva eller vår förmåga. Men det är oförenligt med vår gudomliga identitet som Guds barn.

Tvivel leder till *modlöshet*. Modlöshet kommer av svikna förväntningar. Kronisk modlöshet leder till minskade förväntningar, avtagande arbete, försvagad önskan och större svårighet att känna och följa Anden. (Se *Predika mitt evangelium*, s 10.) Modlöshet och förtvivlan är själva motsatsen till tro.

Modlöshet leder till *distraktion*, eller brist på fokus. Distraktion eliminerar det fokus som trons öga kräver. Modlöshet och distraktion är två av Satans effektivaste hjälpmedel, men de är också dåliga vanor.

Distraktion leder till *bristande flit*, en försvagad vilja att förbli sann och trofast och gå vidare trots prövningar och besvikelser. Besvikelser är en

ofrånkomlig del av livet, men de behöver inte leda till tvivel, modfällighet, distraktion eller bristande flit.

Om man inte vänder tillbaka från den stigen, leder den till *olydnad*, som undergräver själva grunden till tro. Det resulterar ofta i otro, en medveten eller omedveten vägran att tro.

Skrifterna beskriver *otro* som att man har valt att förhärda sitt hjärta. Det innebär att man är känslolös.

Alla dessa sex nedbrytare — *tvivel*, *modlöshet*, *distraktion*, *bristande flit*, *olydnad* och *otro* — undergräver och förstör vår tro. Vi kan välja att undvika och övervinna dem.

Svåra tider kräver större andlig kraft. Begrunda Frälsarens löfte: "Om ni har tro på mig skall ni få kraft att göra vad jag än finner lämpligt." (Moroni 7:33)

Ödmjukt förkunnar jag att Gud, vår himmelske Fader, lever och älskar var och en av oss, sina barn. Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare. Han lever och leder personligen sin kyrka genom president Monson, sin smorde profet. Tack vare att han lever strålar hoppet alltid klart framför oss. För trons egna finns inget behov av rädsla eller tvivel. Välj att leva i tro och inte i rädsla. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Tro under motgångar

ÄLDSTE RAFAEL E PINO

i de sjuttios kvorum

Efterlevnad av evangeliet betyder att vi är beredda att möta och uthärda motgångar med tillförsikt.

En morgon för några år sedan fick jag ett telefonsamtal från broder Omar Alvarez, som då var en av mina rådgivare i biskopsrådet. Hans treåriga dotter hade dött i en tragisk olycka.

Han berättade vad som hade hänt den dagen med följande ord:

”Så snart vi kommit fram till en av de vackra venezuelanska stränderna bönade våra barn om att få gå ut och leka i en liten å i närheten av stranden. Vi lät dem göra det. Därefter började vi ta ut en del saker från bilen. Två minuter senare lade vi märke till att våra barn började komma för långt bort från stranden.

När vi gick för att hämta dem närmare oss märkte vi att vår treåriga dotter inte befann sig bland de andra barnen. Vi letade desperat efter henne, endast för att hitta henne flytande nära den plats där de andra barnen lekte. Vi fick snabbt upp henne ur vattnet. Några andra människor kom för att försöka rädda henne, men allt var förgäves. Vår yngsta dotter hade drunknat.

Minuterna som följde var utomordentligt svåra, fyllda av ångest och smärta över förlusten av vår yngsta dotter. Den känslan vände sig snart till en nästan outhärdlig vanda. Men mitt i förvirringen och osäkerheten kom tanken att våra barn hade fötts i förbundet, och genom det förbundet tillhörde vår dotter oss i all evighet.

Vilken välsignelse det är att tillhöra Jesu Kristi Kyrka och att ha tagit emot förrättningarna i hans heliga tempel! Vi känner nu att vi är mycket mer förpliktade att vara trofasta mot Herren och att härda ut intill änden, för vi vill vara värdiga templets välsignelser så att vi får se vår dotter igen. Ibland sörjer vi, ’men vi sörjer inte som de [som är] utan hopp’. (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s 174)”

Den här trofasta familjen lärde sig förstå att när motgångar drabbar oss är Gud den enda sanna källan till tröst. ”Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en

sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa.” (Joh 14:27)

Flera år efter familjen Alvarez svåra prövning bevitnade jag hur en annan trofast familj bemötte en stor svårighet. Flera medlemmar i familjen Quero hade dött i en hemsk bilolycka. Broder Abraham Quero förlorade sina föräldrar, två systrar, sin svåger och en systerdotter i den olyckan.

Broder Quero visade en beundransvärd inställning när han sade följande:

”Det var en tid när vi behövde visa lojalitet mot Gud och visa att vi förlitar oss på honom, att hans vilja måste åtlydas och att vi är underkastade honom.

Jag talade med mina bröder och gav dem styrka och mod att förstå det som president Kimball lärde för många år sedan om att ’det [finns] ingen tragedi i döden, endast i synden’ (*Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W Kimball*, s 18) och att det viktiga inte är hur någon har dött utan hur hon har levat.

Jobs ord fyllde min själ: ’Herren gav och Herren tog. Lovat vare Herrens namn.’ (Job 1:21) Och därefter från Jesus: ’Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör.’ (Joh 11:25)

Det här har varit en av de andligaste upplevelserna vi haft i familjen — att acceptera Guds vilja under så oerhört svåra omständigheter.”

Under båda upplevelserna som de här goda familjerna fick utstå befriades de från smärta och sorg tack vare evangeliets ljus, som fyllde dem med frid och tröst och gav dem tillförsikten att allt skulle bli bra.

Fastän familjernas smärta inte kan jämföras med Herrens vanda i Getsemane, har det gjort det möjligt för mig att bättre förstå Frälsarens lidande och försoning. Det finns ingen sjukdom, prövning eller motgång som inte Kristus upplevde i Getsemane.

Juchitán, Oaxaca, Mexico

Herren uppenbarade för Joseph Smith följande i Läran och förbunden:

”Detta lidande fick mig, ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ — och jag önskade att jag inte skulle behöva dricka den bittra kalken och rygga —

dock, ära vare Fadern, och jag drack och fullbordade mina förberedelser för människobarnen.” (L&F 19:18–19)

Profeten Joseph Smith, som var väl bekant med livets stormar, utropade ångestfullt under en av sina mörkaste stunder: ”O Gud, var är du? Och var är tronhimlen som täcker ditt gömställe?” (L&F 121:1)

Då, när profeten höjde sin röst, kom Herrens tröstande ord till honom:

”Min son, frid vare med din själ. Dina motgångar och dina lidanden

skall endast vara ett ögonblick, och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden. Du skall triumfera över alla dina fiender.” (L&F 121:7–8)

President Howard W Hunter sade: ”Om vårt liv och vår tro inriktas på Jesus Kristus och hans återställda evangelium kan ingenting slå fel beständigt. Om vårt liv däremot inte inriktas på Frälsaren och hans lära kan ingen annan framgång någonsin bli bestående.” (*The Teachings of Howard W. Hunter*, sammanst av Clyde J Williams [1997], s 40)

Frälsaren sade:

”Den som hör dessa mina ord och handlar efter dem liknar jag därför vid en vis man som byggde sitt hus på en klippa.

Och regnet föll och översvämningarna kom och vindarna blåste och slog mot det huset. Och det föll inte, eftersom det var grundat på en klippa.

Och var och en som hör dessa mina ord men inte handlar efter dem skall liknas vid en dåraktig man som byggde sitt hus på sanden.

Och regnet föll och översvämningarna kom och vindarna blåste och slog mot det huset, och det föll, och dess fall var stort.” (3 Nephi 14:24–27)

Det är intressant att lägga märke till att regnet öste ner, översvämningen kom och vindarna blåste mot båda husen! Efterlevnad av evangeliet betyder inte att vi alltid ska slippa motgångar. Istället betyder det att vi är beredda att möta och uthärda motgångar med tillförsikt.

Jag bär högtidligt vittne om att Jesus är Kristus, vår Frälsare och Återlösare. Han leder sin kyrka genom en levande profet, president Thomas S Monson. Om vi lever efter Frälsarens lärdomar, finner vi med säkerhet den frid och tröst som endast Gud kan ge oss. (Se Fil 4:7.) Jag vittnar om allt detta i Jesu Kristi namn, amen. ■

Tempeltjänsten: Källan till styrka och kraft i tider av nöd

ÄLDSTE RICHARD G SCOTT

i de tolv apostlarnas kvorum

När vi håller de förbund vi ingått i templet och när vi lever rättfärdigt ... finns det ... ingen anledning att oro sig eller känna sig missmodig.

Varje medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är välsignad med att få leva i en tid när Herren har inspirerat sina profeter att påtagligt öka tillgängligheten till heliga tempel. Med noggrann planering och en del uppoffringar kan huvuddelen av kyrkans medlemmar ta emot templets förrättningar för sig själva och sina förfäder och bli

välsignade genom de förbund de sluter i dem.

Eftersom jag älskar er tänker jag tala till er direkt ur hjärtat, rakt på sak. Jag har många gånger sett hur personer gjort stora uppoffringar för att ta sig till ett avlägset tempel. Men när ett tempel byggs i närheten är det många som efter en kort tid inte besöker det regelbundet. Jag har ett förslag: När ett tempel ligger på bekvämt avstånd från hemmet kan småsaker hindra era planer att besöka templet. Ta hänsyn till era omständigheter och sätt upp konkreta mål i fråga om när ni kan och kommer att delta i templets heliga förrättningar. Låt sedan inte något hindra er plan. Ett sådant förfaringsätt garanterar att de som bor i skuggan av ett tempel blir lika välsignade som de som planerar långt i förväg och reser långt för att komma till templet.

För fjorton år sedan bestämde jag mig för att besöka templet och delta i en förrättning minst en gång i veckan. När jag är på resande fot kompenserar jag de tempelbesök jag inte kunnat

göra, så att jag kan uppnå mitt mål. Jag har hållit fast vid mitt beslut och det har förändrat mitt liv i hög grad. Jag strävar efter att delta i alla de olika förrättningar som erbjuds i templet.

Jag uppmuntrar er att sätta upp ett eget mål om hur ofta ni ska dra fördel av de förrättningar som erbjuds i våra verksamma tempel. Vad är viktigare än att närvara vid och delta i templets heliga förrättningar? Vad skulle kunna ha ett större inflytande och ge mer glädje och djupgående lycka för ett gift par än att dyrka Gud i templet tillsammans?

Jag vill nu ge er några fler förslag på hur man kan få större behållning av att besöka templet.

- Förstå läran som hör samman med templets förrättningar, särskilt innebörden av Jesu Kristi försoning.¹
- Tänk under tiden som du deltar i templets förrättningar på ditt förhållande till Jesus Kristus och på hans förhållande till vår himmelske Fader. En så enkel sak leder till större insikt i tempelförrättningarnas gudomliga natur.
- Uttryck alltid i bön din tacksamhet för de enastående välsignelser som kommer av templets heliga förrättningar. Lev varje dag på ett sådant sätt att du bevisar för din Fader i himlen och hans älskade Son hur mycket dessa välsignelser betyder för dig.
- Fastställ tidpunkter för regelbundna besök i templet.
- Avsätt tillräckligt med tid så att du inte behöver jäkta innanför templets väggar.
- Växla så att du kan delta i alla templets heliga förrättningar.
- Ta av dig klockan när du går in i Herrens hus.
- Lyssna noga, med öppet sinne och hjärta, när varje del av förrättningen presenteras.
- Tänk på den person som du utför den ställföreträdande förrättningen för. Be emellanåt om att han eller

hon ska förstå hur livsviktiga förrättningar är och vara värdig eller förbereda sig för att dra nytta av dem.

- Inse att det inte går att förstå och komma ihåg mycket av beseglingsförrättningens majestätiska storslagenhet om man bara går igenom den en enda gång för sig själv. Ofta återkommande ställföreträdande tempeltjänst låter oss förstå mycket mer av det som delgavs när vi själva tog emot förrättningar.
- Inse att en beseglande förrättning inte är bestående förrän den har beseglats av löftets Helige Ande. Båda personerna måste vara värdiga och vilja att beseglingen ska vara för evigt.

Om ni som ett par ännu inte har beseglats i templet, begrunda då detta skriftställe:

”I den celestiaa härligheten finns det tre himlar eller grader,
och för att uppnå den högsta
måste en människa ingå i denna

prästadörets orden [det vill säga det nya och eviga äktenskapsförbundet].

Och om hon inte gör det kan hon inte uppnå den.

Hon kan inträda i de andra, men det är slutet på hennes rike. Hon kan inte föröka sig.” (L&F 131:1–4)

Ibland när jag hör en kör sjunga vid invigningen av ett tempel får jag en känsla som är så storslagen att den upphöjer mitt hjärta och sinne. Jag blundar, och mer än en gång har jag för mitt inre öga sett en upp- och nedvänd kon av personer som utgår från templet och stiger uppåt. Jag har känt att de representerar många andar som väntar på att det ställföreträdande arbetet ska utföras för dem i den helgedomen, och de gläder sig eftersom det slutligen finns en plats som kan befria dem från de kedjor som håller dem tillbaka i deras eviga utveckling. För att åstadkomma detta behöver du utföra ställföreträdande tempeltjänst. Du behöver identifiera dina förfäder. Det nya FamilySearch™-programmet

gör det lättare än förut. Det är nödvändigt att identifiera de här förfäderna, ta fram alla uppgifter om dem som behövs, och komma till Herrens hus och utföra de förrättningar som de längtar efter att få ta emot. Vilken glädje det är att kunna delta i tjänandet i ett tempel!

Jag skulle vilja berätta vad som hände en av Jeanenes, min hustrus, förfäder. Hon heter Sarah DeArmon Pea Rich. Hennes redogörelse visar det inflytande som templet kan ha i vårt liv. När hon var 31 år blev hon kallad av Brigham Young att tjäna i templet i Nauvoo, där alla tänkbara förrättningar utfördes innan de heliga tvangs överge templet. Hon skrev följande:

”Det var många välsignelser vi hade tagit emot i Herrens hus. De gav oss glädje och tröst mitt i allt vårt lidande och gjorde att vi kunde ha tro på Gud med vetskap om att han skulle vägleda oss och bistå oss på den okända resa som låg framför oss. För om det inte hade varit för den tro och den

kunskap vi fick i det templet genom Herrens Andes inflytande och hjälp, skulle vår resa ha varit som att ta ett hopp ut i mörkret. Att påbörja en sådan resa på vintern, med tanke på hur fattiga vi var, skulle ha varit som att vandra in i dödens gap. Men vi hade tro på vår himmelske Fader och vi förlitade oss på honom. Vi kände att vi var hans utvalda folk och hade tagit emot hans evangelium. Och i stället för att sörja gladdes vi åt att vår frälsnings dag hade kommit.”²

Nu vill jag tala om den särskilda betydelse som templet har för mig. En del av det jag tänker säga är mycket känsligt för mig, så jag uppskattar era böner under tiden som jag berättar, så jag inte blir alltför känslös.

För fjorton år sedan tog Herren min hustru till andra sidan slöjan. Jag älskar henne av hela mitt hjärta, men jag har aldrig klagat, för jag vet att det var hans vilja. Jag har aldrig frågat varför, utan i stället vad det är han vill att jag ska lära mig av detta. Jag tror att det är ett bra sätt att möta obehagliga saker i livet, att inte klaga utan istället tacka Herren för det förtroende han visar oss när han ger oss tillfälle att övervinna svårigheter.

Vi hade välsignats med barn. En dotter, vårt första barn, fortsätter att vara en enorm välsignelse i vårt liv. Ett par år senare föddes en son som vi gav namnet Richard. Några år senare föddes en dotter. Hon dog efter bara ett par minuter.

Vår son Richard föddes med ett hjärtfel. Vi fick veta att om det inte gick att bota var det inte troligt att han skulle leva mer än två eller tre år. Det här var för så länge sedan att man inte kände till den teknik som nu används för att rätta till sådana defekter. Vi välsignades med att bo på en plats där läkarna gick med på att försöka utföra den nödvändiga operationen. Operationen måste göras medan hans lilla hjärta slog.

Operationen skedde bara sex veckor efter vår lilla dotters födelse

och död. När operationen var klar kom chefskirurgen in och sade att den hade gått bra. Och vi tänkte: ”Så underbart! Vår son kommer att få en stark kropp och kunna springa och gå och utvecklas!” Vi uttryckte vår djupa tacksamhet till Herren. Omkring tio minuter senare kom samme läkare in och med askgrått ansikte sade han: ”Er son har dött.” Chocken i samband med operationen var tydligen mer än hans lilla kropp kunde klara av.

Senare, under natten, omfamnade jag min hustru och sade: ”Vi behöver inte oroa oss, för våra barn är födda inom förbundet. Vi har vissheten om att vi har dem hos oss i framtiden. Nu har vi en anledning att leva så bra vi kan. Vi har en son och en dotter som har gått till det celestialska riket, eftersom de dog innan de fyllt åtta år.” Den kunskapen har gett oss mycket tröst. Vi gläder oss i kunskapen om att alla våra sju barn är beseglade till oss för tid och evighet.

Den här prövningen har inte varit något problem för någon av oss, för när vi lever rättfärdigt och har tagit emot templets förrättningar är allt annat i Herrens hand. Vi kan göra det

bästa vi kan, men det slutliga resultatet beror på honom. Vi bör aldrig, när vi lever värdigt, klaga över det som händer i vårt liv.

För fjorton år sedan bestämde Herren att det inte var nödvändigt för min hustru att leva längre på jorden och han tog henne till andra sidan slöjan. Jag erkänner att det finns stunder när det är svårt att inte kunna vända sig till och tala med henne, men jag klagar inte. Vid viktiga tidpunkter i livet har Herren låtit mig känna hennes inflytande genom slöjan.

Vad jag försöker undervisa om är att när vi håller de förbund vi ingått i templet och när vi lever rättfärdigt för att kunna behålla de välsignelser vi är lovade genom dessa förrättningar, då finns det vad som än händer ingen anledning att oroa sig eller känna sig missmodig.

Jag vet att jag kommer att få förmånen att vara tillsammans med denna underbara hustru som jag älskar av allt mitt hjärta, och med dessa barn som är hos henne på andra sidan slöjan, tack vare de förrättningar som har utförts i templet. Vilken välsignelse att vi än en gång har den beseglade myndigheten på jorden, inte endast för livet här på jorden, utan för evigheterna. Jag är tacksam för att Herren har återställt sitt evangelium i dess fullhet, där ibland de förrättningar som behövs för att vi ska vara lyckliga här i världen och leva evigt lyckliga i nästa värld.

Det här är Herrens verk. Jesus Kristus lever. Det här är hans kyrka. Jag vittnar om honom och om hans försoning, som är den grundval som gör att varje förrättning som utförs i templet träder i kraft och blir bestående. Jag vittnar om detta av all min förmåga, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Kapitel 88, 109, 131 och 132 i Läran och förbunden är bra att börja med.
2. Sarah DeArmon Pea Rich, ”Autobiography, 1885–93”, Church History Library, 66; standardiserad stavning, interpunktering och användning av stor bokstav.

Lärdomar från Herrens bön

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON

i de tolv apostlarnas kворum

Våra böner följer Herren Jesu Kristi mönster och lärdomar. Han lärde oss hur vi ska be.

Tillsammans med er, kära bröder och systrar, uttrycker jag min kärlek och beundran för äldste Neil L Andersen. Hans kallelse till det heliga apostlaskapet har kommit från Herren genom uppenbarelse till hans profet, president Thomas S Monson. President Monson har i hela sitt liv finlipat sin förmåga att följa Herrens vilja. Liksom Frälsaren underkastade sig sin himmelske Faders vilja, så underkastar sig profeten Herrens vilja. Tack, president Monson, för att du utvecklar och använder den kraften. Vi gratulerar dig, äldste Andersen och vi ber för dig!

Herrens bön

Våra böner följer Herren Jesu Kristi mönster och lärdomar. Han lärde oss hur vi ska be. Från hans böner kan vi få många viktiga lärdomar. Vi kan börja med Herrens bön, och inhämta fler lärdomar från andra böner som han har uppsänt.¹

När jag nu läser Herrens bön, lyssna till lärdomarna:

”Fader vår, som är i himlen. Helgat blive ditt namn.

Komme ditt rike. Ske din vilja på jorden liksom den sker i himlen.

Ge oss i dag vårt bröd för dagen.

Och förlåt oss våra skulder, såsom också vi förlåter dem som står i skuld till oss.

Och för oss inte in i frestelse utan fräls oss från den onde. Ty riket är ditt och makten och äran i evighet, amen.”²

Herrens bön finns upptecknad två gånger i Nya testamentet och en gång i Mormons bok.³ Den finns också i Joseph Smiths översättning av Bibeln,⁴ där förklaring ges för dessa två meningar:

1. ”Förlåt oss våra överträdelser, såsom också vi förlåter dem som överträtt mot oss,”⁵ och
2. ”Tillåt oss inte att inledas i frestelse, utan befria oss från det onda.”⁶

Förklaringen om förlåtelse stöds av andra uttalanden från Mästaren. Han sade till sina tjänare: ”I den mån ni har förlåtit varandra era överträdelser, så förlåter jag, Herren, er.”⁷ Med andra ord, om man vill bli förlåten, måste man först förlåta.⁸ Förklaringen om frestelse är till hjälp, för vi leds verkligen *inte* in i frestelse av Gud. Herren sade: ”Håll er vakna och be, så att ni inte kommer i frestelse.”⁹

De fyra versionerna av Herrens bön inte är identiska, men alla inleds med hälsningen ”Fader vår”, vilket anger en nära relation mellan Gud och hans barn. Orden ”helgat blive ditt namn” återspeglar den respekt och tillbedjan vi alla borde känna när vi ber. ”Ske din vilja” ger uttryck för ett begrepp som jag ska tala om senare.

Hans bön om ”bröd för dagen” innefattar också behovet av andlig näring. Jesus, som kallade sig själv ”livets bröd”, gav följande löfte: ”Den som kommer till mig skall aldrig hungra.”¹⁰ Och när vi värdigt tar del av sakramentet får vi dessutom löftet att vi alltid kan ha hans Ande hos oss.¹¹ Det är en andlig föda som inte kan fås på något annat sätt.

När Herren avslutar sin bön, tillkännager han Guds stora makt och härlighet och avslutar bönen med ”amen”. Våra böner avslutas också med *amen*. Fastän det inte uttalas likadant på alla språk är meningen densamma. Det betyder ”verkligt” eller ”sannerligen”.¹² Att högtidligt säga *amen* bekräftar en predikan eller en bön.¹³ De som instämmer bör säga ett hörbart *amen*,¹⁴ som tecken på ”att det också är mitt högtidliga tillkännagivande”.¹⁵

Innan Herren uttalade sin bön bad han sina efterföljare att undvika ”lönlösa upprepningar”¹⁶ och att be ”på detta sätt”.¹⁷ Alltså är Herrens bön ett mönster för oss att följa och inte ett stycke att lära sig utantill och ständigt rabbla. Mästaren vill helt enkelt att vi ska be om Guds hjälp

medan vi ständigt strävar efter att motstå det onda och leva rättfärdigt.

Förböner

Herrens andra böner är också lärorika, särskilt hans förböner. De kallas så därför att Herren bad till sin Fader för sina lärjungar. Föreställ er världens Frälsare på knä i bön, medan jag citerar från Johannes, kapitel 17:

”Sedan Jesus hade sagt detta, såg han upp mot himlen och bad: Fader ... Förhärliga din Son, för att Sonen må förhärliga dig ...

Jag har ... fullbordat det verk som du har gett mig att utföra ...

Ty de ord som du har gett mig har jag gett dem, och de har tagit emot dem och har verkligen förstått att jag har utgått från dig, och de tror att du har sänt mig.

Jag ber för dem.”¹⁸

Från den bönen lär vi oss hur starkt

Herren upplevde sitt ansvar som vår Medlare och Förespråkare hos Fadern.¹⁹ Lika starkt borde vi känna vårt ansvar att hålla hans bud och hålla ut intill änden.²⁰

Jesus bad också en förbön för folket på den forntida amerikanska kontinenten. Det står i uppteckningen att ”ingen kan föreställa sig den glädje som fyllde våra själar då vi hörde honom be till Fadern för oss”.²¹ Därefter sade Jesus: ”Välsignade är ni för er tros skull. Och se, nu är min glädje fullkomlig.”²²

I en senare bön vädjade Jesus om enighet. ”Nu Fader”, sade han, ”ber jag till dig för dem ... så att de må tro på mig, så att jag kan vara i dem så som du, Fader, är i mig, så att vi kan bli ett”.²³ Vi kan också be om enighet. Vi kan be om att vara av ett hjärta och ett sinne med Herrens utvalda och med våra nära och kära. Vi kan

be om ömsesidig förståelse och respekt mellan oss själva och våra medmänniskor. Om vi verkligen bryr oss om andra, borde vi be för dem.²⁴ ”Be för varandra”, lärde Jakob, för ”mycket mäktig och verksam är en rättfärdig människas bön”.²⁵

Lärdomar från andra böner

Herren gav oss andra lärdomar om bönen. Han sade till sina lärjungar: ”Ni [måste] alltid be till Fadern i mitt namn.”²⁶ Frälsaren betonade vidare: ”Be i era familjer till Fadern och alltid i mitt namn.”²⁷ Lydigt tillämpar vi den lärdomen när vi ber till vår himmelske Fader i Jesu Kristi namn.²⁸

I en annan av sina böner lär Herren oss något som upprepas i tre efterföljande verser:

”Fader, jag tackar dig för att du har givit den Helige Anden till dessa som jag har utvalt ...

Fader, jag ber dig att du skall ge den Helige Anden till alla dem som kommer till tro på deras ord.

Fader, du har givit dem den Helige Anden eftersom de tror på mig.²⁹

Om den Helige Andens sällskap är så viktigt borde vi också be om det. Vi borde också hjälpa alla nyomvända och våra barn att odla den Helige Andens gåva. Om vi ber om det kan den Helige Anden bli en väsentlig kraft för det goda i vårt liv.³⁰

Förstärka våra böner

Herren lärde oss hur vi kan förstärka våra böner. Han sade till exempel att "de rättfärdigas sång är en bön till mig, och den skall besvaras med en välsignelse på deras huvuden".³¹

Bönen kan också förstärkas genom fasta.³² Herren sade: "Jag ger även en befallning att ni hädanefter skall fortsätta att be och fasta."³³ En vädjan om att fasta med vishet gavs av president Joseph F Smith, som varnade att "det finns något som heter överdrift. En man kan fasta och bedja tills han tar död på sig själv. Det finns inget behov av något sådant, inte heller någon visdom i det ... Herren kan höra en enkel bön uppsänd i tro med ett halvt dussin ord, och han erkänner en fasta som inte varar längre än 24 timmar precis lika gärna och lika bindande som han besvarar en bön på tusen ord och en månads fasta ... Herren tar emot det som är tillräckligt, med mycket större glädje och tillfredsställelse än det som är för mycket och onödigt."³⁴

Begreppet "för mycket och onödigt" kunde också tillämpas på hur långa våra böner är. En avslutningsbön på ett möte i kyrkan behöver inte innehålla en sammanfattning av alla tal och bör inte bli till en oplanerad predikan. Privata böner kan vara hur långa vi vill, men offentligt borde vi kortfattat be om att Herrens Ande ska vara med oss, eller kortfattat uttrycka tacksamhet för det som skett.

Våra böner kan göras bättre på andra sätt. Vi bör tala mer högtidligt³⁵ när vi talar till och om gudomen.

Medan daglig klädsel och språk blir allt slarvigare i världen, har vi tillsagts att skydda det formella och passande bönespråket. I våra böner talar vi på ett vördnadsfullt sätt, vi säger till exempel *Fader* i stället för *far*.³⁶ När vi gör det hjälper det oss att vara ödmjuka. Det kan också förstärka våra böner. I skrifterna står det: "Var ödmjuk så skall Herren din Gud leda dig vid handen och besvara dina böner."³⁷

Bönen inleds med ett personligt initiativ. "Se", säger Herren, "jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig."³⁸ Den dörren öppnas när vi ber till vår himmelske Fader i Jesu Kristi namn.³⁹

När bör vi be? När vi vill! Alma lärde: "Rådgör med Herren i allt vad du gör, så skall han leda dig till det som är gott. Ja, överlämna dig åt Herren när du går till vila om aftonen ... och när du stiger upp om morgonen låt då ditt hjärta vara fyllt av tacksamhet mot Gud. Och om du gör detta skall du bli upphöjd på den yttersta dagen."⁴⁰ Jesus påminde sina lärjungar "att de inte skulle sluta be i sina hjärtan".⁴¹

Kyrkans medlemmar har för vana att knäböja i familjebön varje morgon och kväll, och att varje dag be personliga böner och be Herren välsigna maten.⁴² President Monson sade: "När vi vänder oss till Herren i familjebön och i personliga böner, låt oss göra det med tro och tillit till honom."⁴³ Och när vi ber om timliga och andliga välsignelser borde vi alla vädja, som Jesus gjorde i bönen Fader vår: "Ske din vilja."⁴⁴

Jesu Kristus, världens Frälsare — han som köpte oss med sitt blod — är vår Återlösare och vårt föredöme.⁴⁵ I slutet av sin jordiska verksamhet

bad han att hans vilja — som den älskade Sonen — skulle uppgå i Faderns vilja.⁴⁶ I denna avgörande stund utropade Frälsaren: "Fader ... inte som jag vill utan som du vill."⁴⁷ Så bör vi be till Gud: "Ske din vilja."

Och låt oss alltid be "att [Herrens] rike kan gå ut över jorden, så att dess invånare kan ... bereda sig för kommande dagar då Människosonen skall komma ... i sin härlighets glans, för att möta Guds rike som är upprättat på jorden".⁴⁸

I vårt dagliga liv och i våra egna avgörande stunder, må vi ivrigt tillämpa dessa dyrbara lärdomar från Herren, är min bön i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Ensign* januari 1976 publicerades som ett särskilt nummer om bönen. Den som uppriktigt önskar studera om bönen kan lära sig mycket av att studera dessa artiklar.
2. Matt 6:9–13.
3. Se Matt 6:9–13; Luk 11:2–4; 3 Nephi 13:9–13.
4. Se Joseph Smith Translation, Matt 6:9–15.
5. Joseph Smith Translation, Matthew 6:13.
6. JSÖ Matt 6:14.
7. L&F 82:1.
8. Se Matt 18:23–35; L&F 64:10.
9. Matt 26:41.
10. Joh 6:35; se också Joh 6:48, 51.

Råd till unga män

PRESIDENT BOYD K PACKER

president för de tolv apostlarnas kворum

Vissheten i evangeliet — sanningen — när du en gång förstår den, hjälper den dig igenom svåra tider.

De unga männen talar om framtiden för de har inget förflutet och de gamla männen talar om svunna tider för de har ingen framtid. Jag är en gammal man, men jag tänker tala till aronska prästadömet om er framtid.

Aronska prästadömet som ni bär återställdes av en himmelsk budbärare. "Ordinationen utfördes genom en ängels händer, och denne presenterade sig som Johannes, han som kallas Johannes Döparen i Nya testamentet. Ängeln förklarade att han handlade under ledning av Petrus, Jakob och Johannes, de forntida apostlarna som innehade nycklarna till det högre prästadömet, vilket

kallades Melkisedeks prästadöme."¹

"Det lägre eller det aronska prästadömet makt och myndighet är att inneha nycklarna till änglars betjäning och till att betjäna i yttre förrättningar, evangeliets bokstav, omvändelsens dop till syndernas förlåtelse, i överensstämmelse med förbunden och buden."²

Ni har ordinerats till ett ämbete i Guds prästadöme och getts gudomlig myndighet som inte bärs och inte kan bäras av konungar och överhetspersoner och stora män på den här jorden såvida de inte ödmjukar sig och går in genom porten som leder till evigt liv.

Det finns många berättelser i skrifterna om unga män som tjänade. Samuel tjänade i tabernaklet med Eli.³ David var en ung pojke när han stred mot Goliat.⁴ Mormon började tjäna när han var 10 år.⁵ Joseph Smith var 14 år när han fick den första synen.⁶ Och Kristus var 12 år när han blev funnen i templet där han undervisade lärarna.⁷

Paulus sade till unge Timoteus: "Ingen får förakta dig för att du är ung."⁸

När jag började min yrkesbana som lärare höll president J Reuben Clark Jr, förste rådgivare i första presidentskapet, ett tal till lärarna. Hans ord gick rätt in i mitt hjärta och har stannat kvar hos mig ända sedan dess.

11. Se Moroni 4:3; 5:2; L&F 20:77, 79.
12. På hebreiska och grekiska betyder *amen* "verkligt", "förvisso", "sannerligen" eller "må så ske".
13. Se Upp 22:20–21. Det används också till att bekräfta överenskommelser. (Se 1 Kung 1:36.)
14. Se 1 Kor 14:16.
15. Se Ps 106:48; Upp 5:13–14; 19:4; L&F 88:135.
16. Matt 6:7; 3 Nephi 13:7.
17. Matt 6:9; 3 Nephi 13:9.
18. Joh 17:1, 4, 8–9.
19. Se 1 Tim 2:5; 1 Joh 2:1; L&F 29:5; 45:3; 110:4.
20. Se L&F 14:7.
21. 3 Nephi 17:17.
22. 3 Nephi 17:20.
23. 3 Nephi 19:23.
24. Se Matt 5:44; Alma 34:27; 3 Nephi 18:21.
25. Jak 5:16.
26. 3 Nephi 18:19.
27. 3 Nephi 18:21.
28. Se 2 Nephi 32:9; 33:12; 3 Nephi 18:23, 30; 19:6–7; 20:31; 28:30.
29. 3 Nephi 19:20–22.
30. Se Joh 10:27–28 (jfr L&F 84:43–47); 2 Nephi 31:17–20; Alma 5:38. Och vi kan inbjuda Andens sällskap att föra vår talan och hjälpa oss veta vad vi ska be om. (Se Rom 8:26.)
31. L&F 25:12.
32. Se Apg 14:23; Omni 1:26; Alma 5:46; 6:6; 17:3; 17:9; 28:6; 45:1; 3 Nephi 27:1; 4 Nephi 1:12; Moroni 6:5.
33. L&F 88:76.
34. Joseph F Smith, Conference Report, okt 1912, s 133–134; se också *Kyrkans presidents lärdomar*; Joseph F Smith, s 24.
35. Joseph Smith Translation, Psalm 17:1.
36. Se Spencer W Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, (1972), s 201; Stephen L Richards, Conference Report, okt 1951, s 175; Bruce R McConkie, "Why the Lord Ordained Prayer", *Ensign*, jan 1976, s 12; L Tom Perry, "Our Father Which Art in Heaven", *Ensign*, nov 1983, s 13; och Dallin H Oaks, "B nens språk", *Nordstjärnan*, jul 1993, s 14–17. Detaljer i det språket förklaras av Don E Norton Jr, "The Language of Formal Prayer", *Ensign*, jan 1976, s 44–47.
37. L&F 112:10; se också Ps 24:3–4; Matt 6:12; Helaman 3:35; L&F 64:8–10.
38. Upp 3:20.
39. Se 3 Nephi 18:20; L&F 88:64.
40. Alma 37:37; se också Fil 4:6; Alma 34:18–27; L&F 10:5; 93:49.
41. 3 Nephi 20:1.
42. Se *Ensign*, jan 1976, s 11.
43. Thomas S Monson, "Ett konungligt prästerskap", *Liabona*, nov 2007, s 61.
44. Se Matt 26:42; Jakob 7:14; Ether 12:29; L&F 109:44; Mose 4:2.
45. Se 3 Nephi 27:13–15, 21–22.
46. Se Mosiah 15:7.
47. Matt 26:39; se också Mose 4:2, vilket antyder den ödmjuka inställning vår Frälsare hade från begynnelsen.
48. L&F 65:5.

President Clark beskrev ungdomarna som "hungriga efter andliga ting ... angelägna att lära sig evangeliet". Han sade: "De vill få det öppenhjärtigt, outspätt. De vill få veta ... vad vi tror på. De vill få ett vittnesbörd om att det är sant. De tvivlar inte nu utan frågar, söker sanningen."

President Clark fortsatte: "Ni behöver inte smyga er fram bakom dessa andligt erfarna ungdomar och viska religion i öronen på dem. Ni kan gå rakt på sak, ansikte mot ansikte, och tala med dem ... Ni kan ge dem dessa sanningar oförbehållsamt ... Det finns inget behov av undervisning i etapper."⁹

Sedan dess har jag undervisat unga människor på samma sätt som jag undervisar vuxna.

Men det finns några saker ni behöver förstå.

Prästadömet är något ni inte kan se, inte höra, inte ta på, men det är en verklig myndighet och en verklig kraft.

När jag var fem år gammal blev jag mycket sjuk. Det visade sig att jag fått polio, en sjukdom som läkaren i vår lilla stad inte kände till. Jag låg i flera veckor på en militärsäng från första världskriget i vårt vardagsrum bredvid en kolkamin. Efteråt kunde jag inte gå. Jag minns tydligt hur jag hasade omkring på korkmattan och hävde mig upp med hjälp av stolar medan jag lärde mig gå igen. Jag var lyckligare lottad än många andra. En kamrat gick med kryckor och metallskenor hela livet.

När jag började skolan var mina muskler mycket svaga. Jag var utan självförtroende. Jag visste att jag aldrig skulle kunna bli idrottsman.

Och det blev inte bättre av att jag läste om en man som gick till läkaren för att få hjälp med sitt mindervärdeskomplex. Efter en noggrann undersökning sade läkaren: "Du har inget mindervärdeskomplex. Du *är* verkligen mindre värd!"

Med det slagets uppmuntran gick jag ut i livet fast besluten att

kompensera för det på andra sätt.

Jag fick hopp genom min patriarkaliska välsignelse. Patriarken, som jag aldrig träffat förut, bekräftade för mig att patriarker har profetisk insikt. Han sade att jag hade en önskan att komma till jorden och var villig att möta prövningarna som medföljde livet i en jordisk kropp. Han sade att jag hade fått en kropp med sådana fysiska proportioner och sådan kondition som gör det möjligt för min ande att verka genom den, obehindrad av fysiska svårigheter. Jag kände mig uppmuntrad.

Jag lärde mig att man alltid ska ta hand om sin kropp. Använd aldrig något som skadar er kropp, enligt råden vi fått i visdomsordet: Te, kaffe, alkohol, tobak, eller något annat som är vanebildande, beroendeframkallande eller skadligt.

Läs kapitel 89 i Läran och förbunden. Där finner du stora löften:

"Alla heliga som kommer ihåg att hålla och handla enligt dessa ord och vandrar i lydnad mot buden, skall få hälsa i naveln och märg i benen

och skall finna visdom och stora skatter av kunskap, ja, fördolda skatter, och skall springa och inte bli trötta och skall gå och inte bli matta."

Därefter följande löfte: "Och jag, Herren, ger dem ett löfte att mordängeln skall gå förbi dem som han gick förbi Israels barn, och inte dräpa dem."¹⁰

Du kanske ser andra som fått en mer fullkomlig kropp än du. Gå inte i fällan att tycka illa om din längd eller din vikt eller dina ansiktsdrag eller din hudfärg eller din ras.

Du är en Guds son. Du levde i en föruttillvaro som ett andebarn till himmelska föräldrar. När du föddes fick du en jordisk kropp av kött och blod och ben genom vilken du kan uppleva jordelivet. Du prövas medan du förbereder dig för att återvända till din himmelske Fader.

Jag ska ställa samma fråga till er som Paulus ställde till korintierna: "Vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i er och som ni har fått av Gud, och att ni inte tillhör er själva?"¹¹

Ditt kön bestämdes i föruttillvaron. Du föddes som pojke. Du måste värdesätta och skydda det maskulina i din natur. Du måste hysa en respektfull, beskyddande aktning för alla kvinnor och flickor.

För grip dig inte på dig själv. Tillåt aldrig någon att vidröra din kropp på ett sätt som är ovärdigt och vidrör inte någon annan på ett sätt som är ovärdigt.

Undvik pornografins och narkotikans dödliga gifter. Om sådant finns i ditt liv, akta dig! Om du fortsätter med det, kan det förstöra dig. Tala med dina föräldrar. Tala med din biskop. De vet hur de ska hjälpa dig.

Dekorera inte kroppen med tatueringar eller piercing. Håll dig borta från det.

Umgås inte med vänner som oroar dina föräldrar.

Lucifers och hans änglahärars inflytande finns överallt. De frestar dig att göra sådant och säga sådant och tänka sådant som förstör. Motstå varje impuls som kan skada din ande.¹²

Var inte rädd. Profeten Joseph Smith lärde att "alla väsen som har kroppar har makt över dem som inte har det".¹³ Och Lehi lärde att "människorna har undervisats tillräckligt för att kunna skilja mellan gott och ont".¹⁴ Kom ihåg att bödens kraft skyddar dig.

Jag minns när jag döptes "genom nedsänkning till syndernas förlåtelse".¹⁵ Det var underbart. Jag tänkte att alla mina synder i det förflutna nu tvättats bort, och att om jag aldrig begick några fler synder skulle jag förbli ren. Jag bestämde mig för att göra det. Men det blev inte riktigt så. Jag fann att jag gjorde fel, inte med flit, men jag gjorde fel. En gång trodde jag dumt nog att jag kanske hade döpts för tidigt. Jag förstod inte att sakramentet som administreras av er, det aronska prästadömet, faktiskt förnyar dopförbundet och att det återställer välsignelserna som är förbundna med det. Jag förstod inte, som det står i uppenbarelserna, att jag kunde "behålla [mina] synders förlåtelse".¹⁶

Om du har gjort dig skyldig till synd eller begått något fel måste du lära dig om försoningens kraft och hur den fungerar. Och med djup och uppriktig omvändelse kan du släppa loss den kraften. Den kan skölja bort små saker och med grundlig blötläggning och skrubbing tvättar den bort allvarliga överträdelser. Det finns ingenting du inte kan rensa från.

Du har alltid den Helige Anden hos dig, som förlänades dig när du döptes och konfirmerades.

Jag var präst i aronska prästadömet när andra världskriget exploderade över världen. Jag ordinerades

Suva, Fiji

till äldste när vi alla marscherade iväg till kriget.

Jag drömde om att följa min äldre bror Leon i spåren, som då flög ett B-24 bombplan i slaget om Storbritannien. Jag anmälde mig till utbildning som pilot i flygvapnet.

Jag var ett poäng från att klara det skriftliga provet. Då kom sergeanten ihåg att det fanns flera frågor som gav två poäng, och om jag fick hälften rätt på två av dem, skulle jag godkännas.

En del av provet bestod av flervalsfrågor. En fråga löd: Vad används etylenglykol till? Om jag inte hade arbetat i min pappas bilverkstad, skulle jag inte ha vetat att det användes som kylarvätska för bilar. Jag klarade provet, men bara nätt och jämnt.

Jag bad inför läkarundersökningen. Den visade sig vara ganska slentrianmässig.

Ni unga män borde inte klaga över er skolutbildning. Fördjupa er inte så mycket i det tekniska att ni försummar att lära er om det praktiska. Allt ni kan lära er som är praktiskt — i hemmet, matlagning i köket, på tomt — kommer ni att ha nytta av. Klaga aldrig över er skolutbildning.

Studera flitigt och gå alltid på era lektioner.

"Guds härlighet är intelligens eller med andra ord ljus och sanning."¹⁷

"Oavsett vilken grad av intelligens vi uppnår i detta liv, kommer den att följa med oss i uppståndelsen."¹⁸

Vi ska lära oss om "ting som är ovanligt och ting som är nedantill, ting som är i jorden och på jorden samt i himlen".¹⁹

Ni kan lära er hur man lagar saker och målar saker och även syr saker och allt annat som är praktiskt. Det är värt mödan. Om ni inte själva får någon större nytta av det kommer det att vara till hjälp när ni hjälper andra människor.

Jag hamnade i Orienten och flög samma slags bombplan som min bror flög i England. Min mission, som det visade sig, var att undervisa om evangeliet i Japan som militär.

Det kanske svåraste i kriget var att leva med osäkerheten, att inte veta hur det skulle sluta eller om vi kunde planera för vår framtid.

Jag fick ett litet militärexemplar av Mormons bok som fick plats i fickan. Jag bar den med mig överallt, jag läste

Warszawa, Polen

den, och den blev en del av mig. Saker som jag undrat över blev till visshet.

Vissheten i evangeliet — sanningen — när du en gång förstår den, hjälper den dig igenom svåra tider.

Det gick fyra år innan vi fick återvända till livet hemma. Men jag hade lärt mig och jag hade ett säkert vittnesbörd om att Gud är vår Fader, att vi är hans barn och att Jesu Kristi återställda evangelium är sant.

Er generation är fylld med osäkerhet. Ett liv fyllt med nöje och spel och dyrbara leksaker har kommit till ett abrupt slut. Vi förflyttar oss från lättjans och underhållningens generation till arbetets och ansvarets generation. Vi vet inte hur länge det varar.

Livets verklighet är nu en del av ert prästadömsansvar. Det skadar er inte att vilja ha något och inte få det. Det

ger er en mognad och disciplin som är bra för er. Det försäkrar att ni kan få ett lyckligt liv och fostra en lycklig familj. De här prövningarna kommer med ansvaret i prästadömet.

En del av er bor i länder där nästan allt ni äter och en del av era kläder beror på vad familjen kan producera. Det kan vara så att det ni kan bidra med avgör om hyran kan betalas eller om er familj ska få äta och ha tak över huvudet. Lär er att arbeta och att stödja.

Själva grunden till det mänskliga livet och hela samhällsordningen är familjen, upprättad genom det första budet till Adam och Eva, våra första föräldrar: "Föröka er och uppfyll jorden."²⁰

Därefter kom budet: "Hedra din far och din mor, så att du får leva

länge i det land som Herren, din Gud, ger dig."²¹

Var en ansvarig familjemedlem. Ta hand om dina ägodelar — dina kläder, dina saker. Var inte slösaktig. Lär dig att vara nöjd med det du har.

Världen verkar kanske vara i oordning och det är den! Det verkar finnas krig och rykten om krig, och det finns det! Det kanske ser ut som om framtiden innehåller prövningar och svårigheter för dig, och den gör säkert det! Men rädsla är motsatsen till tro. Var inte rädd! Jag är inte rädd.

Mitt på dagen idag kom fyra unga män, alla barnbarn, på besök hos oss. Tre av dem hade en ung kvinna vid armen — en talade om sitt kommande bröllop, två berättade att de förlovat sig och den yngste berättade om sin kallelse på mission till Japan. Vi talade med dem om att en dag kommer var och en av er ta en ren och dyrbar dotter till vår himmelske Fader till templet och bli besegrad för tid och all evighet. Dessa unga barnbarn måste känna till det som Alma undervisade om: Att evangeliets plan är "den stora lycksalighetsplanen"²² och att den lyckan är vår existens slutmål. Om det här vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Ingress till L&F 13.
2. L&F 107:20.
3. Se 1 Sam 1:24–28.
4. Se 1 Sam 17.
5. Se Mormon 1:2.
6. Se Joseph Smith — Historien 1:7.
7. Se Luk 2:41–52.
8. 1 Tim 4:12.
9. J. Reuben Clark Jr, *Den utstakade kursen för utbildningen i kyrkan* (tal till seminarie- och institutledare vid Aspen Grove i Utah, 8 aug 1938 [broschyr 2004]), s 3, 9.
10. L&F 89:18–21.
11. 1 Kor 6:19.
12. Se Moroni 7:17.
13. *Kyrkans presidents lärdomar: Joseph Smith*, s 209.
14. 2 Nephi 2:5.
15. Trosartikel 1:4.
16. Mosiah 4:12.
17. L&F 93:36.
18. L&F 130:18.
19. L&F 101:34.
20. 1 Mos 1:28; Abraham 4:28.
21. 2 Mos 20:12.
22. Alma 42:8.

Ett telefonsamtal till er

BISKOP RICHARD C EDGLEY

förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

Vi kallar er nu att mobilisera era prästadömskvorum för att hjälpa våra medlemmar som är arbetslösa eller har ekonomiska svårigheter.

Mina bröder i prästadömet, på senare år har vi bevittnat många nödsituationer och naturkatastrofer runt om i världen. Däribland orkaner, skogsbränder, jordbävningar och en förödande tsunami.

Kyrkans insatser efter de här och många andra katastrofer har varit storslagna. Medlemsgrupper har snabbt mobiliserats för att hjälpa de drabbade. Det kändes bra för dem alla för de visste att de välsignade andra genom sitt tjänande.

Ofta kommenterar personer som inte tillhör vår kyrka — medlemmar i andra kyrkor, hjälpororganisationer,

myndigheter och nyhetsmedia — hur snabbt kyrkan kan mobilisera så många som är villiga att hjälpa. De frågar: "Hur är det möjligt?" Svaret på den frågan kan enkelt besvaras så här: "Vi är förberedda, vi är organiserade, vi har medkänsla, vi har kristlig kärlek." Vanligtvis behövs det bara några telefonsamtal från presiderande auktoriteter till lokala ledare för att mobilisera hundratals, ibland tusentals människor för att undsätta nödställda medsyskon.

Ikväll vill jag tala om en annan svårighet som vi får tillfälle att hjälpa till med, och bröder, *det här telefonsamtalet är till er*. Den här svårigheten orsakas inte av naturen, men dess effekter är verkliga och globalt kännbara. Och i vår optimism inför framtiden fortsätter vi — som vi har gjort i årtionden — att ta oss an grundprincipen att vi ska hjälpa varandra.

Äldste Robert D Hales sade nyligen: "De ekonomiska moln som länge hotat världen har nu drabbat oss med kraft. Den ekonomiska storm som vår himmelske Faders barn drabbats av gör att vi mer än någonsin förr behöver ha en vision om välfärd som är baserad på evangeliet."¹ I stormens kölvatten kommer en våg av arbetslöshet och dålig ekonomi som påverkar varje stav och församling i hela

kyrkan. Jag misstänker att vi alla på ett eller annat sätt har känt av de här problemen, personligen — genom familj eller släkt — eller genom någon annan vi känner.

Bröder, det finns ingen organisation som bättre kan möta mänsklighetens svårigheter än den allrahögste Gudens prästadöme. Vi har organisationen. Stavspresidenter, biskopar, äldsteskvorumpresidenter och högprästers gruppleddare — vi kallar er nu att mobilisera era prästadömskvorum för att hjälpa våra medlemmar som är arbetslösa eller har ekonomiska svårigheter. *Betrakta det här som ett personligt telefonsamtal till er*. Nu är det dags att stödja, lyfta upp och hjälpa familjer i våra kvorum som är nödställda.

Möjligheterna är stora och ni har nu tillfället och ansvaret att utnyttja Herrens resurser. Bland era kvorummedlemmar finns det säkerligen de som känner till arbetstillfällen och andra som är duktiga på att skriva meritlistor eller förbereda för arbetsintervjuer. Oavsett titlar och kunskaper finns här ett brödraskap som är fast beslutna att bära varandras bördor.

President Monson har berättat om en pensionerad direktör vid namn Ed som var ett gott exempel på en kvorummedlem. En gång pratade president Monson med Ed och frågade honom: "Ed, vad gör du i kyrkan?" Han svarade: 'Jag har den bästa uppgiften i församlingen. Mitt ansvar är att hjälpa män som är arbetslösa att få fast anställning. Det här året har jag hjälpt tolv bröder som var utan arbete att få bra jobb. Jag har aldrig varit nöjdare i hela mitt liv.'" President Monson fortsätter: "Den kortvuxne 'lille Ed', som vi kärleksfullt kallade honom, var reslig denna kväll där han stod med glänsande ögon och darrande röst. Han visade sin kärlek genom att hjälpa de behövande. Han återställde mänsklig värdighet. Han öppnade dörrar för dem som inte själva visste hur de skulle göra det."²

verkstaden. Nästan alla i kvorumet kunde åtminstone hjälpa till med att städa upp den gamla ladan.

De berättade för Phil om sina idéer och sedan lade de fram planen för kvorumet. Ladan städades och renoverades, verktyg samlades in och allt ställdes i ordning. Phils bilverkstad blev en succé och så småningom flyttades den till en mer permanent plats — och allt detta tack vare att hans kvorumbröder erbjöd hjälp i en nödsituation. Prästadörets kvorum kan och måste göra en insats.

Många församlingar och stavar har kallat yrkesrådgivare för att ge biskopar och kvorumledare ytterligare stöd. Tveka inte att be dem om hjälp.

I många områden har kyrkan upprättat arbetsförmedlingar. Personalen i arbetsförmedlingarna har utbildats till att hjälpa er med anställningsbehoven i era kvorum, församlingar, och stavar. Deras goda kontakter med arbetsgivare är en tillgång när det gäller yrkesval och anställning.

Kyrkans välfärdsbutiker erbjuder arbete och utbildningstillfällen för människor med skiftande bakgrund. De som har särskilda behov får möjligheter till rehabilitering, utbildning och anställning. Där kyrkans välfärdsbutiker finns kan de utgöra en värdefull resurs.

Biskopar: Systrarna har också en plats i det här arbetet. På grund av ekonomin är många mödrar tvungna att göra justeringar i budgeten och andra levnadsförhållanden. En del har även behövt lämna hemmet för att ta anställning. Hjälpföreningens systrar med sina särskilt begåvade och kärleksfulla hjärtan kan vara till hjälp. De kan hjälpa till med att finna de behövande. De kan undervisa. De kan passa barn, trösta, stödja och uppmuntra. De kan göra mycket gott.

Låt mig nu säga några ord till er som är arbetslösa just nu. Det är ert ansvar att finna ett nytt jobb eller att förbättra era anställningsmöjligheter. Fortsatt vägledning kommer från

Det finns många sätt för biskopar och kvorummedlemmar att lindra de arbetslösas lidande och ängslan. Phils bilverkstad i Centerville i Utah är ett exempel på vad prästadörets ledarskap och kvorum kan uträtta. Phil var medlem i äldstekvorumet och arbetade som mekaniker i en liten bilverkstad. Tyvärr drabbades bilverkstaden där Phil arbetade av ekonomiska problem och han friställdes. Han var helt förkrossad av det som hände.

När hans biskop Leon Olson hörde talas om att Phil blivit friställd övervägde han och äldsternas kvorumpresidentskap under bön olika sätt att få Phil på fötter igen. Han var ju en medbroder i kvorumet som behövde hjälp. De kom fram till att Phil hade förmåga att driva ett eget företag. En kvorummedlem berättade att han hade en gammal lada som kunde användas som bilverkstad. Andra kvorummedlemmar kunde samla ihop verktyg och utrustning till den nya

San Juan, San Juan, Argentina

Herren genom regelbunden fasta och bön. Era kvorumledare, biskopar, konsulenter och arbetsförmedlingar kan hjälpa er. Men vi är rädda att prästadömsledarna ofta inte känner till er situation. *Gå till dem!* Låt dem veta att ni söker arbete. Och biskopar och prästadömsledare: *Agera* och låt bröderna i prästadömet ta den underbara möjligheten att verkligen vara ett kvorum, ett brödraskap som tar vara på sina bröder.

President Gordon B Hinckley, dåvarande medlem i de tolv apostlarnas kvorum, sade:

"Jag är övertygad om, mina bröder, att det finns tillräckligt med expertis, sakkunskap, styrka och omsorg i varje prästadömskvorum för att hjälpa de behövande medlemmarna i kvorumet om resurserna tas till vara på rätt sätt ...

Det är prästadömskvorumets plikt att sätta i rörelse de krafter och hjälpmedel som gör det möjligt för den behövande medlemmen att

långsiktigt kunna försörja sig och sin familj."³

I oktober 1856 fick president Young under generalkonferensen veta att två handkärrekompanier, Martinkompaniet och Williekompaniet, färdades sent på året och skulle utsättas för bistert interväder på slätterna i västra Förenta staterna. Han stod vid talarstolen som Guds profet och förkunnade:

"Många av våra bröder och systrar [befinner sig] på slätten med handkärror ... och de måste föras hit, vi måste skicka hjälp till dem ... vår församling ska sända hjälp till dem och föra dem hit ...

Detta är min religion, detta är maningen från den Helige Anden som jag besitter, att rädda människorna ...

Jag säger er allesammans att er tro, religion och religiösa bekännelse aldrig kommer att frälsa en enda av er in i Guds celestiala rike, såvida ni inte tillämpar just dessa principer som jag nu undervisar er om. Ge er

av och hämta hem de människor som är därute på slätten."⁴

President Youngs kallelse till handling resulterade i att vagnar med åsnespann, kuskar, mjöl och andra förnödenheter genast skickades ut för att undsätta människorna som fastnat på slätten.

Bröder, det här telefonsamtalet är till er. Det här är vårt telefonsamtal. Må Herren välsigna oss alla med samma brådskande känsla att besvara kallelsen att hämta in vårt folk från dessa ekonomiska svårigheter som han gjorde för handkärrekompanierna är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Robert D Hales, "A Gospel Vision of Welfare: Faith in Action", *Basic Principles of Welfare and Self-Reliance* (broschyr, 2009), s 1.
2. Thomas S Monson, "Till undsättning", *Liahona*, jul 2001, s 59.
3. Gordon B Hinckley, "Prästadömskvorumens välfärdsansvar", *Nordstjärnan*, apr 1978, s 133.
4. Brigham Young, *Deseret News*, 15 okt 1856, s 252.

Ansvar i prästadömet

ÄLDSTE CLAUDIO R M COSTA

i de sjuttios presidentskap

Som prästadömsbärare kan vi utöva ett mäktigt inflytande i andras liv.

Äldste Andersen, å de sjuttios vägnar vill jag säga att vi älskar dig och stöder dig med vårt hjärta och vår tro.

Mina kära bröder, det är en helig förmån att få vara med i Herrens kungliga armé.¹ Det gör mig ödmjuk att stå inför er och tänka på er som samlats på platser över hela världen.

På det världsomfattande ledarutbildningsmötet som hölls den 21 juni 2003 förklarade president Gordon B Hinckley att vi som prästadömsbärare har ett fyrfaldigt ansvar. Han sade: "Var och en av oss har ett fyrfaldigt ansvar. För det första har vi ett ansvar mot vår familj. För det andra har vi ett ansvar mot vår arbetsgivare. För det tredje

har vi ett ansvar att utföra Herrens verk. För det fjärde har vi ett ansvar mot oss själva."²

Dessa fyra ansvarsområden är ytterst viktiga.

President Hinckley sade: "Det [är] absolut nödvändigt att ni inte försummar er familj. Inget ni har är dyrbarare."³

Vi har ansvaret som fäder att leda vår familj i dagliga familjeböner, dagliga skriftstudier och i familjens hemafton. Vi måste prioritera och ta vara på dessa möjligheter att bygga och stärka vår familjs andliga grund. President Hinckley sade: "Försök att inte låta något komma emellan. Anse det som heligt."⁴

Om familjens hemafton, sade han: "Håll måndagskvällen helig för familjens hemafton."⁵

Liksom sina föräldrar har våra barn tidskrav som påverkar varje aspekt av deras liv. De är upptagna med aktiviteter i kyrkan, i skolan och med sina vänner. Många av våra barn går i skolor där de är i minoritet. Många skolor schemalägger måndagskvällen med olika aktiviteter — aktiviteter som idrott, repetitioner, träning, körövningar och annat. Vi behöver hålla måndagskvällarna fria från andra åtaganden så att vi kan ha vår hemafton. Ingen annan aktivitet är viktigare för vår familj.

Det är under familjens hemafton och andra familjeaktiviteter som vi förbereder våra barn för att ta emot Herrens välsignelser. Äldste Russell M Nelson i de tolv kvorum har sagt: "Vi har ansvaret att se till att vi har familjebön, skriftstudier och familjens hemafton. Vi har ansvaret att förbereda våra barn för att ta emot frälsningens och upphöjelsens förrättningar."⁶

Familjens hemafton utgör ett mycket viktigt tillfälle för oss att stärka oss själva och varje medlem i familjen. Det är viktigt att låta hela familjen ta del i uppdragen för familjens hemafton. Ett barn kan berätta om primärlektionen han eller hon just haft söndagen innan. Familjens hemafton stärkte min familjs tro och vittnesbörd.

Dagliga skriftstudier är en annan viktig familjeaktivitet. Jag minns när min son var sju år gammal. Han stod i duschen en kväll när en storm slog ut elen. Min hustru ropade till honom att snabbt sluta duscha, ta ett stearinljus och långsamt gå nerför trappan för att vara med på familjebönen. Hon varnade honom att se till att inte tappa ljuset på mattan för det kunde sätta eld på mattan och huset kunde brinna ner. Flera minuter senare gick han försiktigt nerför trappan med stearinljuset i ena handen och skrifterna under den andra armen. Hans mamma frågade honom varför han tog med sig skrifterna? Han svarade: "Mamma, om huset brinner ner måste jag rädda mina skrifter!" Vi förstod att våra ansträngningar att hjälpa honom älska skrifterna hade slagit rot i hans hjärta för evigt.

Om vårt ansvar mot vår arbetsgivare sade president Hinckley: "Du har en plikt. Var ärlig mot din arbetsgivare. Gör inget kyrkoarbete på hans tid."⁷

Han påminde oss också om att vårt arbete gör det möjligt för oss att både ta hand om vår familj och att vara effektiva tjänare i kyrkan.

Prästadömsbärare har många ansvar och uppdrag. Vi ges möjligheter till att besöka, intervju, undervisa

och tjäna människor. Det är vårt heliga ansvar att bygga upp kyrkans medlemmar och stärka deras tro och vittnesbörd om vår Frälsare Jesus Kristus. Vi ges tillfällen att ta hand om de familjer vi hemundervisar, att lära medlemmar att försörja sig själva, sina familjer och de fattiga och behövande på Herrens sätt. Prästadömsbärare har ansvaret att motivera ungdomarna att förbereda sig för en hedervärd heltidsmission och att gifta sig i templet.⁸

President Ezra Taft Benson lärde: "Prästadömsbärare behöver vaka över och ta hand om kворummedlemmarna och deras familjer genom organiserad hemundervisning."⁹

Vi behöver bry oss om varje medlem i kyrkan som vi har ansvar för. Hemundervisning är ett av våra största ansvar.

Som fäder har vi också det heliga ansvaret att vara ett värdigt föredöme för våra barn så att de kan bli bättre föräldrar och ledare i sina egna hem. Äldste M Russell Ballard i de tolv kворum sade: "Får vi be alla ledare i prästadömet, i synnerhet er fäder, att hjälpa era söner förbereda sig. Förbered dem både andligt och timligt att se ut som och handla som Herrens tjänare."¹⁰

När vi får prästadömet ingår vi ett evigt förbund att tjäna andra.¹¹ Som prästadömsbärare kan vi utöva ett mäktigt inflytande i andras liv.

President Thomas S Monson påminde oss: "Vi är så lyckligt lottade och välsignade att få bära Guds prästadöme ...

'Kom alltid ihåg att människor vänder sig till er för att få ledning och ni påverkar enskildas liv på gott eller

ont, och det inflytandet märks genom många kommande släktled."¹²

Vårt föredöme talar alltid högt och klart. Under mina år som medlem i kyrkan har jag påverkats av många ledares och medlemmars föredöme. Jag minns ett underbart par som var stora exempel för vår familj och hela församlingen. De döptes 1982. Jag var deras biskop.

Celso och Irene bodde ganska långt från kapellet. Det tog dem 40 minuter att gå till kyrkan och de missade aldrig ett möte. De var alltid där med ett stort leende på läpparna. Det föll sig naturligt för dem att tjäna andra. Celso och Irene har en son, Marcos, som föddes mentalt och fysiskt handikappad. Jag minns så väl hur kärleksfullt de tog hand om sin son. År 1999 drabbades Celso av en hjärnblödning som förlamade nedre

delen av kroppen. Celso fortsatte att trofast komma till kyrkan med sin familj. De betalade troget sitt tionde och ett generöst fasteoffer. Vår son Moroni är nu deras biskop och han berättade för mig att Celso och Irene fortsätter sitt trogna tjänande. De verkar inte bara i sina ämbeten i församlingen utan de tjänar också trofast som tempeltjänare i templet i Sao Paulo i Brasilien. De tjänar i templet varje fredag från tidigt på morgonen till kvällen. De är alltid så villiga att ge av sin tid och sina tillgångar när de trofast utför sina ansvar i kyrkan.

President Monson gav oss rådet: "De flesta prästadömsbärare tjänar utöversittillsamt och utan fanfarer. Ett

vänligt leende, ett varmt handslag, ett uppriktigt vittnesbörd om sanningen kan bokstavligen lyfta människor, förändra människans natur och rädda dyrbara själar."¹³

Det är ett sådant stillsamt tjänande som Celso och Irene gav.

När vi tänker på hur vi bäst kan använda vår tid och våra resurser för att uppfylla familjens, arbetets och våra kyrkoämbetens behov, är det viktigt att komma ihåg att varje prästadömsbärare behöver tillväxa andligen. Detta är ett ansvar vi har mot oss själva. Och det är viktigt att komma ihåg att det finns hjälp att få.¹⁴ Råd från våra profeter, siare och uppenbarare är den mest värdefulla hjälp vi kan få.

Vår Frälsare gav följande inbjudan till var och en av oss personligen:

"Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Ty mitt ok är mildt, och min börda är lätt."¹⁵

När vi utför hans verk och hans vilja, i stället för vår egen, kommer vi att inse att oket är mildt och bördan lätt. Han är alltid med oss. Han uppenbarar för oss exakt vad vi behöver för att lyckas med vår familj, vårt arbete och varje ansvar vi har i hans kyrka. Han hjälper oss att tillväxa personligen och som bröder i prästadömet.

Jag vet att kyrkan är sann. Jag vet att Joseph Smith är en Guds profet. Jag vet att Thomas S Monson är den levande profeten på jorden idag. Jag vet att Jesus är Kristus, vår Frälsare och Återlösare, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Se, en konungslig armé", *Sånger* (1956), nr 68.
2. Gordon B Hinckley, "Glad åt förmånen att få tjäna", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 21 jun 2003, s 22.
3. *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 21 jun 2003, s 22.
4. *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 21 jun 2003, s 22.
5. *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 21 jun 2003, s 23.
6. Russell M Nelson, "Vår heliga plikt att hedra kvinnan", *Liabona*, jul 1999, s 47-48.
7. *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 21 jun 2003, s 23.
8. Brev från första presidentskapet, 25 sep 1996, "Ledarskapsutbildning i fokus".
9. Ezra Taft Benson, "Förstärk dina stavar", *Nordstjärnan*, aug 1991, s 1.
10. M Russell Ballard, "Var beredda att tjäna", *Nordstjärnan*, Rapport från generalkonferensen april 1985, s 39.
11. Se M Russell Ballard, "The Greater Priesthood: Giving a Lifetime of Service in the Kingdom", *Ensign*, sep 1992, s 72.
12. Thomas S Monson, "Exempel på rättfärdighet", *Liabona*, maj 2008, s 65, 66; se också N Eldon Tanner, "For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God", *Ensign*, nov 1975, s 74.
13. Thomas S Monson, "Att lära, att göra, att vara", *Liabona*, nov 2008, s 62.
14. *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 21 jun 2003, s 23.
15. Matt 11:29-30.

Vi håller på med ett stort arbete och kan inte komma

PRESIDENT DIETER F UCHTDORF

andre rådgivare i första presidentskapet

Vi kan inte och får inte tillåta oss att avledas från vår heliga plikt. Vi kan inte och får inte tappa koncentrationen på det som betyder mest.

Mina kära bröder, jag har under några månader vetat vilket budskap jag vill ge er idag. Under tiden har jag sökt efter en berättelse som skulle kunna illustrera vad jag vill säga. Jag sökte efter en berättelse om jordbruk. Jag sökte efter en berättelse om djur. Till äldste Scotts ära sökte jag efter en berättelse om kärnkraftsteknik, och till president Monsons ära en om att föda upp duvor.

Till slut var det en berättelse som

återkom gång på gång — en berättelse som jag haft inpräntad i mitt minne under många, många år. Den handlar inte om jordbruk, djur, kärnteknik eller duvor. Ni kan nog gissa vad den handlar om — flygning. Jag kallar den "Berättelsen om glödlampan".

Berättelsen om glödlampan, eller om att glömma det som betyder mest

En mörk decemberkväll för 36 år sedan störtade ett Lockheed 1011 jumbojet i Floridas Everglades, ett träskområde, och dödade över 100 människor. Den här hemska olyckan var en av de mest dödsbringande katastroferna i Förenta staternas historia.

Det egendomliga med den här olyckan är att alla flygplanets väsentliga delar och system fungerade perfekt — planet kunde lätt ha landat i säkerhet i Miami, som var destinationen och låg bara lite mer än tre mil därifrån.

Men vid den sista inflygningen lade besättningen märke till att en grön lampa inte hade tänts — ett ljus som indikerar att landningsställen i nosen har fällts ut som de ska. Piloterna

avbröt inflygningen, ställde in planet så att det avvaktade kretsade över det nattsvarta Everglades och riktade i stället uppmärksamheten på att söka efter felet.

De blev så upptagna med sitt sökande att de inte märkte att planet gradvis sjönk mot det mörka träsket nedanför. När någon slutligen märkte vad som höll på att hända var det för sent att undvika katastrofen.

Efter olyckan försökte utredare få fram orsaken. Landningsstället hade faktiskt fällts ut på rätt sätt. Planet var maskinellt i perfekt tillstånd. Allt fungerade som det skulle — allt utom en sak: En enda utbränd glödlampa. Denna lilla lampa — knappt värd en krona — satte igång det händelseförlopp som till sist ledde till att över 100 människor led en tragisk död.

Naturligtvis orsakade inte den träsiga lampan olyckan. Den skedde för att besättningens fokus var inställt på något som för ögonblicket verkade vara betydelsefullt — medan de inte såg det som betydde mest.

Inrikta dig på det som betyder mest

Tendensen att fokusera på det betydelselösa på bekostnad av det viktiga är det inte bara piloter som har, utan alla människor. Vi är alla i farozonen. Bilföraren som koncentrerar sig på vägen har långt större chanser att komma fram dit han ska utan olyckor, än den förare som koncentrerar sig på att skicka meddelanden på sin mobiltelefon.

Vi vet vad som betyder mest i livet — Kristi ljus lär alla människor det. Vi som trofasta sista dagars heliga har den Helige Anden som vår "ständiga ledsagare" så att han kan lära oss det som är av evigt värde. Jag kan tänka mig att vilken prästadömsbärare som helst som hör min röst idag, om han blev ombedd att förbereda ett tal över ämnet "det som betyder mest", skulle klara det galant. Vår svaghet består i att vi inte samordnar våra handlingar med vårt samvete.

till överdrift. Ett exempel kan vara en far, farfar eller morfar som lägger ner timmar på att söka efter sina förfäder eller lägga upp en blogg, medan han försummar eller undviker att tillbringa betydelsefull tid med sina egna barn och barnbarn. Ett annat exempel kan vara en trädgårdsmästare som tillbringar hela dagarna med att dra upp ogräs ur marken medan han inte bryr sig om det andliga ogräs som hotar att kväva hans själ.

Till och med en del program i kyrkan kan avleda våra tankar om vi går till ytterlighet med dem och låter dem dominera vår tid och vår uppmärksamhet på bekostnad av det som betyder mest. Vi behöver ha balans i livet.

När vi verkligen älskar vår himmelske Fader och hans barn visar vi denna kärlek genom våra handlingar. Vi förlåter varandra och söker efter att göra gott, ty "vår gamla människa har blivit korsfäst med Kristus".¹ Vi "tar oss an föräldralösa barn och änkor i deras nöd", och vi håller oss "obesmittade av världens syndiga leverne".²

Mina kära bröder i prästadömet, vi lever i de sista dagarna. Jesu Kristi evangelium är återupprättat på jorden. Guds prästadömes nycklar är återgivna till människan. Vi lever i en tid av förväntan och förberedelse, anförtrodd oss av Gud för att bereda oss själva, våra familjer, vår värld för den nalkande gryningen — den dag "när [befallningen] ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då ... Herren själv [skall] stiga ner från himlen"³ och inleda sin tusenåriga regering.

Vi har anförtrodd det heliga prästadömet och ålagts ansvaret, makten och rättigheten att verka som vår himmelske Konungs ombud.

Det är detta som betyder mest. Det är detta som har evigt värde och som förtjänar vår uppmärksamhet.

Vi kan inte och får inte tillåta oss att avledas från vår heliga plikt. Vi kan inte och får inte tappa koncentrationen på det som betyder mest.

Stanna upp en stund och granska ditt hjärta och dina tankar. Koncetrerar du dig på det som betyder mest? Hur du tillbringar dina lugna stunder kan ge en viktig ledtråd. Vart går dina tankar när stressen och jaktet inför en deadline försvinner? Är dina tankar och ditt hjärta inriktade på de kortlivade flyktiga ting som endast betyder något för stunden, eller är ditt hjärta inriktat på det som betyder mest?

Vilket agg går du omkring och hyser? Vilka ursäkter klamrar du dig fast vid som hindrar dig från att vara den gode make, far, son och prästadömsbärare som du borde vara? Vad är det som avleder dig från att utföra dina plikter eller hindrar dig från att ära din kallelse med större flit?

Ibland är det som avleder oss inte något dåligt i sig självt. Ibland får det oss till och med att må bra.

Det går att låta även bra saker gå

Nehemja

Nehemja i Gamla testamentet är ett bra exempel på någon som behåller koncentrationen och engagemanget för en viktig uppgift. Nehemja var en israelit som levde som landsflyktig i Babylon och tjänade som munsänk åt kungen. En dag frågade kungen Nehemja varför han såg så bedrövad ut. Nehemja svarade: "Skulle jag inte se bedrövad ut, när den stad där mina fäders gravar finns ligger öde och dess portar är nerbrända?"⁴

När kungen hörde detta veknade hans hjärta, och han gav Nehemja rätt att återvända till Jerusalem och bygga upp staden igen. Men alla glädde sig inte åt det. Faktum är att flera ståthållare som bodde i närheten av Jerusalem "tog mycket illa vid sig över att en person hade kommit som ville Israels barns väl".⁵ Dessa män blev förbittrade och mycket rasande och hånade judarna.⁶

Oförskräckt lät Nehemja sig inte distraheras av motståndet. I stället samlade han sina resurser och sin arbetskraft och gick vidare med att bygga upp staden, "ty folket arbetade helhjärtat".⁷

Efterhand som stadens murar höjde sig, ökade emellertid motståndet. Nehemjas fiender hotade, sammangaddade sig och hånade honom. Deras hotelser var mycket verkliga, och de trakasserade dem så mycket att Nehemja sade: "De ville alla skrämra oss".⁸ Trots faran och det ständiga hotet av invasion gick arbetet framåt. Det var en påfrestande tid för alla byggarna hade "svärdet bundet vid höften medan de arbetade".⁹

Efterhand som arbetet fortsatte blev Nehemjas fiender alltmer desperata. Fyra gånger bönföll de honom att lämna stadens trygghet och träffa dem, under förevändning att de ville klara upp konflikten, men Nehemja visste att deras avsikt var att göra honom illa. Varje gång de bad honom komma, svarade han på samma sätt:

"Jag håller på med ett stort arbete och kan inte komma."¹⁰

Vilket utomordentligt svar! Med detta tydliga och orubbliga mål i hjärta och sinne, med denna fasta föresats, höjde sig Jerusalems murar tills de byggts upp igen, otroligt nog på bara 52 dagar.¹¹

Nehemja vägrade att låta bristande koncentration hindra honom från att göra det som Herren ville att han skulle göra.

Vi kommer inte

Jag blir uppmuntrad och inspirerad av dagens alla prästadömsbärare

som har liknande hjärta och sinne. Precis som Nehemja älskar ni Herren och strävar efter att ära det prästadöme ni bär. Herren älskar er och är medveten om era hjärtans renhet och om ståndaktigheten i er beslutsamhet. Han välsignar er för er plikttrohet, leder er på er stig och använder era gåvor och talanger till att bygga upp sitt rike här på jorden.

Men alla är inte som Nehemja. Det finns utrymme för bättring.

Jag undrar, mina kära bröder i prästadömet, vad som skulle kunna uppnås om vi alla, som folket i Nehemja, skulle "arbeta helhjärtat". Jag undrar

var och en av oss. Han sträcker ut sin hand och uppehåller dem som står upp och bär prästadömet med heder, ty i dessa sista dagar har han ett stort arbete för oss att utföra.

Det här evangeliet kommer inte från någon människa. Kyrkans lärdomar är inte någons gissning om innebörden av forntida skrifter. Det är himmelsk sanning som Gud själv uppenbarat. Jag vittnar om att Joseph Smith såg vad han sade att han såg. Han såg verkligen in i himlarna och talade med Gud Fadern och Sonen och med änglar.

Jag bär vittne om att vår himmelske Fader talar till dem som söker honom i ande och i sanning. Jag har med mina egna ögon bevittnat och vittnar med glädje om att Gud talar genom sin profet, siare och uppenbarare i våra dagar, ja, Thomas S Monson.

Mina kära bröder, liksom Nehemja har vi ett stort arbete att utföra. Vi står och tittar mot vår tidsålders horisont. Det är min innerliga bön att vi, trots frestelser, aldrig ska sänka våra normer, att vi inte, trots det som distraherar oss — oavsett vad som orsakar det — ska tappa vårt fokus på det som betyder mest, att vi ska stå fasta i våra beslut och tillsammans, skuldra mot skuldra, när vi modigt höjer fanan, Herren Jesu Kristi fana.

Jag ber att vi kan vara värdiga den allsmäktige Gudens heliga prästadöme och som en man lyfta upp våra huvuden och med fast röst förklara för världen: "Vi håller på med ett stort arbete och kan inte komma." I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Rom 6:6.
2. Joseph Smith Translation, James 1:27.
3. 1 Tess 4:16.
4. Neh 2:3.
5. Neh 2:10.
6. Neh 4:1.
7. Neh 4:6.
8. Neh 6:9.
9. Neh 4:18.
10. Neh 6:3.
11. Se Neh 6:15.
12. 1 Kor 13:11.

vad som skulle kunna åstadkommas om vi lade "bort det barnsliga"¹² och med liv och lust hängav oss åt att bli värdiga och sanna prästadömsbärare, ombud för Herren Jesus Kristus.

Tänk för ett ögonblick på vad som skulle kunna åstadkommas i vårt eget liv, i vårt yrkesliv, i vår familj, i våra församlingar och grenar. Tänk på hur Guds rike skulle kunna utvecklas över hela jorden. Tänk på hur världen skulle kunna förändras för gott om varje man som bär Guds prästadöme skulle kavla upp ärmarna och leva upp till sin sanna potential, omvänd i djupet av sin själ, en sann och trofast man, fast besluten att bygga upp Guds rike.

Det är lätt att bli distraherad — att fokusera på en utbränd glödlampa eller ovänliga människors oartiga handlingar, oavsett deras motiv. Men tänk på den kraft vi skulle ha som enskilda och som prästadöms grupp om vi, som respons på varje frestelse att tappa koncentrationen eller sänka våra normer — Guds normer — svarade: "Vi håller på med ett stort arbete och kan inte komma."

Vi lever i en tid av stora utmaningar

och stora möjligheter. Herren söker efter män som Nehemja — trofasta bröder som uppfyller prästadöms ed och förbund. Han vill engagera osvikliga själar som flitigt ägnar sig åt att bygga upp Guds rike — de som, när de stöter på motstånd och frestelser, i sina hjärtan säger: "Jag håller på med ett stort arbete och kan inte komma."

När de ställs inför prövningar och lidanden svarar de: "Jag håller på med ett stort arbete och kan inte komma."

När de utsätts för åtlöje och klander svarar de: "Jag håller på med ett stort arbete och kan inte komma."

Vår himmelske Fader söker efter personer som vägrar låta det obetydliga hindra dem i deras strävan efter det eviga. Han söker efter personer som inte låter bekvämlighetens behag eller motståndarens fällor avleda dem från det arbete han har tilldelat dem att utföra. Han söker efter personer vars handlingar bekräftar deras ord — de som med övertygelse säger: "Jag håller på med ett stort arbete och kan inte komma."

Jag bär högtidligt vittnesbörd om att Gud lever och att han tänker på

”Fallen soldat!”

PRESIDENT HENRY B EYRING

förste rådgivare i första presidentskapet

En ansvarskänsla för andra utgör kärnan i trofast tjänande inom prästadömet.

Jag är tacksam över förmånen och välsignelsen att få tala till Guds prästadöme. Mitt ändamål i kväll är att hjälpa er vara djärva och frimodiga när ni tjänar i prästadömet.

Ni behöver vara djärva och frimodiga eftersom ni har tagit värvning i Herrens armé i denna sista tidsutdelning. Det här är ingen fredens tid. Det har varit så ända sedan Satan organiserade sina krafter mot vår himmelske Faders plan i förutställvaron. Vi känner inte till detaljerna i den striden. Men vi känner till ett resultat. Satan och hans efterföljare kastades ner till jorden. Och striden har fortsatt alltsedan Adam och Eva skapades. Vi har sett den bli värre. Och skrifterna antyder att striden kommer att bli våldsammare och antalet andliga offer på Herrens sida kommer att stiga.

Nästan alla har sett ett slagfält på film eller läst om det i en bok. Mitt i explosionernas dån och soldaternas skrik hörs ropet: ”Fallen soldat!”

När det ropet ljuder, skyndar sig trofasta vapenbröder mot platsen ljudet kom ifrån. Ännu en soldat eller läkare ignorerar faran och skyndar sig till den sårade. Och den fallne vet att hjälp är på väg. Trots faran kommer någon att hukande springa eller krypa fram för att ge skydd och hjälp i tid. Det här gäller alla män som förenats i ett svårt och farligt uppdrag som de är fast beslutna att genomföra till vilket pris som helst. Uppteckningar om sådana grupper är fyllda med berättelser om lojala män som var fast beslutna att ingen skulle överges.

Här följer en berättelse från en officiell källa.¹ Under kriget i Somalia i oktober 1993 fick två kommandosoldater från Förenta staternas armé veta att två andra helikoptrar i närheten av dem hade skjutits ner. De två kommandosoldaterna som befann sig i relativ säkerhet i luften, hörde på radion att inga markstyrkor fanns som kunde undsätta en av de nerskjutna besättningarna. Allt fler fiendesoldater närmade sig nedslagsplatsen.

De två männen i luften erbjöd sig att gå ner till marken (ordet de använde var att ”rycka in”) för att försvara sina allvarligt sårade kamrater. Deras begäran nekades eftersom situationen var så riskfylld. De frågade en gång till. Återigen nekades de tillstånd. Först efter tredje begäran

fick de komma ner på marken.

Beväpnade med enbart handvapen kämpade de sig fram till den haverade helikoptern och den skadade besättningen. De tog sig genom intensiv vapeneld när fienden omringade haveriplatsen. De drog ut de skadade ur vrakspillrorna. De ställde sig i ytterlinjen runt de skadade och placerade sig därmed i det mest utsatta läget. De skyddade sina kamrater tills ammunitionen tog slut och de sköts till döds. Deras djärvhet och deras offer räddade livet på en pilot som annars skulle ha dött.

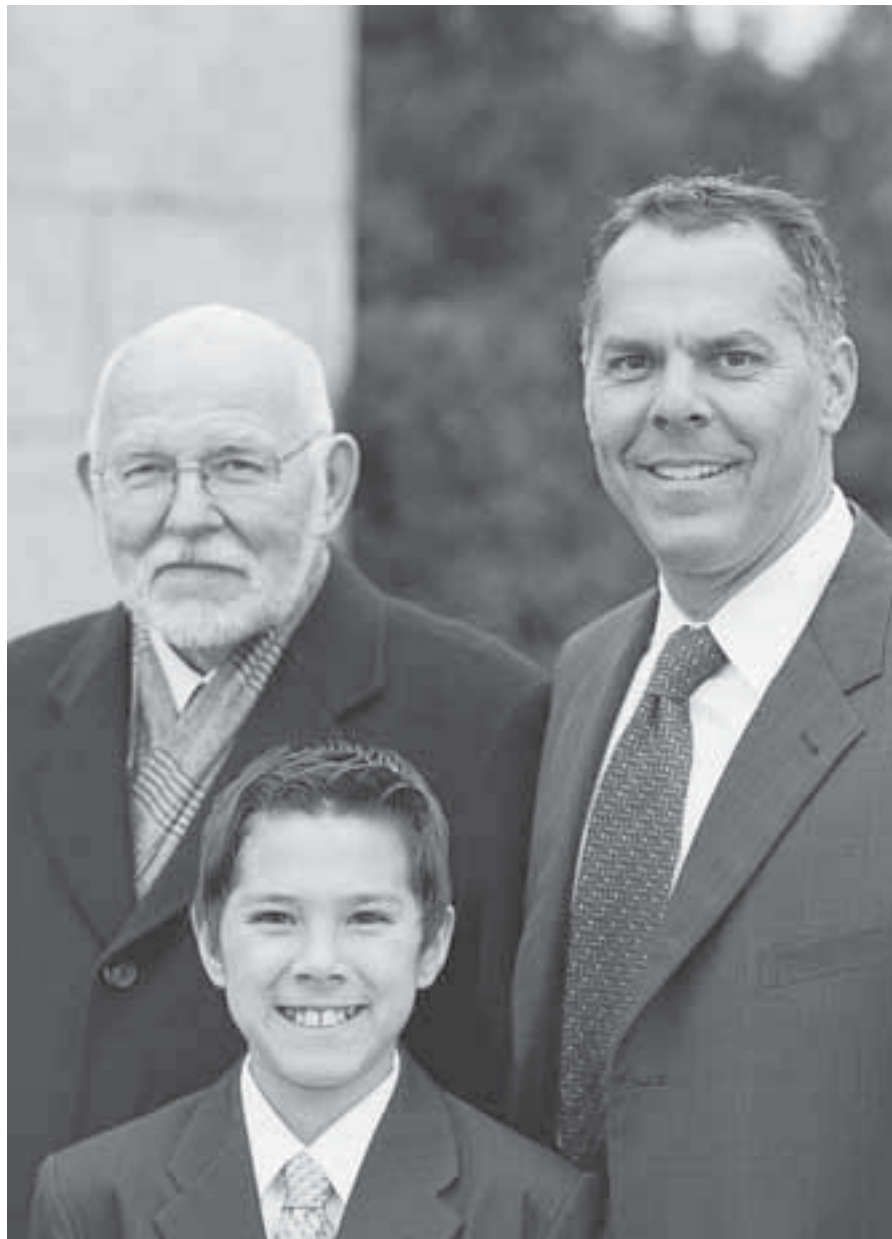
De belönades efter döden med Hedersmedaljen, deras lands högsta utmärkelse, för tapperhet inför en beväpnad fiende. Hedersomnämnet konstaterar att de gjorde mer än vad plikten krävde.

Men jag undrar om de tänkte så när de tog sig fram till de nerskjutna flygarna. I sin lojalitet kände de sig skyldiga att stå bredvid sina medsoldater, oavsett utgången. Modet att handla och deras osjälviska tjänande kom av känslan att de hade ansvar för sina kamraters liv, lycka och säkerhet.

En sådan ansvarskänsla för andra utgör kärnan i trofast tjänande inom prästadömet. Våra kamrater såras i den andliga striden runt omkring oss. De människor vi kallats att tjäna och skydda från ondskas såras också. Andliga sår är inte lätta att se, utom genom inspirerade ögon. Men biskopar, grenspresidenter och missionspresidenter som sitter framför Frälsarens lärjungar kan se de sårade och sårén.

Det har hänt under årens lopp och överallt i världen. Jag minns att jag som biskop lade märke till en ung prästadömsbärares ansikte och hållning och att tanken kom så klart att den tycktes hörbar: ”Jag behöver tala med honom — snart. Någonting håller på att hända. Han behöver hjälp!”

Jag sköt aldrig upp ett sådant intryck för jag visste att syndens sår ofta inte är kännbara i början hos den som blivit skadad. Satan verkar ibland

första, varför har du ansvaret att hjälpa din sårade vän? Och för det andra, hur tar du hand om det ansvaret ?

För det första har du ingått förbund, och det klargjordes för dig att när du accepterade förtroendet från Gud att bära prästadömet, accepterade du ansvaret för det du gör eller inte gör för andras frälsning, hur svårt och farligt det än verkar för dig.

Det finns oräkneliga exempel på prästadömsbärare som axlat detta allvarliga ansvar, något som du och jag också måste göra. Så här beskriver Jakob i Mormons bok sitt heliga ansvar när han under svåra omständigheter gav hjälp: "Se, mina älskade bröder, enligt det ansvar som Gud har ålagt mig att med allvar ära mitt ämbete, och så att jag kan rena mina kläder från era synder, kommer jag, Jakob, till templet i dag för att för er förkunna Guds ord."²

Nu kanske du protesterar och säger att Jakob var profet och att du inte är det. Men oavsett vilket ämbete du har i prästadömet för det med sig skyldigheten att "lyfta upp händerna som hänger ned och styrka de matta knäna"³ hos dem runt omkring dig. Du är Herrens tjänare som ingått förbund att enligt bästa förmåga hjälpa andra på det sätt som han skulle göra.

Din stora möjlighet och ditt ansvar beskrivs i Predikaren:

"Bättre två än en, ty de får god lön för sin strävan.

Om de faller, kan den ene resa upp den andre. Men ve den ensamme! Om han faller, finns det inte någon som kan resa upp honom."⁴

Av detta kan du förstå de sanna och allvarsamma orden från Joseph Smith: "Endast dårar vilja gäckas med människans själ."⁵ Det var Jakobs tro att en fallen mans eller kvinnas lidande, som han kunde ha hjälpt och inte hjälpte, skulle bli hans egen vanda. Din lycka och lyckan hos dem som du kallats att tjäna som prästadömsbärare hör ihop.

Nu kommer vi till frågan hur du bäst kan hjälpa dem som du kallats

spruta in något som bedövar den andliga smärtan medan han tillfogar skadan. Om inget snart sker för att påbörja omvändelsen kan såret bli värre och större.

Därför går du till verket, som prästadömsbärare med ansvar för några av vår himmelske Faders barns andliga överlevnad, utan att vänta på ropet: "Fallen soldat!" Kanske inte ens en god vän, andra ledare eller föräldrar ser det som du ser.

Du kanske är den ende som genom inspiration hör varningsropet. Andra kanske tycker, som du också kan frestas göra, att "problemet jag

tyckte jag såg kanske bara är inbillning. Vad har jag för rätt att döma en annan? Det är inte mitt ansvar. Jag tänker vänta tills han ber om hjälp."

Endast en bemyndigad domare i Israel har fått makten och ansvaret att bekräfta att det finns en allvarlig skada, att undersöka den, och sedan under Guds inspiration föreskriva den behandling som behövs för att läkning ska ske. Trots detta är du förbunden att hjälpa ett andligt skadat Guds barn. Du har ansvaret att vara så djärv och frimodig att du inte vänder dig bort.

Jag behöver förklara, så gott jag kan, åtminstone två saker. För det

att tjäna och rädda. Det beror på dina förmågor och din prästadömsrelation till personen som är i andlig fara. Låt mig beskriva tre exempel som du kan använda dig av i ditt tjänande i prästadömet.

Låt oss börja med när du som oerfaren juniorkamrat, som lärare i aronska prästadömet, fått uppdraget att tillsammans med en erfaren kamrat besöka en ung familj. Innan du förbereder dig för besöket ber du om styrka och inspiration för att förstå deras behov och veta hur du kan hjälpa dem. Om möjligt ber du den bönen tillsammans med din kamrat och nämner dem vid namn som ni ska besöka. När ni ber ökar er kärlek till dem personligen och till Gud. Du och din kamrat kommer överens om vad ni hoppas utföra. Ni gör upp en plan för vad ni tänker göra.

Oavsett planen observerar och lyssnar du med stor intensitet och ödmjukhet under besöket. Du är ung och oerfaren. Men Herren är fullkomligt medveten om deras andliga tillstånd och behov. Han älskar dem. Och eftersom du vet att han sänder dig att handla i hans ställe, kan du ha tro på att du kan se deras behov och vad du kan göra för att uppfylla din plikt att hjälpa dem. Du får veta det när du besöker dem, ansikte mot ansikte, i deras hem. Det är orsaken till att du har fått denna prästadömsplikt i Läran och förbunden: "Besök varje medlems hem och förmana dem att be högt och i det fördolda samt att sköta alla familjeplikter."⁶

Och sedan har du fått en uppgift till som kräver ännu större urskillning:

"Lärarens plikt är att alltid vaka över kyrkan och att vara med och styrka dem,

och se till att det inte finns någon ondskas i kyrkan, inte heller någon inbördes hårdhet, inte heller lögn, förtal eller skvaller,

samt se till att kyrkan ofta kommer tillsammans och även se till att alla medlemmarna gör sin plikt."⁷

Du och din kamrat kommer sällan att få inspiration om hur noggrant de lever upp till denna norm. Men jag kan lova dig av egen erfarenhet att du kommer att få gåvan att veta vad som står bra till med dem. Och när du vet det kan du uppmuntra dem. Det finns ännu ett löfte jag kan ge: Du och din kamrat får genom inspiration veta vilka förändringar de kan göra för att påbörja den andliga läkningen de behöver. Det ni uppmanas göra för att påverka deras liv innehåller nästan säkert några av de viktiga förändringarna som Herren vill att de ska göra.

Om din kamrat känner sig manad att uppmana dem till ändring, observera då hur han gör det. Du kommer säkert att bli förvånad över det som Anden leder honom till att säga. Det kommer att finnas kärlek i hans röst. Han finner ett sätt att binda den behövliga förändringen till en åtföljande välsignelse. Om det är fadern eller modern som behöver göra en förändring, kanske han påpekar hur det skulle leda till lycka för barnen. Han beskriver förändringen som att gå från olycka till något som är bättre och tryggare.

Du kanske tycker att ditt bidrag under besöket var litet, men det kan vara mäktigare än du trodde var möjligt. Du visar i ansikte och uppträdande att du bryr dig om människorna. De ser att din kärlek till dem och Herren gör dig oförskräckt. Och du blir frimodig nog att bära ditt vittnesbörd om sanningen. Ditt ödmjuka, enkla och kanske kortfattade vittnesbörd kanske kan beröra en persons hjärta lättare än din mer erfarne kamrats vittnesbörd. Jag har sett det hända.

Vad du än uträttar under det här prästadömsbesöket kommer din önskan att gå till folket för att Herren ska hjälpa dem att föra med sig åtminstone två välsignelser. För det första kommer du att känna Guds kärlek till människorna du besöker. Och för det andra kommer du att känna Frälsarens tacksamhet för din önskan att ge den hjälp Frälsaren visste att de behövde.

Han skickade dig till dem tack vare att han litade på att du skulle känna dig ansvarig att mana dem att komma till honom och lyckan.

När du blir lite äldre finns det en annan möjlighet som kommer till dig i ditt prästadömsstjänande. Du kommer att lära känna dina kворummedlemmar väl. Ni kanske har spelat basket, fotboll eller deltagit i andra ungdomsaktiviteter och tjänandeprojekt tillsammans. Du blir nära vän med en del av dem.

Du vet när de är glada och när de känner sig nere. Ingen av er har kanske ledarämbeten i kворumet. Men du känner ansvar för din medbroder i prästadömet. Han kanske anförtror dig att han börjar bryta ett bud som du vet kommer att skada honom andligt. Han kanske ber om ditt råd eftersom han litar på dig.

Jag kan säga av egen erfarenhet att om du kan hjälpa honom bort från en farlig stig kommer du aldrig att glömma glädjen du fick av att vara hans verkliga vän. Om du inte lyckas,

lovat jag att när han upplever vanda och sorg, vilket han kommer att göra, då upplever du hans smärta som om det var din egen. Men om du försökte hjälpa honom är du fortfarande hans vän. Och faktum är att under många år kommer han att prata med dig om de goda ting som kunde ha hänt och hur tacksam han är att du brydde dig tillräckligt mycket om honom för att försöka hjälpa till. Du tröstar honom då och inbjuder honom igen, som du gjorde i ungdomen, att komma tillbaka till glädjen som försoningen fortfarande kan ge honom.

Senare i livet blir du far — en prästadömsfar. Det du har lärt dig i ditt tjänande i prästadömet när du hjälpte andra att undvika sorgen och välja lyckan ger dig den kraft du behöver och önskar. Åratal av ansvar för människosjälär förbereder dig för att hjälpa och beskydda din familj, som du kommer att älska mer än du kan föreställa dig i din ungdom. Du kommer att veta hur du ska leda dem med prästadömskraft till tryggheten.

Min bön är att du ska uppleva glädje i ditt prästadömsstjänande under hela livet och för evigt. Jag ber att du ska utveckla samma mod och kärlek till din himmelske Faders barn som den som ledde Mosiahs söner att

vädja om möjligheten att möta död och fara för att förkunna evangeliet för ett förhärdat folk. Deras önskan och mod kom sig av att de kände ansvar för att dessa främlingar, som stod i fara för evigt elände, skulle uppnå evig glädje.⁸

Må vi dela Jehovas önskan, när han i föruttlvaron bad att få stiga ner från härlighetens himlar för att betjäna oss, och ge sitt liv för oss. Han bad sin Fader: ”Sänd mig.”⁹

Jag vittnar om att du har kallats av Gud och att du har sänts för att betjäna hans barn. Han vill inte att någon överges. President Monson innehar prästadöms nycklar för hela jorden. Gud kommer att ge dig inspiration och styrka att klara av ditt uppdrag att hjälpa hans barn att finna vägen till den lycka som möjliggjordes genom Jesu Kristi försoning. Jag vittnar så för dig, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se *The U.S. Army Leadership Field Manual* (2004), s 28–29.
2. Jakob 2:2.
3. L&F 81:5.
4. Pred 4:9–10.
5. *History of the Church*, 3:295.
6. L&F 20:47.
7. L&F 20:53–55.
8. Se Mosiah 28:1–8.
9. Se Abraham 3:27.

Var ditt bästa jag

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Var och en måste sträva att lära sin plikt och sedan utföra den efter bästa förmåga.

Mina älskade bröder i prästadömet, samlade här i ett fullsatt konferenscenter och över hela världen: Jag känner mig ödmjuk inför ansvaret jag fått att rikta några ord till er. Jag stöder de budskap som redan framlagts och uttrycker till er min uppriktiga kärlek och uppskattning för er tro och hängivenhet.

Bröder, vårt ansvar som bär prästadömet är mycket betydelsefullt, så som anges i Läran och förbunden: "Det högre eller det melkisedekska prästadömet och myndighet är att inneha nycklarna till kyrkans alla andliga välsignelser"¹ Och vidare: "Det lägre eller det aronska prästadömet och myndighet är att inneha nycklarna till änglars betjäning och till att betjäna i yttre förrättningar, evangeliets bokstav, omvändelsens dop till syndernas förlåtelse, i överensstämmelse med förbunden och buden."²

År 1958 beskrev äldste Harold B Lee, som senare blev kyrkans elfte president, prästadömet som "Herrens soldater mot ondskans makter".³

President John Taylor sade att "kraften som manifesteras genom prästadömet är helt enkelt Guds kraft".⁴

Dessa inspirerande förkunnelser från Guds profeter hjälper oss förstå att varje man och varje pojke som bär Guds prästadöme måste vara värdig den stora förmånen och det stora ansvaret. Var och en måste sträva att lära sin plikt och sedan utföra den efter bästa förmåga. När vi gör det blir vi medlet som vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus kan använda för att utföra sitt verk här på jorden. Det är vi som är deras representanter här.

I dagens värld ställs vi inför svårigheter och utmaningar. En del av dem kan verka överväldigande. Men med Gud på vår sida kan vi inte förlora. När vi värdigt bär hans heliga prästadöme ska vi segra.

Till er som bär aronska prästadömet vill jag nu säga att jag hoppas innerligt att ni alla är medvetna om betydelsen av er prästadömsordination. Ni har en viktig roll i varje medlems liv i församlingen när ni deltar i att välsigna och dela ut sakramentet varje söndag.

Jag hade förmånen att verka som sekreterare i diakonernas kvorum. Jag minns de många uppdrag som vi kvorummedlemmar fick att utföra. Dela ut sakramentet, samla in det månatliga fasteoffret och ta hand om varandra är saker jag gärna minns.

Det mest skrämmande inträffade emellertid på ledarskapsmötet på vår församlingskonferens. Medlemmen i stavspresidentskapet som presiderade kallade några av församlingens ämbetsmän att tala. De gjorde det. Sedan, utan minsta förvarning, ställde han sig upp och sade: "Vi ber nu en av våra yngre ämbetsmän, Thomas S Monson, sekreterare i diakonernas kvorum, att redogöra för sitt tjänande och bära sitt vittnesbörd." Jag minns inte ett ord som jag sade, men jag har aldrig glömt upplevelsen eller den lärdom den gav mig. Det var aposteln Petrus som sade: "Var alltid beredda att svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni äger."⁵

För en tid sedan gav Herren det här löftet till dem som bär prästadömet: "Jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runt-omkring er för att upprätthålla er."⁶

Det här är ingen tid för rädsla, bröder, utan snarare en tid för tro — en tid för oss alla som bär prästadömet att vara sitt bästa jag.

Även om vår färd genom jordelivet ibland utsätter oss för fara, vill jag till er i kväll ge tre förslag som leder oss i säkerhet när vi iakttar och följer dem. De är:

1. Studera flitigt.
2. Be innerligt.
3. Lev rättfärdigt.

De här förslagen är inte nya. De har predikats och upprepats gång på gång. Men om vi införlivar dem i vårt liv får vi styrka att motstå den onde. Om vi bortser från dem öppnar vi dörren för Satans påverkan och makt över oss.

För det första, **studera flitigt**. Varje prästadömsbärare bör studera skrifterna varje dag. Snabbkurser är inte alls lika effektiva som daglig läsning och tillämpning av skrifterna i vårt liv. Bekanta er med den undervisning som skrifterna skänker. Lär er bakgrunden och omgivningen till

Mästarens liknelser och profeternas maningar. Studera dem som om de talade till just dig, för det gör de.

Profeten Lehi och hans son Nephi fick båda i en syn se betydelsen av att få del av och sedan hålla fast vid Guds ord. Om ledstången av järn som han sett sade Nephi till sina tvivlande bröder Laman och Lemuel:

”Och jag sade till dem att det var Guds ord och de som hörsammar Guds ord och håller fast vid det, de skall aldrig förgås. Inte heller skall motståndarens frestelser och brinnande pilar slå dem med blindhet för att leda dem till undergång.

Därför uppmanade jag, Nephi, dem att ge akt på Herrens ord. Ja, jag uppmanade dem med hela min själs kraft och med all den förmåga jag besatt att de skulle ge akt på Guds ord och komma ihåg att alltid lyda hans befallningar i allting.”⁷

Jag lovar er, vare sig ni bär Arons eller Melkisedeks prästadöme, att om ni studerar skrifterna flitigt så kommer er förmåga att undvika frestelser och ta emot den Helige Andens ledning i allt ni gör att öka.

För det andra, **be innerligt**. För Gud är allting möjligt. Män i aronska prästadömet, män i melkisedekska

prästadömet, kom ihåg profeten Josephs bön, uppsänd i den lund vi kallar helig. Se er om och se resultatet av att den bönen besvarades.

Adam bad. Jesus bad. Vi känner till resultaten av deras böner. Han som märker om en sparv faller hör säkerligen våra hjärtans böner. Tänk på löftet: ”Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den.”⁸

Till alla som hör min röst och som kämpar med utmaningar och svårigheter, stora som små: Bönen ger andlig styrka, den är vägen till frid. Bönen är

vårt sätt att söka kontakt med vår Fader i himlen, som älskar oss. Tala till honom i bön och lyssna sedan på svaret. Underverk åstadkoms genom bön.

Syster Daisy Ogando bor i New York, som har över åtta miljoner invånare. För några år sedan träffade syster Ogando missionärerna och undervisades om evangeliet. Gradvis förlorade hon och missionärerna kontakten med varandra. Tiden gick. Sedan år 2007 började det evangelium hon undervisats om av missionärerna att påverka hennes hjärta.

En dag när Daisy steg in i en taxi såg hon missionärerna på avstånd, men hon lyckades inte få kontakt med dem innan de försvann ur sikte. Hon bad innerligt till vår himmelske Fader och lovade honom att om han på något sätt ville leda missionärerna till henne igen, så skulle hon öppna dörren för dem. Hon återvände hem den dagen med tro i hjärtat på att Gud skulle höra och besvara hennes bön.

Under tiden hade två unga missionärer bett uppriktigt och arbetat på att hitta människor att undervisa. En dag tittade de igenom anteckningar gjorda av de missionärer som tidigare verkat i deras område. När de gjorde det stötte de på namnet Daisy Ogando. När de kom till hennes lägenhet samma eftermiddag som syster Ogando uppsänt sin enkla men innerliga bön öppnade hon dörren och sade de ord som är musik för alla missionärer som någonsin hört dem: "Kom in, jag har väntat på er!"

Två innerliga böner hade besvarats, kontakten var återupprättad, missionslektionerna gavs och man ordnade så att Daisy och hennes son Eddy kunde döpas.

Kom ihåg att **be innerligt**.

Ett sista förslag, bröder: **Lev rättfärdigt**. Jesaja, denne store profet i Gamla testamentet, gav denna inspirerande uppfordran till dem som bär prästadömet: "Rör inte vid något

orent! ... rena er, ni som bär Herrens kärlek." Det kan inte bli tydligare än så.

De som bär prästadömet är inte nödvändigtvis värtaliga. De kanske inte har höga examina inom svåra ämnen. De kan mycket väl vara män i små omständigheter. Men Gud ser inte till personen, och han uppehåller sina tjänare i rättfärdighet när de undviker vår tids ondska och lever dygiga och rena liv. Låt mig illustrera.

Ungefär 150 mil norr om Salt Lake City ligger den vackra staden Calgary i Alberta i Kanada, platsen för det berömda Calgary Stampede, ett av Kanadas största årliga evenemang och världens största utomhusrodeo. Under evenemangets tio dagar bjuds man på en rodeotävling, utställningar, jordbrukstävlingar och kapplöpning med häst och vagn. Stampede-paraden hålls på öppningsdagen och är en av festivalens äldsta och största traditioner. Paraden följer en sträcka på nära en halvmil i centrala Calgary med

upp till 350 000 åskådare, många klädda i western-kläder.

För åtskilliga år sedan hade en mäsingsorkester från en stor high school i Utah provspelat och tilldelats en av de åtrådda platserna i Calgary Stampede-paraden. Månader av pengainsamlingar, tidiga morgonövningar upp och ner längs gatorna och andra förberedelser gjordes för att orkestern skulle kunna åka till Calgary och delta i paraden, där en orkester skulle väljas ut och tilldelas första pris.

Äntligen kom dagen för avresan. De ivriga eleverna steg på bussarna och satte kurs norrut för den långa resan till Calgary.

På vägen stannade karavanen i Cardston i Alberta i Kanada där gruppen stannade över natten. Lokala hjälpföreningssysstrar gjorde i ordning lunchpåsar som orkestermedlemmarna fick innan de gav sig av igen. Brad, en i orkestern som var präst i aronska prästadömet, var inte hungrig och bestämde sig för att spara lunchen till senare.

Brad tyckte om att sitta längst bak i bussen. När han satte sig på sin vanliga plats inför resten av färden till Calgary, kastade han upp sin lunchpåse på hyllan bakom sista stolsraden. Där låg lunchen i bakfönstret med julisolen skinande. Olyckligtvis innehöll lunchen en sandwich med äggsallad. Till dem av er som inte förstår vad det här innebär vill jag bara säga att äggsallad måste förvaras i kylskåp. Om den istället utsätts för hög värme, till exempel solsken genom ett bussfönster en solig dag, blir den en effektiv odlingsplats för olika slags bakterier som kan resultera i vad som brukar kallas matförgiftning.

En stund före ankomsten till Calgary blev Brad hungrig. Han kom ihåg sin lunchpåse och slukade sin sandwich med äggsallad. När bussen anlände till Calgary och körde runt i staden växte orkestermedlemmarna iver allt mer — för alla utom Brad. Det som växte inom honom var tyvärr

svåra magsmärtor och andra besvär som hör ihop med matförgiftning. Ni vet vad jag talar om.

När man kom fram steg orkestermedlemmarna av bussen. Men inte Brad. Trots att Brad visste att hans kompisar i orkestern räknade med honom, att han behövde spela sin trumma i paraden nästa morgon, låg han dubbelvikt av smärta och var för sjuk för att lämna bussen. Lyckligtvis för honom märkte två av hans vänner, Steve och Mike, som nyligen gått ut high school och som också nyligen ordinerats till äldster inom melkisedekska prästadömet, att Brad saknades och började leta efter honom.

De fann Brad längst bak i bussen och fick veta vad som stod på. Steve och Mike kände sig hjälplösa. Till sist kom de på att de faktiskt var äldster och hade melkisedekska prästadömetets makt att välsigna sjuka. Trots sin totala brist på erfarenhet av att ge

prästadömetets välsignelser hade de här två nya äldsterna tro på den makt de innehade. De lade händerna på Brads huvud och återopade melkisedekska prästadömetets myndighet i Jesu Kristi namn och uttalade några enkla ord för att välsigna Brad så att han skulle bli frisk.

Från den stunden var Brads besvär helt borta. Nästa morgon intog han sin plats bland de andra i orkestern och marscherade stolt längs Calgarys gator. Orkestern fick första pris och det åtrådda blå bandet. Långt viktigare var att två unga, oerfarna men värdiga prästadömsbärare hade hörsammat kallelsen att tjäna sin nästa å sin himmelske Faders vägnar. När de behövde utöva sitt prästadöme till förmån för en som verkligen behövde deras hjälp, kunde de göra det eftersom de levde rättfärdigt.

Bröder, är vi beredda för vår resa genom livet? Vägen kan ibland vara svår. Lägg ut kursen, var försiktig och bestäm dig för att **studera flitigt, be innerligt och leva rättfärdigt.**

Låt oss aldrig förtvivla, för det verk vi är engagerade i är Herrens verk. Det har sagts att "Herren formar vår rygg så att vi kan bära den börda som läggs på den".

Den styrka vi innerligt väl söker för att kunna möta utmaningarna i en komplex och föränderlig värld kan bli vår när vi med fasthet och beslutsamt mod står och förkunnar som Josua: "Jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren."¹⁰ Om denna gudomliga sanning vittnar jag i Jesu Kristi, vår Herres namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 107:18.
2. L&F 107:20.
3. Harold B Lee, "Priesthood" (tal till seminarie- och institutpersonal vid Brigham Young-universitetet, 17 jul 1958), s 1.
4. *Kyrkans presidenters lärdomar: John Taylor*, s 120.
5. 1 Petr 3:15.
6. L&F 84:88.
7. 1 Nephi 15:24–25.
8. Jak 1:5.
9. Jes 52:11.
10. Jos 24:15.

Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

April 2009

Henry B. Eyring
förste rådgivare

Thomas S. Monson
president

Dieter F. Uchtdorf
andré rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUJTIO

Ronald A. Rasband

Claudio R. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jansen

Donald L. Hallstrom

DE SJUTTIO FÖRSTA KVORUM

Marcos A. Aidiukaitis

Carlos H. Amado

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gerald Causé

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Gary J. Coleman

Spencer J. Condie

Lawrence E. Cambridge

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Charles Didier

David F. Evans

Enrique R. Faldabella

Eduardo Gavarret

Carlos A. Godoy

Christoffel Golden Jr.

C. Scott Gow

Bruce C. Høten

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Richard G. Hincley

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Kenneth Johnson

Paul V. Johnson

Yoshitaka Kikuchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

John M. Madsen

Richard J. Maynes

Lynn A. Mickelsen

Marcus B. Nash

Dennis B. Neuschwander

Brent H. Nielson

Glenn L. Pace

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Gad O. Samuelson Jr.

Joseph W. Sitarl

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Douglas L. Callister

Tad R. Callister

Craig A. Candon

Bruce A. Carlson

Shirley D. Christensen

Don R. Clarke

James M. Dunn

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Daryl H. Gann

Larry W. Gibbons

Spencer V. Jones

Won Yong Ko

James B. Martino

Clate W. Mask Jr.

Robert C. Oaks

William W. Parmley

Ulisses Soares

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Octaviano Tenorio

Francisco J. Vinos

William R. Walker

F. Michael Watson

Lance B. Wickman

Jorge F. Zeballos

Claudio D. Zivic

W. Craig Zwick

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C. Edgley
förste rådgivare

H. David Burton
presiderande biskop

Keith B. McMullin
andre rådgivare

DE SJUTTIO ANDRA KVORUM

Lowell M. Snow

Paul K. Sylwowsky

Kent D. Watson

Robert S. Wood

Wolfgang H. Paul

Kent F. Richards

Gregory A. Schweizer

W. Douglas Shumway

Medlemmar över hela världen samlas för att ta del av generalkonferensen. Medurs med början längst nere till vänster syns medlemmar från Suva, Fiji; Cluj-Napoca, Rumänien; Moskva, Ryssland; Bermejillo, Durango, Mexico; Juchitán, Oaxaca, Mexico; São Paulo, Brasilien och Warszawa, Polen.

Lärjungeskapets väg

PRESIDENT DIETER F UCHTDORF

andre rådgivare i första presidentskapet

Idag är dagen att ta till oss Jesu Kristi evangelium, bli hans lärjungar och vandra längs hans väg.

Idag är dagen som den kristna världen traditionellt kallar påsksöndagen. Ni kommer ihåg att det var på den söndagen för nära 2000 år sedan som Jesus Kristus anlände till staden Jerusalem under den sista veckan av sitt jordiska liv.¹ Sakarjas profetia² uppfylldes när han red in på en åsna, och när han gjorde det kom en stor folkmassa ut för att hälsa Mästaren och de täckte marken framför honom med palmlad, blomsterkvistar och till och med sina egna mantlar. När han närmade sig utropade de: "Välsignad är han som kommer ... i Herrens namn"³ och "Hosianna, Davids son".⁴

Kanske trodde lärjungarna att det här var vändpunkten — stunden när

den judiska världen äntligen skulle erkänna Jesus som den länge väntade Messias. Men Frälsaren förstod att många av lovprisningarna och jubelropen bara skulle vara tillfälliga. Han visste att han snart skulle vandra upp till Oljeberget och där, ensam i Getsemane, ta på sig världens synd.

Jesu Kristi evangelium

Det är lämpligt att vi under veckan från påsksöndagen till påskmorgonen vänder våra tankar mot Jesus Kristus, ljusets, livets och kärlekens källa. Folkmassan i Jerusalem kanske trodde att han var en stor kung som skulle befria dem från politiskt förtryck. Men han gav oss så mycket mer än det. Han gav oss sitt evangelium, den dyrbaraste pärlan, kunskapens stora nyckel som, när den förstås och används, låser upp till ett liv av glädje, frid och meningsfullhet.

Evangeliet är den glada nyheten om Kristus. Det är uppenbarelsen att Guds Son kom till jorden, levde ett fullkomligt liv, sonade våra synd och övervann döden. Det är frälsningens väg, hoppets och glädjens stig och en försäkran om att Gud har en plan för sina barns återlösning och glädje.

Evangeliet är lärjungeskapets väg. När vi vandrar längs den vägen kan vi uppleva tillförsikt och glädje — även i stunder av fara, sorg och ovisshet.

Världens väg

Vi lever i en tid när många oroar sig över sin försörjning. De bekymrar sig över framtiden och tvivlar på sin förmåga att lösa de svårigheter som de möter. Många har upplevt personliga motgångar och sorger. De hungrar efter mening och syfte med livet.

Eftersom det finns ett sådant stort intresse för detta tvekar inte världen att erbjuda oräkneliga nya svar på varje problem vi står inför. Folk springer från en ny idé till en annan i hopp om att finna något som kan ge svar på själens brännande frågor. De går på föreläsningar och köper böcker, CD-skivor och andra produkter. De fångas upp i hänförelsen över att söka efter något nytt. Men ofrånkomligen falnar varje ny teori, bara för att ersättas av en annan "ny och förbättrad" lösning som lovar att göra det som de andra tidigare inte lyckats med.

Jag säger inte att dessa världsliga uppfattningar inte innehåller korn av sanning — många gör det. Men ingen av dem kan orsaka den varaktiga förändring vi söker i vårt liv. När hänförelsen falnat finns ihålligheten kvar medan vi söker efter nästa nya idé som kan låsa upp lyckans hemlighet.

I motsats till detta har Jesu Kristi evangelium svaren på våra problem. Det är inte någon hemlighet. Det är inte komplicerat eller dolt. Det kan låsa upp den sanna lyckans dörr. Det är inte någons teori eller förslag. Det kommer inte alls från en människa. Det flödar i de rena och eviga vattenkällorna från universums Skapare, som känner till de sanningar som vi inte ens kan börja förstå. Och med den kunskapen har han gett oss evangeliet — en gudomlig gåva, den slutgiltiga formeln för lycka och framgång.

Hur blir vi Jesu Kristi lärjungar?

När vi hör Jesu Kristi evangeliums upphöjda sanningar börjar hopp och tro att blomstra inom oss.⁵ Ju mer vi fyller vårt hjärta och sinne med den uppståndne Kristi budskap, desto

större blir vår önskan att följa honom och leva efter hans lärdomar. Det i sin tur gör att vår tro växer och tillåter Kristi ljus att lysa upp vårt hjärta. När det gör det ser vi ofullkomligheterna i vårt eget liv och önskar rena oss från syndens tyngande börda. Vi längtar efter att bli fria från skuld känslan och det inspirerar oss till omvändelse.

Tro och omvändelse leder till dopets renande vatten, där vi sluter förbund att ta på oss Jesu Kristi namn och vandra i hans spår.

För att stärka oss i vår önskan att leva ett rent och heligt liv begåvas vi med dopet i eld — den Helige Andens obeskrivliga gåva, en himmelsk hjälpare som följer med oss och leder oss i vår vandring längs rättfärdighetens stig.

Ju mer vi fylls av Guds Ande, desto mer sträcker vi oss ut till andra. Vi blir fridsstiftare i vårt hem och vår familj, Vi hjälper vår nästa överallt och når ut med barmhärtighet, vänlighet, förlåtelse, nåd och varaktigt tålmod.

Det här är de första stegen längs livets och meningsfullhetens sanna väg. Detta är den fridsamma vägen för en Jesu Kristi efterföljare.

Tålmodets stig

Men det är ingen snabbkur eller något som sker över en natt.

En vän till mig skrev nyligen och berättade att han hade svårt att hålla sitt vittnesbörd starkt och levande. Han bad mig om råd.

Jag skrev tillbaka och föreslog kärleksfullt några särskilda saker han kunde göra som skulle förändra hans liv så det passade bättre in på evangeliets återställda lära. Till min förvåning fick jag ett brev från honom bara en vecka senare. Kontentan av brevet var följande: "Jag gjorde som du sade. Det fungerade inte. Har du några andra förslag?"

Bröder och systrar, vi får inte ge upp. Vi uppnår inte evigt liv genom att spurta — det är ett maratonlopp.

Vi måste tillämpa och åter tillämpa dessa gudomliga evangelieprinciper. Dag efter dag måste vi göra dem till en del av vårt dagliga liv.

Alltför ofta behandlar vi evangeliet som en bonde som planterar ett frö i jorden på morgonen och väntar sig kunna skörda på eftermiddagen. När Alma jämförde Guds ord med ett frö förklarade han att fröet växer till ett träd som bär frukt gradvis, som resultat av vår "tro och [vår] flit och [vårt] tålmod och [vår] långmodighet".⁶ Det är sant att en del välsignelser kommer på en gång: Strax efter det att vi planterat fröet i vårt hjärta börjar det svälla och gro och växa, och genom detta vet vi att det är ett gott frö. Från första steget på vägen mot lärjungeskap börjar sedda och osedda välsignelser från Gud att komma till oss.

Men vi kan inte få fullheten av dessa välsignelser om vi "försummar trädet och inte ser till att det får näring".⁷

Att veta att det är ett gott frö räcker inte. Vi måste "vårda det med stor omsorg så att det kan slå rot".⁸ Endast då kan vi smaka av frukten som är "sötare än allt som är sött och ... renare än allt som är rent" och "njuta av denna frukt till dess [vi] är mättade, så att [vi] inte hungrar, och inte heller skall [vi] törsta".⁹

Lärjungeskapet är en resa. Vi behöver resans förädlade lektioner för att forma vår karaktär och rena vårt hjärta. Genom att tålmodigt vandra längs lärjungeskapets väg bevisar vi för oss själva hur stor vår tro och vår villighet är att finna oss i Guds vilja istället för att följa vår egen.

Det räcker inte med att bara tala om Jesus Kristus eller förkunna att vi är hans lärjungar. Det räcker inte att vi omger oss med symboler för vår religion. Lärjungeskapet är ingen publiksport. Vi kan lika lite förvänta oss att få trons välsignelser genom att inaktivt sitta på reservbänken som att komma i form genom att sitta i soffan och se på sport på TV och

säga åt idrottsmännen vad de bör göra. Men ändå föredrar en del att dyrka Gud genom att vara en "åskådarpplatsens lärjunge".

Vår religion fungerar inte i andra hand. Vi kan inte ta emot evangeliets välsignelser bara genom att observera det som andra gör som är bra. Vi måste lämna reservbänken och tillämpa det vi predikar.

Vägen är öppen för alla

Det första steget längs lärjungeskapets väg är lyckligtvis precis där vi står just nu! Vi behöver inte kvalificera oss för att ta första steget. Det spelar ingen roll om vi är rika eller fattiga. Vi måste inte vara utbildade, värtaliga eller intellektuella. Vi måste inte vara fullkomliga eller kultiverade eller ens väluppföstrade.

Ni och jag kan vandra längs lärjungeskapets stig idag. Låt oss vara ödmjuka. Låt oss be till vår Fader i himlen av hela vårt hjärta och uttrycka vår önskan att komma närmare honom och lära av honom.

Ha tro. Sök och ni ska finna. Bulta och dörren ska öppnas.¹⁰ Tjåna Herren genom att tjåna andra. Börja delta aktivt i er församling eller gren. Stärk er familj genom att bestämma er för att leva efter evangeliets principer. Var av ett hjårta och ett sinne i ert åktenskap och er familj.

Idag är dagen när vi behöver åndra på vårt liv så att vi kan få en tempelrekommendation och använda den. Idag är dagen när vi behöver ha meningsfulla hemaftnar, läsa Guds ord och tala med vår himmelske Fader i uppriktig bön. Idag är dagen att fylla vårt hjårta med tacksamhet för återstållesen av hans kyrka, levande profeter, Mormons bok och prästadömetts kraft som välsignar vårt liv. Idag är dagen att ta till oss Jesu Kristi evangelium, bli hans lärjungar och vandra längs hans väg.

Det finns några som tror att eftersom de begått misstag så kan de inte längre till fullo ta del av evangeliets

vålsignelser. Så lite de förstår Herrens avsikter. En av de stora vålsignelserna som kommer av att leva efter evangeliet är att det förådlar oss och hjälper oss att lära av våra misstag. Vi "alla har syndat och saknar hårligheten från Gud",¹¹ men Jesu Kristi försoning har makten att göra oss hela när vi omvänder oss.

Vår ålskade vän åldste Joseph B Wirthlin undervisade oss om den principen på ett tydligt sätt när han sade:

"O, det är underbart att veta att vår himmelske Fader ålskar oss — trots alla våra brister! Hans kärlek är sådan

att åven om vi skulle ge upp, gör han aldrig det.

Vi [kanske] ser oss själva i ljust av gårdagen och den här dagen. Vår himmelske Fader ser oss i evighetens ljus ...

Jesu Kristi evangelium är ett förvandlingens evangelium. Det tar emot oss som jordelivets män och kvinnor och förådlar oss till män och kvinnor för evigheten."¹²

Jag ber dem som har lämnat lärjungeskapets stig av någon anledning att börja där ni är och komma till Jesu Kristi återstållda evangelium. Vandra åter längs Herrens väg. Jag vittnar om

att Herren kommer att välsigna ert liv, begåva er med kunskap och glädje bortom vår fattningsförmåga och skänka er Andens himmelska gåvor. Tiden är alltid inne för att vandra på hans väg. Det är aldrig för sent.

Till dem som känner sig otillräckliga för att de inte har varit medlemmar i kyrkan i hela sitt liv, som tror att de aldrig kan ersätta tiden de förlorat, vittnar jag att Herren behöver just era förmågor, talanger och färdigheter. Kyrkan behöver er, vi behöver er. Det är alltid tid att vandra på hans väg. Det är aldrig för sent.

Lärjungeskapets välsignelser

Låt oss minnas denna palmsöndag, under påsktiden och alltid, att vår Herre och Frälsare Jesu Kristi återställda evangelium har makten att fylla all tomhet, hela alla sår och bygga en bro över alla sorgens dalar. Det är en väg av hopp, tro och tillit till Herren. Jesu Kristi evangelium predikas i sin fullhet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Den här kyrkan leds av en levande profet, bemyndigad av Herren Jesus Kristus att leda oss och hjälpa oss möta vår tids svårigheter, oavsett hur allvarliga de är.

Jag bär mitt högtidliga vittnesbörd om att Jesus Kristus lever. Han är världens Frälsare och Återlösare. Han är den utlovade Messias. Han levde ett fullkomligt liv och sonade våra synder. Han är alltid vid vår sida. Han strider för vår sak. Han är vårt hopp, han är vår frälsning, han är vägen. Om detta vittnar jag i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Matt 21:6–11.
2. Se Sak 9:9.
3. Luk 19:38.
4. Matt 21:9.
5. Se Rom 10:17.
6. Alma 32:43.
7. Alma 32:38.
8. Alma 32:37.
9. Alma 32:42.
10. Se Matt 7:7.
11. Rom 3:23.
12. Joseph B Wirthlin, "Det största budet", *Liabona*, nov 2007, s 29.

Kom till honom

ÄLDSTE NEIL L ANDERSEN

i de tolv apostlarnas kворum

Jag vet verkligen med fullständig och klar visshet genom den Helige Andens kraft att Jesus är Kristus, Guds älskade Son.

Mina kära bröder och systrar runt om i världen, mina knän skakar och mina känslor ligger på ytan. Jag uttrycker min kärlek till er och tackar er innerligt för ert stöd vid inröstningen. Jag känner mig otillräcklig och enkel på så många sätt.

Jag hämtar tröst från det faktum att kvalifikationen för det heliga apostlaskapet som måste finnas är något som Herren har välsignat mig storligen med. Jag vet verkligen med fullständig och klar visshet genom den Helige Andens kraft att Jesus är Kristus, Guds älskade Son.

Det finns ingen människa med större kärlek än president Thomas S Monson. Hans värme är som middags-solen. Men när han kallade mig till detta heliga ämbete kan ni säkert föreställa er det överväldigande allvar jag

kände när Guds profet såg djupt in i min själs kammare. Som tur är kan ni *också* föreställa er den kärlek jag kände från Herren och hans profet när president Monson omfamnade mig med sina långa och kärleksfulla armar. Jag älskar dig, president Monson.

Till er som känner mig, om jag någonsin kommit till korta i er närvaro ber jag er om förlåtelse och tålamod. Jag behöver i hög grad er tro och era förböner.

Jag vet att jag inte är det jag måste bli. Det är min bön att jag må vara villig och formbar inför Herrens undervisning och tillrättavisning. Jag hämtar tröst från president Monsons ord i går kväll under prästadöms-sessionen att Herren formar vår rygg så att vi kan bära den börda som läggs på den.

När jag för 16 år sedan nyligen hade kallats att bli generalauktoritet besökte jag en stavskonferens tillsammans med president Boyd K Packer. Han sade då något till församlingen som jag aldrig har glömt: "Jag vet vem jag är." Efter en kort paus lade han till: "Jag är ingen särskild." Han vände sig sedan till mig som satt på förhöjningen bredvid honom och sade: "Och du broder Andersen, du är inte heller någon särskild." Sedan lade han till: "Om du nånsin glömmer det påminner Herren dig genast, och det blir inte roligt."

Jag är djupt tacksam för er, kyrkans trofasta medlemmar. Som ung

missionär i Frankrike kände jag hur mitt vittnesbörd blomstrade när jag såg hur medlemmar gav sitt allt till Jesu Kristi evangelium.

Under de senaste 20 åren har vi bott tio år utanför Förenta staterna på grund av uppdrag i kyrkan. I länder och på språk som är främmande för mig har jag sett hur Guds kraft verkat i ert liv. Ni är så underbara — ni som tillhör de trofastas härliga familj i Jesu Kristi återställda evangelium.

Herren har välsignat mig på sätt jag aldrig kan återgälda. Han lät mig gifta mig med en av hans änglar här på jorden. Min hustru Kathy är mitt ljus och exempel, en dyrbar Guds dotter, full av renhet och oskuldsfullhet. Jag är inget utan henne. Under större delen av mitt liv har jag försökt bli den hon redan trodde att jag var.

För 20 år sedan när våra fyra barn var små kallades vår familj på mission till Frankrike. På grund av denna och kommande kallelser fann de att de flyttade från stad till stad, från kontinent till kontinent under de år som

kräver stabilitet. Herren har idag rikt välsignat dem med underbara livskamrater och egna dyrbara barn. Jag vill tacka dem för deras godhet och för de offer de gjorde för min skull. Jag är också tacksam för mina trofasta föräldrar — min mor är här idag — och för alla dem som har gjort så mycket för mig under mitt liv.

Jag känner djup respekt för och kärlek till mina bröder i de sjuttios kvorum. Jag älskar dem lika mycket som jag älskar min bror. Vårt band och vänskap är inte av denna världen utan sträcker sig bortom slöjan.

I 16 år har medlemmarna i första presidentskapet och de tolv varit mina exempel och lärare. Jag har lärt mig av deras integritet och rättfärdighet. Under dessa många år har jag aldrig sett otyglad vrede, eller något begär efter personlig eller materiell vinning. Jag har aldrig sett dem sträva efter inflytande eller makt.

Istället har jag sett den lojalitet och omsorg de visar sin hustru och sina barn. Jag har erfarit deras kärlek till

och fasta vittne om vår himmelske Fader och hans Son. Jag har sett hur de oförtröttligt sökt att först bygga Guds rike. Jag har sett Guds kraft vila på dem och stärka och uppehålla dem. Jag har bevittnat uppfyllelsen av deras profetiska ord. Jag har sett hur sjuka blivit friska och nationer välsignats genom deras myndighet och har tillsammans med dem upplevt sådant som är för heligt för att omtalas. Jag vittnar om att de är Herrens smorda.

Jag ber att min ande må bli lik äldste Joseph B Wirthlin — vars bortgång orsakade denna kallelse — en ande utan något begär efter personlig uppmärksamhet, villig att gå vart som helst och göra vad som helst som Herrens profeter dikterar mig, att jag med hela min hängivenhet må vittna om Frälsaren och bygga upp Guds rike ända till mitt sista andetag.

Våra dagar är dagar som länge setts fram emot under världens historia. Skrifterna talar om saker som "Herren bestämde och förberedde före världens grundläggning". (L&F 128:5)

Juchitán, Oaxaca, Mexico

Uppenbarelserna beskriver en stor insamling som ska ske. (Se 2 Nephi 10:7–8; 3 Nephi 16:5.) Jesaja profeterade om att Herrens hus skulle stå fast grundat högst uppe bland bergen och att Herrens röst skulle utgå därifrån till hela världen. (Se Jes 2:2–3) Daniel förkunnade att det skulle vara som en sten som revs loss från berget utan människohänder. (Se Dan 2:34, 44–45.) Petrus talade om då allt blir återupprättat. (Se Apg 3:20–21.) Nephi såg att de som tillhörde Lammets kyrka inte skulle vara många till antalet men skulle finnas i varje land och nation. (Se 1 Nephi 14:12, 14.)

Vi lever i dessa dagar, mitt i Herrens ”underbara och förunderliga” verk. (Jes 29:14; se 2 Nephi 25:17.) Vi har välsignats med uppgiften att föra evangeliet till vår familj och våra efterkommande, och bidra till förberedelserna för Frälsarens andra ankomst. Herren beskrev att syftet med återställelsen var ”att vara ett ljus för världen och till att vara ett baner för [oss hans] folk ... och till att vara en budbärare framför [hans] ansikte för att bereda vägen för [honom]”. (L&F 45:9) Vårt ansvar är stort, det är inte av en slump som vi är de vi är. Om vi håller våra förbund i dessa ödesmättade dagar kommer

det att vara oss till heder under evigheterna.

Jag har haft förmånen att se Herrens hand verka runt om i världen. Vi hedrar de pionjärer som vandrade över slätterna till Saltsjödalen, men det finns långt fler pionjärer idag. De skjuter inte handkärnor framför sig, men de är exakt som de på så många sätt: De har hört Herrens röst genom Mormons bok och sina personliga böner. Med tro och omvändelse har de gått ner i dopets vatten och fast planterat sig i evangeliets bördiga jord. Som Kristi lärjungar har de villigt offrat för det som är rätt och sant. Och med den Helige Andens gåva håller de stadigt fast vid sin kurs mot evigt liv.

Vi måste komma ihåg, mina kära bröder och systrar, vem vi är och vad vi har i vår hand. Vi är inte ensamma om att vilja göra gott. Det finns underbara människor bland människor av annan tro.

Vi är inte de enda som ber till vår himmelske Fader eller får svar på våra böner. Vår himmelske Fader älskar alla sina barn.

Vi är inte de enda som offrar för en större sak. Det finns andra som är osjälviska.

Andra delar vår tro på Kristus. Det finns lojala och goda fäder och

mödrar i varje land som älskar varandra och sina barn. Det finns mycket vi kan lära oss av goda människor omkring oss.

Men vi får inte rygga för det som är *unik* och som *endast* finns i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Endast *här* finns Guds prästadöme, återställt till jorden av himmelska budbärare. Endast *här* uppenbarar och förkunnar Mormons bok tillsammans med Bibeln hela Kristi gudomlighet och evangelium. Endast *här* finns det Guds profeter, som ger oss vägledning från himlen och bär nycklarna som binder i himlen det som binds på jorden.

Vår kunskap om kyrkans gudomliga mission bör inte få oss att känna oss överlägsna eller högmodiga, utan den bör föra oss ner på knä för att vädja om Herrens hjälp så att vi kan bli den vi borde vara. I ödmjukhet behöver vi samtidigt inte tveka att minnas Herrens ord: ”Detta är min kyrka, och jag skall upprätta den, och ingenting skall störta den.” (Mosiah 27:13)

Framför allt förkunnar vi vår Frälsare och Återlösare Jesus Kristus. Allt vi är — allt vi någonsin kommer att vara — är vi tack vare honom. Vi ser upp till hans majestät i vördnad, men han ber oss inte hålla oss borta utan ber oss att komma till honom. ”Se, jag står vid dörren och klappar på. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom.” (Upp 3:20)

Hans ord genljuder genom århundradena:

”Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör,

och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö.” (Joh 11:25–26)

Bröder och systrar, han lever. Han är uppstånden. Han leder sitt heliga verk på jorden. Hans profet är president Thomas S Monson. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn. Amen. ■

Gå vidare med livet

ÄLDSTE STEVEN E SNOW

i de sjuttios presidentskap

Genom att lyssna på profeterna, ha ett evigt perspektiv, ha tro och vara vid gott mod kan vi möta livets oväntade förändringar.

Under sina första år i livet var vår systerdotter Lachelle hos sin farmor på morgonen. Under dessa timmar hade det uppstått ett särskilt band mellan dem. Lachelle blev snart fem år gammal och skulle börja skolan. Sista morgonen tillsammans läste farmor Squire en saga för sin sondotter i den stora gungstolen. "Vi har haft så roligt tillsammans, Lachelle", sade hon till henne, "och nu ska du börja skolan. Jag älskar dig så mycket. Vad ska jag göra utan dig?"

Med visdom större än sina fem år, tittade Lachelle upp på sin farmor med sina stora, bruna ögon. "Farmor", sade hon, "jag älskar dig också, men

det är dags för mig att gå vidare med livet."

Det är bra råd för oss alla. Vi måste också "gå vidare med livet". De flesta av oss söker inte efter eller ens välkomnar dramatiska förändringar. Men förändring är en viktig del av livets erfarenheter.

Många av de här förändringarna kommer helt naturligt på vår resa genom livet. Förändringar sker när vi går från barndom till ungdom och till vuxenlivet och slutligen ålderdomen. Utbildning, mission, äktenskap, arbete och pension är alla exempel på förändringens milstolpar.

Ofta tvekar vi att gå vidare till nästa fas och börja med nästa utmaning. Kanske har vi det för bra, är för rädda eller brister i tro. Farmors knä är ofta mer bekvämt än strapatserna i lekskolan. Våra föräldrars källare med obegränsad tillgång till videospel kan vara mer tilltalande än college, äktenskap eller yrkesliv.

Hur kan vi bäst förbereda oss för de förändringar som vi oundvikligen ställs inför i livet?

För det första: Följ profeterna. Lyssna på och lyd brödernas råd. Profeterna höjer ofta en varnande röst, men ger oss också handfasta, praktiska råd för att hjälpa oss rida ut livets stormar. I första kapitlet av

Läran och förbunden påminner Herren oss: "Antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma." (L&F 1:38) Profeter hjälper oss möta de förändringar och motgångar vi ständigt ställs inför. Den populära primärsången "Lyss till profeten" påminner oss om denna viktiga princip: "Vi kan bli ledda rätt på denna jord genom vår profet som ger oss Herrens ord." (*Barnens sångbok*, s 58)

För det andra: Ha ett evigt perspektiv. Förstå att förändring och svårigheter är en del av Guds plan. Den jordiska tillvaron är med avsikt en provningstid eller en tid "för att se om de kommer att göra allt vad Herren deras Gud befaller dem". (Abraham 3:25) För att pröva hur vi använder vår gudagivna handlingsfrihet utsätts vi för en serie förändringar, svårigheter, provningar och frestelser i jordelivet. Endast så provas vi på rätt sätt.

I 2 Nephi står det: "Ty det måste nödvändigtvis finnas en motsats till allting. Om inte ... skulle ingen rättfärdighet kunna finnas, inte heller någon ogudaktighet, inte heller någon helighet eller något elände." (2 Nephi 2:11)

Livets svårigheter och förändringar ger oss möjlighet att växa när vi använder vår fria vilja till att fatta rättfärdiga beslut.

För det tredje: Ha tro. President Gordon B Hinckley uppmuntrade alltid kyrkans medlemmar att gå framåt i tro. (Se "Gud har icke givit oss en försagdhetens ande", *Nordstjärnan*, feb 1985, s 21.) När vi dagligen ställs inför en värld full av negativitet kan tvivel, rädsla och till och med skräck krypa in i vårt hjärta. President Thomas S Monson har sagt: "Kom ihåg att tro och tvivel inte kan existera i sinnet samtidigt, för det ena fördrivar det andra." ("Kom till honom i bön och tro", *Liabona*, mar 2009, s 4) I Moroni läser vi: "Utan tro kan det inte finnas något hopp." (Moroni 7:42) Vi måste utöva tro för att kunna möta livets

svårigheter och förändringar. Det är så vi lär oss och går framåt.

För det fjärde: Var vid gott mod. Många av våra medlemmar runt om i världen har det svårt ekonomiskt och på andra sätt. När sådant händer är det lätt att känna sig missmodig och bortglömd. Under kyrkans tidiga, svåra dagar rådde Herren de heliga att vara glada. "Var vid gott mod, små barn, ty jag är mitt ibland er och jag har inte övergivit er." (L&F 61:36)

I sitt sista konferenstal för sex månader sedan lärde äldste Joseph B. Wirthlin oss hur vi ska möta motgångar. En del av hans råd lød: "Nästa gång ni känner er frestade att jämra er, försök skratta istället. Det kommer att förlänga ert liv och göra livet mer angelänt för alla omkring er." ("Komma vad som komma skall", *Liabona*, nov 2008, s 27) Skratt och sinne för humor kan jämna ut guppen på livets väg.

Det vore skönt om vi kunde förutse alla förändringar som händer under livet. En del förändringar ser vi långt i förväg. Alla sista dagars heliga unga män lärs förvisso att förbereda sig för en heltidsmission, som är en livsförändrande upplevelse. Varje värdig ung ensamstående förstår hur viktigt det är att välja rätt livskamrat för att kunna beseglas i det heliga templet. Vi vet att de här förändringarna kommer och vi kan planera för dem. Men hur ska vi möta förändringar som drabbar oss utan förvarning? Förändringar som vi inte verkar ha någon kontroll över. Sämre ekonomi, arbetslöshet, försvagande sjukdom eller skador, skilsmässa och död är exempel på förändringar som vi inte förväntar oss eller välkomnar. Hur hanterar vi sådana oväntade bakslag under livets resa?

Svaret är detsamma. Genom att lyssna på profeterna, ha ett evigt perspektiv, ha tro och vara vid gott mod kan vi möta livets oväntade förändringar och "gå vidare med livet".

De tidiga pionjäreernas liv är utmärkta exempel på hur vi borde acceptera förändringar och övervinna svårigheter och problem.

Robert Gardner Jr döptes in i kyrkan i januari 1845 i en frusen damm i östra Kanadas vilda skogar. Trofast och arbetsam reste han tillsammans med sin familj till Nauvoo, och efter många mödor kom de fram till Saltsjödalen i oktober 1847. När de kommit fram till dalen slog de läger på en plats som hette Old Fort, bara några kvarter från det här konferenscentret. I sin dagbok skrev han: "Jag spände ifrån mina oxar och satte mig ner på den trasiga tistelstängen och sade att jag inte kunde resa en enda dag till." ("Robert Gardner Jr Self History and Journal", Kyrkans historiska bibliotek, s 23.)

Med tomma händer började Robert skapa ett nytt liv för sig själv och sin familj. De första åren var svåra, men gradvis blev det bättre när han och hans bror Archibald började bygga kvarnar vid Mill Creek och Jordan River. Några år senare drabbades han av motgångar. Vattnet som drev hans kvarn avledes uppströms så att hans del av strömmen blev torr. Ett försök att bygga en 10 km lång kanal till kvarnen misslyckades.

Åter läser vi från hans dagbok: "Kanalen rasade ständigt ihop tills den inte längre fungerade. Till följd av detta misslyckande förlorade jag hela min skörd och kvarnen slutade fungera. Min boskap var borta och jag var fullständigt pank." ("Robert Gardner Jr Self History and Journal", s 26)

Om detta inte var prövning nog så ser vi från nästa gång han skrev i sin dagbok att han kallats som missionär till Kanada. Några månader senare

lämnade han sin familj och åkte iväg med en grupp missionärer som reste med handkärra, ångbåt och järnväg till missionsfältet.

Han slutförde sin mission och återvände till sin familj, och genom hårt arbete och flit kom han på fötter igen och började få framgång.

Bara några år senare umgicks broder Gardner med några vänner på sin gård i Millcreek i Saltsjödal. En sade: "Det gör mig glad att du inte längre är utblottad. Du har det nästan lika bra nu som innan du förlorade allt du ägde och gick på mission."

I Roberts dagbok står det: "Mitt svar löd: 'Jo, jag hade det bra en gång men alltsammans försvann och nu känner jag mig nästan rädd för att jag ska få ännu en missionärskallelse.' Mycket riktigt, några timmar senare kom några av mina grannar som varit på ett möte i Salt Lake City och berättade att mitt namn var bland dem som kallats idag att bege sig söderut på en mission att etablera en ny bosättning och odla bomull. Vi skulle genast ge oss iväg."

Han skriver: "Jag tittade och spotade på marken, tog av mig hatten och rev mig i huvudet och tänkte och sade: 'Okej'." ("Robert Gardner, Jr Self History and Journal", s 26)

Robert Gardner visste vad det betydde att möta förändringar i livet. Han följde brödernas råd och accepterade kallelser att tjäna när det inte var bekvämt. Han hade stor kärlek till Herren och visade stark och orubblig tro med ett förvånansvärt sinne för humor och älskvärdhet. Robert Gardner Jr blev en ledande pionjär i kolonisationen av södra Utah. Det är han och liknande oräkneliga andra pionjärer som inspirerar oss att gå vidare och oförskräckt möta de många förändringar och svårigheter som uppstår i livet. När vi går framåt och "går vidare med livet", må vi då vara lydiga, trofasta och vid gott mod, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Hans arm skall dig skydda

BARBARA THOMPSON

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Vi söker stärka vår tro och personliga rättfärdighet, stärka vår familj och vårt hem, och tjäna Herren och hans barn.

När vi började sjunga insåg jag snabbt att psalmen handlade om hur litet tid det finns kvar att förkunna evangeliets budskap och föra själar till Kristus. Orden i den fjärde versen gick runt i mina tankar hela kvällen och många gånger sedan dess. De lyder:

*Stå fast i din avsikt, den onde dig
prövar,
han känner ditt kall och dess allvar
han vet.
Om stigen är törnig är Jesus dig
nära,
hans arm skall dig skydda i all
evighet.
hans arm skall dig skydda i all
evighet.¹*

Budskapet i den versen är att vad som än händer i livet så har Jesus Kristus makten att frälsa. Genom sitt gudomliga offer har han gjort så att vi kan nå evigt liv. Förvisso är hans verk "att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan".² Han har bett oss bistå honom genom att hjälpa varandra göra det som leder till evigt liv.

På Hjälpföreningens allmänna möte i september förra året talade syster Beck om tre saker som hjälper oss i vårt mål att nå evigt liv. De är:

För många år sedan när jag verkade i Hjälpföreningens generalkommitté fick jag i uppdrag att undervisa och utbilda några ledare inom Hjälpföreningen och prästadömet. Vi anlände precis i tid för mötets början, efter att ha använt morgonen till att undervisa i en annan stad.

Jag var första talare efter inledningspsalmen och bönen. Inledningspsalmen var "Snart tiden är gången".

Jag kände inte till namnet på denna psalm och tyckte det var konstigt att de valt den som inledningspsalm. Jag hade inte ens börjat tala och redan sjöng de att tiden snart var gången!

1. "Stärka sin tro och personliga rättfärdighet."
2. "Stärka familjen och hemmet."
3. "Tjåna Herren och hans barn."³
Detta innebår också att söka upp och sörja för de fattiga och behövande.

Vi vet att Satan frestar och prövar oss når vi försöker göra detta, men Herren har lovat att han ska stårka oss. Han hjålper oss.⁴

Stårka sin tro och personliga rättfårdrghet

Som barn lårde mina frålrdrar mig att min himmelske Fader och Jesus Kristus ålskar mig. Jag fick lår mig att "jag år Guds lilla barn".⁵ Jag kan inte minnas når jag inte visste detta. De lårde mig att Jesus Kristus år vår Frålsare och att det bara år genom honom som vi kan bli frålsta.⁶

De lårde mig också att jag behövde be varje dag för att stårka min tro. Faktum år att jag alltid mårste be.⁷ De lårde mig att når jag lårste och studerade skrifterna skulle min kunskap och mitt vittnesbörd om evangeliets sanningar växa sig starkare. De lårde mig att ålska Gud och att jag kunde visa min kårlek genom att hålla hans bud.⁸ Jag lårde mig också som barn hur viktigt templet år. I min ungdom lårde jag mig att om

jag ingick och hll heliga tempelförbund skulle det faststålla min kurs mot evigt liv.

Var och en av oss mårste följa dessa principer hela livet för att stårka vår tro och personliga rättfårdrghet.

Att stårka familjen och hemmet

Vi har alla ansvaret och vålsgnelsen att stårka familjen och hemmet. Var och en av oss har olika familjeförhållanden. En del familjer har mor och far med barn i hemmet. En del par har inte långre några hemmabende barn. Många medlemmar i kyrkan år ensamstående och en del år ensamstående frålrdrar. Andra år ånkor eller ånklingar som bor ensamma.

Det spelar ingen roll hur vår familj ser ut, var och en av oss kan stårka vår egen familj eller hjålpa till med att stårka andras.

Följande exempel belyser några sätt att stårka familjen. Jag hade ett uppdrag nära Boise i Idaho i USA. Efter utbildningen på lördagseftermiddagen övernattade jag hos min systerdotter och hennes familj. Innan barnen gick till sängs den kvållen hade vi en kort hemafton med en beråttelse från skrifterna. Deras far beråttade om Lehis familj och hur han lårde sina barn att de mårste hålla fast vid ledstången av jårn, som var Guds

ord.⁹ Om de hll fast i ledstången skulle de vara trygga och ledas till glådje och lycka. Om de släppte taget om ledstången var det fara för att de skulle drunkna i den smutsiga floden.

För att demonstrera detta fr barnen låtsades deras mor vara "ledstången av jårn" som de mårste gripa tag i och deras far låtsades vara djåvulen som försökte dra bort barnen från trygghet och lycka. Barnen ålskade beråttelsen och lårde sig hur viktigt det år att hålla fast vid ledstången.

Efter beråttelsen från skrifterna var det dags för familjebön. Deras mor påminde barnen om att be för biskopen som hade allvarliga problem med ögonen. Treåriga Brooklyn uppsnde bönen den kvållen. Hon tackade sin himmelske Fader för deras vålsgnelser och hon bad honom ivrigt att han skulle "vålsgna biskopen fr hans ögon var snder".

Nästa morgon gick vi till sakramentsmötet och satte oss ner. Brooklyn och hennes femåriga syster Kennedy tittade mot förhöjningen och där stod biskopen. Flickorna pekade på biskopen och sade ivrigt till sin mor: "Titta, där står biskopen." Så gav de två flickorna varandra en menande blick som tycktes säga: "Vi bad för biskopen och nu år han bättre." De bad i tro, med visshet om att deras himmelske Fader skulle besvara deras ödmjuka bön.

Skrifterna, familjens hemafton och familjebön stårker familjen. Vi behöver ta varje tillfälle att stårka familjen och hjålpa varandra gå den rätta vägen.

Tjåna Herren och hans barn och söka upp och ta hand om de fattiga och behövande

Under hela sitt jordiska liv lårde Frålsaren att vi borde ta hand om och hjålpa varandra. Han botade de sjuka, fick lama att gå, gav de blinda synen åter och öppnade de dövas ron. Han undervisade folket om evangeliet. Han vålsgnade folket och utförde många mäktiga underverk.¹⁰

Det finns möjligheter överallt att hjälpa de behövande. Jag vill säga till er att någon gång i livet kommer var och en av oss att vara fattig på något sätt och i behov av hjälp från en annan person. För "är vi inte alla tiggare"?¹¹

President Spencer W Kimball sade: "Gud lägger förvisso märke till oss, och han vakar över oss. Men det är vanligen genom någon annan som han tillgodoser våra behov. Därför är det viktigt att vi tjänar varandra."¹²

I somras när jag var borta hemifrån blåste en häftig vind- och regnstorm genom vårt grannskap. Ett väldigt träd hade vält från min grannes tomt in på min tomt och rivit ner elledningar. Trädet måste tas bort innan skadorna kunde repareras och jag fick elen tillbaka.

Tidigt på morgonen ringde jag min bror som tänkte skaffa utrustning och sedan komma så fort han kunde. Jag ringde också min biskop. Inom några minuter befann sig min biskop, hemlärare, förre stavspresidenten och tio män från min församling där med sina motorsågar och snart hade de rensat upp efter katastrofen. Mina besökslärare kom med middagsmat den kvällen. Många fler män från högpriesterarnas grupp, äldsternas kворum och grannskapet kom efterföljande kvällar för att hjälpa mig och min familj att städa upp efter röran.

Jag var behövande den gången. Jag behövde andras hjälp. Min modfärdighet vändes till glädje och tacksamhet. Jag kände mig älskad och omhändertagen. De här människorna var snabba att se mitt behov av hjälp. De visade sitt vittnesbörd i handling och demonstrerade verkligheten i sina förbund.

På kyrkans huvudkontor får vi ofta tackbrev från folk som inte är medlemmar men som blivit betjänade av er efter en översvämning, orkan, jordbävning eller andra katastrofer. Tack för att ni alltid är villiga att tjäna, älska, ge och sålunda vara en sann Jesu Kristi lärjunge.

Vi måste "stå fast i [vår] avsikt"¹³ när vi söker stärka vår tro och personliga rättfärdighet, stärka vår familj och vårt hem och tjäna Herren och hans barn. Satan må motarbeta våra ansträngningar, men jag vittnar om Jesus Kristus och kraften i hans försoningsoffer, vilket gör det möjligt för oss att utföra hans vilja och förbättra vårt arbete under tiden. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se "Snart tiden är gången", (*Sånger* 1956, nr 144).

2. Mose 1:39.

3. Se Julie B Beck, "Uppfyll syftet med Hjälpföreningen", *Liahona*, nov 2008, s 109–111.

4. Se Jes 41:10–14.

5. "Jag är Guds lilla barn", *Psalmer*, nr 194.

6. Se Mosiah 3:17.

7. Se 3 Nephi 18:15, 18–19; L&F 10:5.

8. Se Joh 14:15.

9. Se 1 Nephi 8:2–37.

10. Se Matt 4:23; 9:35; Luk 4:40; Joh 2:23; Mosiah 3:5; 3 Nephi 17:7–9; 26:15; L&F 35:9.

11. Mosiah 4:19.

12. Spencer W Kimball, "Ett rikare liv", *Nordstjärnan*, jun 1979, s 4.

13. "Snart tiden är gången", *Sånger* 1956, nr 144.

Ingen var med honom

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kворum

Från Golgatas topp utbasuneras sanningen att vi aldrig ska lämnas ensamma eller utan hjälp, även om det ibland känns så.

Tack syster Thompson, och tack alla den här kyrkans fantastiska kvinnor. Bröder och systrar, mitt påskbudskap idag är riktat till alla, men speciellt till dem som är ensamma eller känner sig ensamma, eller ännu värre, känner sig övergivna. Det kan till exempel vara personer som längtar efter att vara gifta, personer som förlorat en maka och personer som har förlorat — eller aldrig välsignats med — barn. Vår medkänsla omfattar hustrur vars make har övergivit dem, män vars hustrur har lämnat dem och barn som berövats en av sina föräldrar — eller båda. Den här gruppen är stor

nog att även omfatta en soldat som är långt hemifrån, en ny missionär med hemlängtan, eller en far som förlorat jobbet och är rädd att hans familj ska se rädslan i hans ögon. Kort sagt kan den inbegripa oss alla under olika perioder av vårt liv.

Till alla sådana talar jag om den ensamaste resan som någonsin gjorts och den obegränsade välsignelse den förde med sig till hela mänskligheten. Jag talar om Frälsarens ensamma uppgift att utan hjälp bära bördan av vår frälsning. Han kunde med rätta säga: "En vinpress har jag trampat, jag ensam, ingen i folket hjälpte mig ... Jag såg mig omkring, men det fanns ingen hjälpare. Jag stod där i förundran, men det fanns ingen som understödde mig."¹

Som president Uchtdorf så värtaligt nämnde tidigare vet vi från skrifterna att Jesu messianska ankomst till Jerusalem på söndagen innan påskhögtiden, en dag som direkt speglar denna morgon, var en stor offentlig händelse. Men iver att fortsätta vandra med honom skulle snabbt börja avta.

Snart nog stod Jesus inför rätta hos dåtidens israelitiska ledare — först Hannas, före detta överstepräst, och sedan Kajfas, som var överstepräst det året. I deras iver att döma honom gav

dessas män och deras råd honom ett snabbt och ilsket utslag. "Behöver vi några fler vittnen?" ropade de. "Han [förtjänar] döden."²

Med detta fördes han inför landets icke-judiska ledare. Herodes Antipas, landsfurste över Galiléen, förhörde honom en gång och Pontius Pilatus, romarnas landshövding över Judéen, gjorde det två gånger. Den andra gången sade han till folksamlingen: "Jag har nu förhört honom i er närvaro men inte funnit honom skyldig."³ Sedan gjorde Pilatus något som var både samvetslöst och ologiskt. Han "lät gissla [Jesus] och utlämnade honom till att korsfästas".⁴ Pilatus nyttvättade händer kunde inte ha varit mer befläckade eller orena.

Detta kyrkliga och politiska förkastande blev mer personligt när folket på gatan också vände sig emot Jesus. Det är en av historiens mest ironiska ögonblick att det tillsammans med Jesus i fångelset satt en *verklig* hädare; en mördare och upprorsman som hette Barabbas, ett namn eller en titel på arameiska som betyder "faderns son".⁵ Pilatus kunde frige en fånge i påskhögtidens anda så han frågade folket: "Vilken av de två vill ni att jag skall frige åt er?" De svarade: "Barabbas."⁶ Så befriades en gudlös "faderns son" medan en verkligt gudomlig Son till sin himmelske Fader gick vidare mot korsfästelsen.

Det här var också en avgörande tid bland dem som kände Jesus mer personligen. Den svåraste att förstå i den här gruppen är Judas Iskariot. Vi vet att den gudomliga planen krävde att Jesus skulle korsfästas, men det är smärtsamt att tänka på att ett av hans särskilda vittnen, som satt vid hans fötter, hörde honom be, såg honom bota människor och kände hans beröring kunde förråda honom och allt han stod för för 30 silvermynt. Aldrig i denna världens historia har så lite pengar köpt så mycket vanära. Vi ska inte döma Judas, men Jesus sade om den som förrådade honom: "Det

hade varit bättre för honom att han inte hade blivit född.”⁷

Naturligtvis hade andra bland de troende också svåra stunder. Efter den sista måltiden bad Jesus Petrus, Jakob och Johannes att vänta medan han ensam gick in i Getsemane örtagård. Han föll ner på ansiktet för att be, ”bedrövad, ända till döds”⁸ som det står i skriften. Hans svett blev som blodsdroppar⁹ när han vädjade till Fadern att ta denna krossande och brutala kalk ifrån honom. Men naturligtvis kunde detta inte ske. När han återvände från denna ångestfyllda bön fann han sina tre högsta lärjungar sovande, vilket fick honom att fråga: ”Kunde ni då inte vaka en kort stund med mig?”¹⁰ Det hände två gånger till, och tredje gången han återvände sade han medkännande: ”Sov nu och vila er”,¹¹ trots att ingen vila fanns för honom.

Senare, efter Jesu arrestering och rättegång, anklagades Petrus för att vara en av hans förtrogna och förnekade detta inte bara en gång utan tre gånger. Vi känner inte till allt som

skedde då, inte heller vet vi om Frälsaren kanske enskilt gav några beskyddande råd till sina apostlar,¹² men vi vet att Jesus visste att inte ens dessa nära skulle stå vid hans sida i slutändan, och han hade därför varnat Petrus för detta.¹³ Sedan, då tuppen gol, ”vände Herren sig om och såg på Petrus. Och Petrus kom ihåg vad Herren hade sagt ... Och han gick ut och grät bittert.”¹⁴

Sålunda blev den stödande kretsen kring Jesus av gudomlig nödvändighet mindre och mindre, något som Matteus beskrev med följande ord: ”Alla lärjungarna [övergav] honom och flydde.”¹⁵ Petrus stannade tillräckligt nära för att bli igenkänd och konfronterad. Johannes stod vid foten av korset tillsammans med Jesu mor. Det var särskilt de välsignade kvinnorna i Frälsarens liv som alltid höll sig så nära honom som de kunde. Men i stort fortsatte hans ensamma resa tillbaka till Fadern utan stöd eller vänner.

Nu talar jag mycket aktsamt, ja vördnadsfullt, om det som kan ha varit den svåraste stunden av alla

under hans ensamma försoningsresa. Jag talar om den sista delen som Jesus måste ha förberett sig intellektuellt och fysiskt för, men som han kanske inte till fullo kunde föreställa sig känslomässigt eller andligen — det sista steget ner i den förlamande känslan av gudomlig övergivenhet när han utropade i *yttersta* ensamhet: ”Min Gud, min Gud, varför har *du* övergivit mig?”¹⁶

Han hade väntat sig brist på moraliskt stöd, men tydligen hade han inte insett detta. Hade han inte sagt till sina lärjungar: ”Se, den tid ... har redan kommit, då ni skall skingras var och en åt sitt håll och lämna mig ensam. Men jag är inte ensam, ty Fadern är med mig” och ”Han har inte lämnat mig ensam, eftersom jag alltid gör det som behagar honom?”¹⁷

Med all min själs övertygelse vittnar jag om att han *alltid* behagade sin Fader på ett fullkomligt sätt och att en fullkomlig Fader *inte* övergav sin Son den stunden. Ja, det är min personliga övertygelse att Fadern, under Kristi hela jordiska verksamhet, nog aldrig

var närmare sin Son än under slutfasen av detta hjärtslitande lidande. Men för att hans Sons enastående offer skulle bli lika fullkomligt som det var frivilligt och enskilt drog Fadern tillfälligt tillbaka från Jesus sin Andes tröst, stödet av sin personliga närvaro. Det krävdes, ja, det var ytterst viktigt för försoningen, att denne fullkomlige Son som aldrig talat ont, aldrig gjort fel eller rört vid något orent, behövde veta hur resten av mänskligheten — vi, vi alla — skulle känna det när vi begick sådana synder. För att hans försoning skulle vara obegränsad och evig krävdes det att han visste hur det kändes att dö, inte bara fysiskt utan andligen, att han visste hur det känns när den gudomlige Anden drar sig undan och hur det får en att känna sig totalt, ytterst och hopplöst ensam.

Men Jesus stod fast. Han höll ut. Hans godhet gjorde att tron segrade även under total ångest. Den tillit han genomsyrades av sade till honom, trots det han kände, att den gudomliga medkänslan aldrig skulle lämna honom, att Gud alltid är trofast, att han aldrig flyr eller sviker oss. När det sista öret hade betalats, när Kristi beslutsamhet att vara trofast var lika tydlig som den var oövervinnerlig, då slutligen, och barmhärtigt nog, var det "fullbordat".¹⁸ Mot alla odds och utan hjälp eller stöd, återställde Jesus av Nasaret, den levande Gudens levande Son, det fysiska livet där döden hade härskat och förde med sig glädjande och andlig återlösning ut ur helvetiskt mörker och förtvivlan. Med tro på den Gud han *visste* var där kunde han triumferande säga: "Fader, i dina händer överlämnar jag min ande."¹⁹

Bröder och systrar, en av de trösterikaste delarna av denna påskhögtid är att tack vare att Jesus vandrade en sådan lång och ytterst ensam stig behöver inte *vi* göra det. Hans ensamma resa gav oss underbart sällskap under vår lilla del av samma stig — vår himmelske Faders barmhärtiga omsorg, hans älskade Sons osvikliga

sällskap, den Helige Andens fullkomliga gåva, himlens änglar, släktingar på båda sidor om förlåten, profeter och apostlar, lärare, ledare och vänner. Alla dessa och fler håller oss sällskap under vår jordiska färd tack vare Jesu Kristi försoning och återställelsen av hans evangelium. Från Golgatas topp utbasuneras sanningen att vi aldrig kommer att lämnas ensamma eller utan hjälp, även om det ibland känns så. Allas vår Återlösare sade sannerligen: "Jag ska inte lämna er faderlösa. [Min Fader och] jag skall komma till er [och stanna hos er]".²⁰

Min andra vädjan under påsken är att dessa scener av Kristi ensamma offer, färgat av stunder av förnekelse och övergivenhet och, åtminstone vid ett tillfälle, öppet svek, *aldrig* ska återupprepas av oss. Han vandrade ensam då. Må jag nu be er att han aldrig ska behöva ställas inför synd utan vår hjälp, att han aldrig igen ska behöva finna avvisande betraktare när han ser er och mig längs sin *Via Dolorosa*, smärtans stig, i vår tid. När vi går in i följande heliga vecka — skärtorsdagen med dess påsklamm, den försonande långfredagen med dess kors, uppståndelsens söndag med dess tomma grav — må vi förkunna att vi än mer är Herren Jesu

Kristi lärjungar, inte bara med tomma ord och inte endast under bekvämlighetens enkla tid, utan i handling och mod och tro, även då vi står ensamma och när vårt kors är tungt att bära. Må vi under den här påskveckan och alltid stå med Jesus Kristus "alltid och i allting och överallt där [vi] må befinna [oss], ända intill döden",²¹ för det var sannerligen så han stod vid vår sida när det var intill döden och när han behövde stå alldeles och ytterst ensam. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jes 63:3, 5; se också L&F 76:107; 88:106; 133:50.
2. Matt 26:65–66.
3. Luk 23:14.
4. Matt 27:26.
5. Se Bible Dictionary, "Barabbas", s 619.
6. Matt 27:21.
7. Matt 26:24.
8. Matt 26:38.
9. Se Luk 22:44; Mosiah 3:7; L&F 19:18.
10. Matt 26:40.
11. Se Matt 26:45.
12. Se Spencer W Kimball, *Peter, My Brother*, Brigham Young University Speeches of the Year (13 jul 1971), s 5.
13. Se Mark 14:27–31.
14. Luk 22:61–62.
15. Matt 26:56.
16. Matt 27:46; kursivering tillagd.
17. Joh 16:32; 8:29.
18. Se Joh 19:30.
19. Luk 23:46.
20. Joh 14:18, 23.
21. Mosiah 18:9.

Var vid gott mod

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Var vid gott mod. Framtiden är lika strålande som er tro.

Mina kära bröder och systrar, jag älskar er. Jag känner mig ödmjuk inför tillfället att tala till er, men jag är tacksam över att få göra det.

Sedan förra gången vi träffades på en generalkonferens för sex månader sedan har det funnits fortsatta tecken på att världens omständigheter inte är alldeles som vi skulle önska. Den globala ekonomin som för sex månader sedan verkade svikta tycks ha gjort en störtstykning, och i många veckor nu har de ekonomiska utsikterna verkat bistra. Dessutom fortsätter samhällsmoralen att dala medan de som försöker säkra fotfästet ofta förhånas och ibland får utstå demonstrationer och förföljelser. Krig, naturkatastrofer och personliga misslyckanden fortsätter att inträffa.

Man kunde lätt bli modfälld och cynisk inför framtiden — till och med rädd inför vad som kan komma —

om vi tillät oss att bara uppehålla oss vid det som är fel i världen och i våra liv. Men idag vill jag vända våra tankar och vår inställning bort från bekymren omkring oss och i stället fokusera på våra välsignelser som medlemmar i kyrkan. Aposteln Paulus förkunnade: ”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärsknings Ande.”¹

Ingen av oss går igenom det här livet utan problem och svårigheter — och ibland tragedier och olyckor. När allt kommer omkring är vi ju här för att lära och växa genom sådana händelser i livet. Vi vet att det finns tillfällen när vi lider, när vi sörjer och när vi är förkrossade. Men vi har fått höra att ”Adam föll för att människorna skulle kunna bli till, och människorna är till för att de skall kunna ha glädje.”²

Hur kan vi känna glädje i livet trots allt vi får utstå? Återigen ur skrifterna: ”Var därför vid gott mod och frukta inte, ty jag, Herren, är med er och skall stå vid er sida.”³

Kyrkans historia i denna tidernas fullhets utdelning överflödar av människor som har kämpat och ändå förblivit trofasta och vid gott mod när de placerat Jesu Kristi evangelium i centrum av sitt liv. Den inställningen hjälper oss igenom vad som än kommer i vår väg. Den tar inte bort bekymren från oss, men gör att vi kan möta våra svårigheter utan att blinka och utgå med segern.

Alltför många att nämna är alla de som ställts inför svårigheter och ändå stått fast och vunnit seger tack vare

sin tro på evangeliet och på Frälsaren, som gav dem den styrka de behövde. Den här morgonen vill jag emellertid återge tre sådana exempel.

Först vill jag från min egen familj nämna ett rörande exempel som alltid varit till inspiration för mig.

Min mormors föräldrar Gibson och Cecilia Sharp Condie bodde i Clackmannan i Skottland. Deras familjer arbetade med kolbrytning. De hade fred med omvärlden, var omgivna av släktingar och vänner och hade ganska bekväma bostäder i ett land som de älskade. Så lyssnade de till budskapet från missionärer för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och blev ända in i själen omvända. De hörde kallelsen att samlas till Sion och visste att de måste lyda den kallelsen.

Omkring 1848 sålde de vad de ägde och förberedde sig för den farofyllda resan över den mäktiga Atlanten. Med fem små barn steg de ombord på ett segelfartyg med alla sina världsliga ägodelar i en liten koffert. De färdades 500 mil tvärs över vattnet — åtta långa, tröttsamma veckor på ett förrädiskt hav. De vakade och väntade, maten var lika usel som vattnet, och det fanns ingen hjälp att få utom den som fanns ombord på det lilla skeppet.

Mitt under den här prövningen blev en av deras unga söner sjuk. Där fanns inga läkare, ingen affär där de kunde köpa medicin för att lindra hans lidande. De vakade, de bad, de väntade och de grät allteftersom hans tillstånd dag för dag försämrades. När hans ögon till sist slöts i döden upplevde de en hjärtslitande sorg. Och för att göra sorgen värre, måste havets lagar åtlydas. Svept i segelduk med en järntyngd överlämnades den lilla kroppen till en våt grav. När de seglade vidare visste endast föräldrarna vilket förkrossande slag deras hjärta fick utstå.⁴ Men med en tro född av djup övertygelse om sanningen och deras kärlek till Herren gick Gibson och Cecilia vidare. De fann tröst i

São Paulo, Brasilien

Herrens ord: "I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen."⁵

Jag är djupt tacksam för förfäder som hade tro nog att lämna hård och hem och fara till Sion, som gjorde uppoffringar som jag själv knappt kan ana. Jag tackar min himmelske Fader för det föredöme av tro, mod och beslutsamhet som Gibson och Cecilia Sharp Condie är för mig och alla sina efterkommande.

Därnäst vill jag tala om en mild, trosviss man som förkroppsligade den frid och glädje som Jesu Kristi evangelium kan föra in i ens liv.

Sent en kväll bland Stillahavsöarna gled en liten båt tyst in till en kaj vid den råhuggna piren. Två polynesiska kvinnor hjälpte Meli Mulipola ur båten och ledde honom till den upp-trampade stigen som ledde till byvägen. Kvinnorna förundrades över de strålande stjärnor som blinkade på

midnattshimlen. Månskenet belyste deras väg. Men Meli Mulipola kunde inte uppskatta naturens skönhet — månen, stjärnorna, skyn — för han var blind.

Broder Mulipolas syn hade varit normal fram till en ödesdiger dag när han arbetade på en ananasplantage, när ljuset plötsligt vändes i mörker och dagen blev till evig natt. Han var deprimerad och nedslagen tills han hörde Jesu Kristi evangeliums glada nyheter. Han inrättade sitt liv efter kyrkans lärdomar och än en gång kände han hopp och glädje.

Broder Mulipola och hans nära och kära hade rest långt när de fått bud om att en som bar Guds prästdöme besökte Stilla havets öar. Han önskade en välsignelse, och jag hade förmånen, tillsammans med en annan som bar melkisedekska prästadömet, att ge honom den välsignelsen. När vi var färdiga märkte jag

att tårar strömmade ur hans oseende ögon, rann nerför hans bruna kinder och till sist droppade ner på hans traditionella folkdräkt. Han föll på knä och bad: "O Gud, du vet att jag är blind. Dina tjänare har välsignat mig så att min syn ska återvända. Vare sig jag i din visdom får se ljuset eller jag ska se mörker i alla mitt livs dagar, är jag evigt tacksam för ditt evangeliums sanning som jag nu ser och som är ljuset i mitt liv."

Han ställde sig upp och tackade oss leende för att ha gett honom välsignelsen. Sedan försvann han bort i nattens stillhet. Tyst kom han, tyst gick han sin väg. Men hans närvaro ska jag aldrig glömma. Jag begrundade Mästarens budskap: "Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus."⁶

Mina bröder och systrar, vi har alla det ljuset i vårt liv. Vi har inte lämnats

att vandra ensamma, hur mörk vår stig än är.

Jag älskar de ord som skrevs av M Louise Haskins:

*Jag sade till en man vid porten till
det nya året:*

*"Ge mig ett ljus, så att jag tryggt kan
träda ut i det okända!"*

Och han svarade:

*"Gå ut i mörkret och lägg din hand
i Guds hand.*

*Det blir för dig bättre än ljus och
tryggare än en välkänd väg."*

Som mitt sista exempel tar jag en som var ståndaktig och till sist vann seger trots överväldigande svårigheter. Det hela började i Ostpreussen efter andra världskriget.

Omkring mars 1946, mindre än ett år efter kriget, utsågs Ezra Taft Benson, dåvarande medlem i de tolv apostlarnas kворum, att åtföljd av Frederick W Babbel göra en rundtur i Europa efter kriget med det uttalade syftet att söka upp de heliga, ta reda på deras behov och få fram hjälp till dem. Äldste Benson och broder Babbel återgav senare, med hjälp av ett vittnesbörd de hört, en medlems upplevelser. Hon befann sig i ett område som inte längre kontrollerades av den regering hon levt under.

Hon och hennes make hade levt ett idylliskt liv i Ostpreussen. Så kom det andra stora världskriget de upplevde under sin livstid. Hennes älskade unge make dödades under de sista dagarna av strider i deras hemland. Hon lämnades att ensam ta hand om deras fyra barn.

Ockupationsmakterna bestämde att tyskarna i Ostpreussen måste ta sig till Västtyskland och söka sig ett nytt hem. Kvinnan var tyska, så hon tvingades ge sig av. Resan var på över 150 mil, och hon hade inget annat färdssätt än att gå. Hon fick bara ta med sig de förnödenheter som fick plats i hennes lilla vagn med trähjul. Förutom sina barn och några få ägodelar tog hon

med sig sin starka tro på Gud och evangeliet så som det uppenbarats till profeten i de sista dagarna, Joseph Smith.

Hon och hennes barn började vandra på sensommaren. Eftersom hon varken ägde mat eller pengar var hon tvungen att samla in vad hon kunde få tag i på åkrarna och i skogarna längs vägen. Hon utsattes ständigt för faror genom panikslagna flyktingar och plundrande trupper.

Allteftersom dagarna blev veckor och veckorna månader, sjönk temperaturen ner under noll. Varje dag snubblade hon fram över den frusna marken med det minsta barnet, sin baby, i famnen. Hennes tre andra barn kämpade sig fram bakom henne. Det äldsta barnet, sju år, drog den lilla vagnen som innehöll deras tillhörigheter. De hade trasig säckväv virad runt fötterna som enda skydd, för skorna hade för länge sedan trasats sönder. Tunna, slitna jackor täckte deras tunna, trasiga kläder, det enda skyddet mot kylan.

Snart kom snön, och dagarna och nätterna blev rena mardrömmen. På kvällarna försökte hon och hennes barn hitta något slags skydd — en lada eller ett skjul — och tryckte sig mot varandra för att hålla värmen, med några tunna filter från vagnen över sig.

Hela tiden försökte hon skaka av sig rädslan för att de skulle gå under innan de nådde fram.

Och så en morgon hände det otänkbara. När hon vaknade kände hon en isande kyla i hjärtat. Hennes treåriga dotter var kall och stel, och hon insåg att döden tagit barnet. Fastän hon var överväldigad av sorg visste hon att hon måste ta de andra barnen och gå vidare. Men först använde hon det enda redskap hon hade — en sked — för att gräva en grav i den frusna marken åt sitt lilla, dyrbara barn.

Döden skulle emellertid bli hennes följeslagare gång på gång under resan. Hennes sjuårige son dog, av hunger eller kylan eller båda. Återigen var skeden hennes enda spade, och återigen grävde hon timma efter timma för att försiktigt kunna lägga hans jordiska kropp i marken. Därefter dog hennes femårige son, och igen använde hon sin sked som spade.

Hennes förtvivlan var överväldigande. Hon hade nu bara sin baby kvar, och den stackars flickan höll på att tyna bort. Till sist, just när hon nådde resans mål, dog barnet i hennes famn. Skeden var nu borta, så timme efter timme grävde hon en grav i den frusna jorden med bara fingrarna. Hennes sorg var outhärdlig. Hur skulle hon kunna böja knä i snön bredvid sitt sista barns grav? Hon hade förlorat sin man och alla sina barn. Hon hade gett upp alla jordiska ägodelar, sitt hem och till och med sitt hemland.

I denna stund av oerhörd sorg och fullständig förvirring kände hon att hennes hjärta bokstavligen höll på att brista. I förtvivlan övervägde hon att

och svullna, hennes leder utstående. Hon var bokstavligen i ett långt framskridet stadium av svält. Vid ett möte i kyrkan kort därefter bar hon ett brinnande vittnesbörd och sade att av alla stackars människor i hennes härjade land var hon en av de lyckligaste eftersom hon visste att Gud lever, att Jesus är Kristus och att han dog och uppstod så att vi ska kunna leva igen. Hon betydade att hon visste att om hon fortsatte vara trofast och trogen till slutet, skulle hon återförenas med dem hon förlorat och skulle bli frälst i Guds celestiaala rike.⁸

I den heliga skriften står det: "Se, de rättfärdiga, Israels Heliges heliga, de som har trott på [honom], de som har uthärdat världens kors ... de skall ärva Guds rike ... och deras glädje skall vara fullkomlig för evigt."⁹

Jag vittnar för er om att våra utlovade välsignelser är omätliga. Stormar må hopa sig, regn må ösa ner över oss, men vår kunskap om evangeliet och vår kärlek till vår himmelske Fader och vår Frälsare ska trösta och uppehålla oss och bringa glädje till våra hjärtan då vi vandrar rättrådigt och håller buden. Det finns inget i hela världen som kan besegra oss.

Mina älskade bröder och systrar, var inte rädda. Var vid gott mod. Framtiden är lika strålande som er tro.

Jag förkunnar att Gud lever och att han hör och besvarar våra böner. Hans Son Jesus Kristus är vår Frälsare och vår Återlösare. Himlens välsignelser väntar oss. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Tim 1:7.
2. 2 Nephi 2:25.
3. L&F 68:6.
4. Taget från Thomas A Condie, "History of Gibson and Cecelia Sharp Condie" (1937); publicerat verk.
5. Joh 16:33.
6. Joh 8:12.
7. Från "The Gate of the Year", *Masterpieces of Religious Verse* (1948), sammanst av James Dalton Morrison, s 92.
8. Från personliga samtal samt ur *On Wings of Faith*, Frederick Babbel (1972), s 40–42.
9. 2 Nephi 9:18.

ta sitt eget liv, som så många av hennes landsmän gjorde. Så lätt det vore att hoppa från en bro i närheten, tänkte hon, eller kasta sig framför ett annalkande tåg.

Men medan dessa tankar ansatte henne sade något inom henne: "Gå ned på knä och be." Hon ignorerade maningen tills hon inte kunde motstå den längre. Hon knäböjde och bad mer innerligt än hon gjort i hela sitt liv:

"Käre himmelske Fader, jag vet inte hur jag ska kunna fortsätta. Jag har ingenting kvar — utom min tro på dig. Jag känner, Fader, mitt i min

själs ödslighet, en överväldigande tacksamhet för din Sons, Jesu Kristi försoningsoffer. Jag kan inte beskriva min kärlek till honom. Jag vet att tack vare hans lidande och död ska jag leva igen med min familj. Tack vare att han bröt dödens bojar ska jag få se mina barn igen och få glädjen att fostra dem. Fastän jag just nu inte önskar leva, ska jag göra det, så att vi må återförenas som familj och tillsammans återvända till dig."

När hon slutligen nådde resmålet Karlsruhe i Tyskland var hon utmärglad. Broder Babbel sade att hennes ansikte var grålila, hennes ögon röda

Osjälviskt tjänande

ÄLDSTE DALLIN H OAKS

i de tolv apostlarnas kvorum

Vår Frälsare lär oss att följa honom genom att göra de uppoffringar som behövs för att kunna ägna vårt liv åt att osjälviskt tjäna andra.

Vår Frälsare ägnade hela sitt liv åt osjälviskt tjänande. Han lärde att vi alla bör följa honom genom att förneka oss själviska intressen för att kunna tjäna andra.

"Om någon vill följa mig", sade han, "skall han förneka sig själv och ta sitt kors på sig och följa mig.

Den som vill bevara sitt liv skall mista det, men den som mister sitt liv för min skull, han skall vinna det." (Matt 16:24–25; se också Matt 10:39.)

I.

Som grupp är sista dagars heliga unika i att följa den undervisningen — unika vad gäller osjälviskt tjänande.

Varje år skickar tiotusentals sista dagars heliga in sina papper för att verka som heltidsmissionärer. Äldre par lägger åt sidan pensionstidens

avkoppling, hemmets bekvämlighet och det kärleksfulla umgänget med barn och barnbarn och åker ut för att tjäna främmande människor på okända platser. Unga män och kvinnor skjuter upp arbete och utbildning och gör sig tillgängliga att verka närhelst de blir kallade. Hundratusentals trofasta medlemmar deltar i det osjälviska tjänande vi kallar "tempeltjänst", som inte har något annat syfte än att älska och tjäna våra medmänniskor, levande och döda. Samma osjälviska tjänande utförs av stora skaror ämbetsmän och lärare i våra stavar och församlingar och grenar. Ingen får någon ersättning världsligt sett, men alla är djupt engagerade i att tjäna sina medmänniskor på ett kristuslikt sätt.

Det är inte lätt att ge upp egna prioriteter och önskemål. För många år sedan kände en ny missionär i England sig frustrerad och missmodig. Han skrev hem och berättade att han tyckte att han slösade bort sin tid. Hans far svarade: "Glöm dig själv och börja arbeta."¹ Den unge äldsten Gordon B Hinckley gick ner på knä och ingick förbund med Herren om att han skulle försöka glömma sig själv och helt gå upp i att tjäna Herren.² Många år senare, som Herrens mogne tjänare, sade äldste Hinckley: "Den som lever endast för sig själv, han vissnar och dör, medan den som glömmet sig själv och tjänar andra växer och blomstrar i det här livet och i evigheten."³

I januari i år undervisade president Thomas S Monson studenterna vid Brigham Young-universitetet om att studietiden bör inkludera "den andliga förberedelsen", i vilken ingår att tjäna andra. "En kärleksfull inställning kännetecknade Mästarens mission", sade president Monson. "Han gav syn åt de blinda, ben åt de lama och liv åt de döda. När vi står inför vår Mästare kanske vi inte tillfrågas: 'Hur många ämbeten hade du', utan snarare: 'Hur många människor hjälpte du?' I verkligheten", sade president Monson som avslutning, "kan man inte älska Herren förrän man tjänar honom genom att tjäna hans folk."⁴

Ett vanligt exempel på att ägna sig helhjärtat åt att tjäna andra — och detta är inte unikt för de sista dagars heliga — är de uppoffringar föräldrar gör för sina barn. Mödrar genomgår lidande och får avstå från egna prioriteringar och bekvämligheter för att bära på och uppfostra varje barn. Fäder anpassar sina liv och prioriteringar för att försörja en familj. Klyftan mellan dem som är och som inte är villiga att göra detta ökar i världen idag. En i vår familj hörde nyligen ett ungt par som under en flygresa berättade att de valde att skaffa sig hund i stället för barn. "Det är mindre besvär med hundar", förklarade de. "Hundar säger inte emot och vi behöver aldrig ge dem utgångsförbud."

Vi gläder oss åt att så många gifter sista dagars heliga tillhör den osjälviska grupp människor som är villiga att ge upp egna prioriteringar och tjäna Herren genom att bära på och uppfostra de barn som vår himmelske Fader överlämnar i deras vård. Vi gläder oss också åt dem som tar hand om handikappade familjemedlemmar och åldrande föräldrar. Ingen som tjänar på detta sätt frågar: "Vad har jag för fördel av det?" Allt detta kräver att den egna bekvämligheten läggs åt sidan för osjälviskt tjänande. Allt detta utgör en motsats till ryktbarhet, rikedom och andra

omedelbara tillfredsställelser som är det världsliga sättet för så många i vår tid.

De sista dagars heliga är på ett unikt sätt villiga att offra. Genom att ta del av sakramentet varje vecka betygar vi vår villighet att tjäna Herren och våra medmänniskor. I heliga tempelförrättningar ingår vi förbund om att offra och helga vår tid och vår förmåga för andras välfärd.

II.

De sista dagars heliga är också kända för sin skicklighet att samarbeta vid gemensamma insatser. De mormonpionjärer som koloniserade mellanvästern grundade vår hedervärda tradition av osjälvisk samverkan för det gemensamma bästa. En följd av denna tradition är dagens "Helping Hands"-projekt i många länder.⁵ I nyligen hållna val har många sista dagars heliga förenat sig med andra likatänkande i försvar av äktenskapet. För några har det tjänandet

inneburit stora uppoffringar och bestående eget lidande.

Våra medlemmars religiösa tro och tjänande i kyrkan har lärt dem att arbeta i gemensamma insatser till nytta för samhället. Tack vare detta är det arbete som sista dagars heliga frivilligt utför mycket eftertraktat inom utbildning, kommuner, välgörande ändamål och oräkneliga andra projekt som kräver stor skicklighet vid gemensamma insatser och osjälviska uppoffringar av tid och medel.

En del säger att våra medlemmars villighet att göra uppoffringar och deras färdigheter vid gemensamma insatser är en produkt av vår kyrkas effektiva organisation eller vad skeptikerna felaktigt kallar "blind lydnad". Ingendera förklaring stämmer. Ingen efterhärming av vår organisation eller tillämpning av blind lydnad skulle kunna få samma resultat som denna kyrka eller insatser från dess medlemmar. Vår villighet att offra och våra färdigheter vid gemensamma insatser kommer av vår tro på Herren

Jesus Kristus, av våra ledares inspirerade lärdomar och av de åtaganden och de förbund vi medvetet ingår.

III.

Tyvärr tycks en del medlemmar i kyrkan avstå från att osjälviskt tjäna andra och i stället välja att fastslå sina prioriteringar efter världens normer och värderingar. Jesus varnade oss för att Satan har begärt att få sälla oss som vete (se Luk 22:31; 3 Nephi 18:18), vilket betyder att göra oss lika ordinära som alla omkring oss. Men Jesus lärde att vi som följer honom bör vara betydelsefulla och unika, "jordens salt" (Matt 5:13) och "världens ljus" och lysa för alla människor. (Matt 5:14, 16; 3 Nephi 18:24)

Vi tjänar inte vår Frälsare väl om vi fruktar människor mer än Gud. Han tillrättavisade en del ledare i sin återupprättade kyrka för att de eftersträvade världens beröm och hade sina sinnen mer uppfyllda av jordiska ting än med det som hör Herren till. (Se L&F 30:2; 58:39.) Denna tuktan

påminner oss om att vi är kallade att upprätta Herrens normer, inte följa världens. Äldste John A Widtsoe förkunnade: "Vi kan inte gå som andra människor, inte tala som andra eller handla som andra, ty en annorlunda uppgift, en annan skyldighet och ett annat ansvar har lagts på oss, och vi måste göra oss skickade [för det]."⁶ Detta faktum gäller varje trendigt uppträdande, inklusive oanständig klädsel. Som en klok vän sade: "Du kan inte vara en livräddare om du ser ut som alla de andra simmarna på stranden."⁷

De som är uppfyllda med att försöka rädda sitt liv genom att eftersträva världens beröm förkastar i själva verket Frälsarens försäkran om att det enda sättet att rädda vårt eviga liv är att älska varandra och engagera sig helhjärtat åt tjänande.

C S Lewis förklarade det som Frälsaren lärde: "I samma ögonblick som man över huvud taget har ett jag finns det en möjlighet att sätta det egna jaget främst — att vilja bli medelpunkten — ja att själv bli Gud. Det var satans synd — och det var den synd han lockade mänskligheten till. Det finns de som tror att människans syndafall hade något med sexualiteten att göra, men det är ett misstag ... *Vad satan slog i våra gamla förfäder var tron att de kunde 'bliva såsom Gud' — att de kunde vara sig själva nog som om de skapat sig själva — att de kunde vara sina egna herrar — själva uppfinna något slags lycka utan Gud, lösgjorda från Gud.* Och från detta hopplösa försök härstammar ... den långa fruktansvärda historien om hur människan sökt finna något annat än Gud som skulle göra henne lycklig."⁸

En självisk person är mer intresserad av att behaga människor — särskilt sig själv — än att behaga Gud. Hon ser endast till sina egna behov och önskemål. Hon "går sin egen väg och efter sin egen guds avbild, vars avbild är lik världens". (L&F 1:16) En sådan person blir avstängd från Guds förbundsloften

(L&F 1:15) och från den jordiska vänskap och hjälp vi alla behöver i dessa tumultartade tider. Om vi däremot älskar och tjänar varandra som Frälsaren lärde, kommer vi att förbli sammankopplade med våra förbund och med våra egna vänner.

IV.

Vi lever i en tid när uppoffringar absolut inte är modernt längre, när de yttre krafter som lärde våra förfäder behovet av ett osjälviskt gemensamt tjänande har försvagats. Någon har kallat detta "jag-generationen" — en självisk tid när alla tycks ställa sig frågan: "Vad tjänar jag på det?" Även de som borde veta bättre tycks anstränga sig att vinna beröm från dem som hånar och driver gäck från "den stora och rymliga byggnaden", den som i synen definierades som världens högmö. (Se 1 Nephi 8:26–28; 11:35–36.)

Den världsliga ambitionen i vår tid är att få något för ingenting. Den gamla girighetens djävul visar sitt ansikte i kravet på rättigheter: Jag har

rätt till det här eller det där på grund av den jag är — en son eller en dotter, en medborgare, ett offer eller en medlem i någon annan grupp. Kravet på rättigheter är i allmänhet själviskt. Det kräver mycket och ger litet eller inget. Själva tänkesättet får oss att sträva efter att värdera oss själva högre än alla omkring oss. Detta skiljer oss från det gudomliga, rättvisa mönstret för belöning, att när man får någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad mot den lag på vilken den välsignelsen är baserad. (Se L&F 130:21.)

Effekterna av girighet och kravet på rättigheter är tydliga i en del företagschefers bonus på många miljoner dollar. Men det finns många fler exempel än dessa. Girighet och synen på rättigheter har också gett näring åt det allmänt utbredda obekymrade lånaandet och den orimliga konsumtionen bakom de ekonomiska kriser som hotar att uppsluka världen.

Hasardspelandet är ännu ett exempel på girighet och själviskhet. Spelaren äventyrar minsta möjliga belopp i hopp om en enorm vinst, i form av pengar som tas från andra. Oavsett hur det maskeras, att få något för ingenting är tvärt emot evangeliets skördelag: "Det människan sår skall hon också skörda." (Gal 6:7; se också 2 Kor 9:6.)

Världens värderingar lär oss felaktigt att "det bara handlar om mig". Denna fördärvliga inställning åstadkommer ingen förändring och ingen utveckling. Den är motsatsen till evig utveckling mot den bestämmelse Gud har fastställt i sin underbara plan för sina barn. Planen i Jesu Kristi evangelium höjer oss över våra själviska begär och lär oss att det här livet enbart handlar om vad vi kan bli.

Ett stort exempel på osjälviskt tjänande är den framlidna Moder Teresa av Calcutta. Det löfte hon avlagt motiverade henne och hennes medarbetare till "helhjärtad gratis hjälp till de fattigaste av fattiga".⁹ Hon lärde att

”en sak kommer alltid att tillförsäkra oss himlen — de kärleksfulla och vänliga gärningar som vi har fyllt våra liv med”.¹⁰ ”Vi kan inte göra stora ting”, fortsatte Moder Teresa, ”bara små ting med mycket kärlek”.¹¹ När denna underbara katolska tjänarinna dog, sände första presidentskapet ett kondoleansbrev som lød: ”Hennes liv, som var fyllt av osjälviskt tjänande, är en inspirationskälla för hela världen, och hennes kristliga handlingar kommer att stå som ett minnesmärke för kommande generationer.”¹² Detta är

vad Frälsaren kallade att ge sitt liv åt att tjäna andra.

Var och en av oss bör tillämpa den principen när det gäller vår inställning till att komma till kyrkan. En del säger: ”Jag lärde mig inte något idag” eller ”Ingen var vänlig mot mig” eller ”Jag blev sårad” eller ”Kyrkan fyller inte mina behov”. Alla dessa uttalanden är självcentrerade och alla hämmar andlig utveckling.

Tvårt emot detta skrev en vis vän:

”För många år sedan ändrade jag min inställning till att komma till

kyrkan. Nu kommer jag inte längre till kyrkan för min egen skull, utan jag tänker på andra. Jag är nog med att hälsa på personer som sitter för sig själva, och att välkomna besökare ... samt att frivilligt åta mig uppgifter ...

Kort sagt, jag går till kyrkan varje vecka i avsikt att vara aktiv, inte passiv, och att ha en positiv inverkan på människors liv. Följaktligen är det mycket trevligare och mer meningsfullt att närvara vid kyrkans möten.”¹³

Allt det här visar på den eviga principen att vi är lyckligare och nöjdare när vi handlar och tjänar med tanke på vad vi kan ge och inte med tanke på vad vi kan få.

Vår Frälsare lär oss att följa honom genom att göra de uppoffringar som behövs för att kunna ägna vårt liv åt att osjälviskt tjäna andra. Om vi gör det, lovar han oss evigt liv, ”den största av alla Guds gåvor” (L&F 14:7), äran och glädjen att få leva i Gud Faderns och hans Sons Jesu Kristi närhet. Jag vittnar om dem och om deras underbara frälsningsplan för sina barn, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Citerad i Gordon B Hinckley, ”Taking the Gospel to Britain: A Declaration of Vision, Faith, Courage, and Truth”, *Ensign*, jul 1987, s 7.
2. Se *Ensign*, jul 1987, s 7.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s 588.
4. President Thomas S Monson, ”Lysande utsikter”, KUV:s satellitutsändning, 11 jan 2009; se ”Great Expectations”, www.ldsces.org.
5. Se ”Mormon Helping Hands första tio år”, *Liabona*, mars 2009, s K1.
6. John A Widtsoe, Conference Report, apr 1940, s 36.
7. Ardeth Greene Kapp, *I Walk by Faith* (1987), s 97.
8. C S Lewis, *Kan man vara kristen?* (1992), s 54–55, kursivering tillagd, svensk översättning av Alf Ahlberg.
9. *The Joy in Loving: A Guide to Daily Living with Mother Teresa*, sammanst av Jaya Chaliha och Edward Le Joly (1996), s 15.
10. *Life in the Spirit*, sammanst av Kathryn Spink (1983), s 42.
11. *Life in the Spirit*, s 45.
12. ”News of the Church”, *Ensign*, Nov. 1997, 110.
13. Mark Skousen till Dallin H Oaks, 15 feb 2009.

Att ärorikt inneha namn och ställning

ÄLDSTE DAVID A BEDNAR

i de tolv apostlarnas kворum

Förbundets eld kommer att brinna i hjärtat hos varje trofast medlem i denna kyrka som tillber och med heder innehar namn och ställning i Herrens heliga hus.

Strax efter att jag kallats att verka som stavspresident 1987 talade jag med en god vän som nyligen blivit avlöst som stavspresident. Under vårt samtal frågade jag honom vad han kunde lära mig om att bli en effektiv stavspresident. Hans svar på min fråga har djupt påverkat mitt fortsatta tjänande och min verksamhet.

Min vän sade att han kallats att verka som tempeltjänare strax efter det att han blivit avlöst. Sedan sade han: "Jag önskar att jag hade varit tempeltjänare innan jag blev stavspresident. Om jag hade tjänat i templet före min kallelse att verka som

stavspresident, så hade jag varit en mycket annorlunda stavspresident."

Hans svar intresserade mig och jag bad honom förklara vidare. Han svarade: "Jag tror att jag var en bra stavspresident. Programmen i vår stav fungerade bra, och statistiskt låg vi över genomsnittet. Men att tjäna i templet har vidgat mina vyer. Om jag idag skulle kallas att verka som stavspresident skulle jag i huvudsak fokusera på värdighet att ta emot och hedra tempelförbund. Jag skulle sträva efter att göra tempelförberedelse till det centrala i allt som vi gör. Jag skulle vara bättre på att leda de heliga till Herrens hus."

Det här korta samtalet med min vän hjälpte mig att som stavspresident oupphörligen undervisa och vittna om den eviga betydelsen av tempelförrättningar, tempelförbunden och tillbedjan i templet. Vårt presidentskaps innerligaste önskan var att varje medlem i staven skulle ta emot templets välsignelser, vara värdiga att inneha en tempelrekommendation och använda den ofta.

Mitt budskap idag handlar om templets välsignelser och jag ber att den Helige Anden ska upplysa våra sinnen, genomborra våra hjärtan och vittna om sanningen för var och en av oss.

Det gudomliga syftet med insamlingen

Profeten Joseph Smith kungjorde att under alla tidsåldrar har det gudomliga syftet med insamlingen av Guds folk varit att bygga tempel så att hans barn kan ta emot de högsta förrättningarna och därigenom få evigt liv. (Se *Kyrkans presidents lärdomar: Joseph Smith*, s 411–415.) Det här grundläggande förhållandet mellan insamlingens och tempelbyggandets princip betonas i Mormons bok.

"Se, fältet var moget, och välsignade är ni, eftersom ni svingade skäran och skördade av alla krafter, ja, hela dagen lång arbetade ni. Och se på antalet av era kärvar! Och de skall samlas in i ladorna så att de inte går förlorade." (Alma 26:5)

Kärvarna i den här liknelsen föreställer nydöpta medlemmar i kyrkan. Ladorna är de heliga templen. Äldste Neal A Maxwell förklarade: "Det är tydligt att vi när vi döper borde ha blicken fäst bortom dopbassängen på det heliga templet. Den stora ladan som dessa kärvar skulle insamlas i är det heliga templet." (Citerad av John L Hart, "Make Calling Focus of Your Mission", *Church News*, 17 sep 1994, s 4.) Den undervisningen förtydligar och understryker vikten av heliga tempelförrättningar och tempelförbund — så att kärvarna inte går förlorade.

"Ja, de skall inte slås ned av stormen på den yttersta dagen. Ja, inte heller skall de sönderslitas av virvelvindar, utan när stormen kommer skall de vara samlade på sin plats så att stormen inte tränger in till dem. Ja, inte heller skall de drivas av våldsamma vindar varthelst fienden behagar föra dem." (Alma 26:6)

Äldste Dallin H Oaks har förklarat att när vi förnyar våra dopförbund genom att ta del av sakramentet, "vittnar vi inte om att vi *tar på oss* Jesu Kristi namn. [Snarare] vittnar vi om att vi är *villiga* att göra det. (Se L&F 20:77.) Det faktum att vi vittnar

bara om vår villighet antyder att någonting annat måste ske innan vi faktiskt kan ta detta heliga namn på oss i den [yttersta och] viktigaste bemärkelsen." ("Att ta på oss Jesu Kristi namn", *Nordstjärnan*, jul 1985, s 74) Dopförbundet pekar tydligt mot en framtida händelse eller händelser och ser framåt mot templet.

I nutida uppenbarelser hänvisar Herren till tempel som hus som byggts "åt mitt namn". (L&F 105:33, se också L&F 109:2–5; 124:39.) I invigningsbönen för templet i Kirtland bad profeten Joseph Smith till Fadern "att dina tjänare skall kunna gå ut från detta hus beväpnade med din kraft och att ditt namn må vara över dem". (L&F 109:22) Han bad också om en välsignelse "över ditt folk, över vilka ditt namn skall nämnas i detta hus" (v 26). Och när Herren uppenbarade sig i och godtog templet i Kirtland som sitt

hus, kungjorde han: "Ty se, jag har godtagit detta hus och mitt namn skall vara här, och jag skall i barmhärtighet uppenbara mig för mitt folk i detta hus." (L&F 110:7)

De här skriftställena hjälper oss förstå att processen att ta på oss Jesu Kristi namn, vilken påbörjas i dopets vatten, fortsätter och utvidgas i Herrens hus. När vi står i dopets vatten vänder vi blicken mot templet. När vi tar del av sakramentet vänder vi blicken mot templet. Vi lovar att alltid minnas Frälsaren och hålla hans bud som en förberedelse för att delta i de heliga tempelförrättningar och ta emot de högsta välsignelser som står oss till buds genom Herren Jesu Kristi namn och myndighet. Alltså tar vi mer helt och fullt på oss Jesu Kristi namn i det heliga templets förrättningar.

"Och detta större [eller melkisedekiska] prästadöme förvaltar evangeliet

och innehar nyckeln till rikets hemligheter, ja, nyckeln till kunskapen om Gud.

Därför är gudaktighetens kraft uppenbar i dess förordningar.

Och utan dess förordningar och prästadörets myndighet är gudaktighetens kraft inte uppenbar för människor i köttet." (L&F 84:19–21)

Inga ogudaktiga sammansvärjningar skall få överhand över ditt folk

Vi lever i en storslagen tid då tempel byggs över hela världen. Och motståndaren är givetvis medveten om det växande antal tempel som nu är utspridda på jorden. Som alltid följs uppbyggnad och invigning av dessa heliga byggnader av motstånd från fiender till kyrkan, liksom av omdömeslös kritik från vissa inom kyrkan.

Sådan illvilja är inte något nytt. År 1861, medan templet i Salt Lake City

höll på att byggas, uppmuntrade Brigham Young de heliga: "Om ni vill att templet ska bli klart, så sätt igång och arbeta och gör allt ni kan ... Några säger: 'Jag vill inte göra det, för vi har aldrig börjat bygga ett tempel utan att helvetets klockor börjat ringa.' Jag vill höra dem ringa igen. Alla helvetets stammar kommer att mobiliseras ... men vad tror ni det kommer att leda till? Ni har hela tiden sett vad det har lett till." (*Deseret News*, 10 apr 1861, s 41)

Som trofasta heliga har vi blivit stärkta av motstånd och är mottagare av Herrens ömma barmhärtighet. Vi har gått framåt med Herrens löfte: "Jag kommer inte att tillåta [mina fiender] att förgöra mitt verk, nej, jag skall visa dem att min visdom är större än djävulens list." (L&F 10:43)

I många år var syster Bednar och jag värdpar för trofasta män och kvinnor som kom för att tala på Brigham Young-universitetet – Idaho. Många av dessa talare innehade titeln emeritus eller var avlösta medlemmar i de sjuttios kворum och hade verkat som tempelpresident efter tiden som generalauktoritet. När vi talade med dessa starka ledare ställde jag alltid denna fråga: "Vad har du lärt dig som tempelpresident som du önskar att du hade förstått bättre när du var generalauktoritet?"

När jag lyssnade på deras svar upptäckte jag ett genomgående tema som jag skulle vilja sammanfatta så här: "Jag har börjat förstå bättre det beskydd som våra tempelförbund erbjuder och vad det innebär att göra ett godtagbart offer genom tillbedjan i templet. Det är skillnad mellan kyrkobesökande, tiondebetalande medlemmar som då och då skyndar till templet för att gå på en session, och de medlemmar som troget och konsekvent tillber i templet."

Likheterna i deras svar gjorde ett stort intryck på mig. Varje svar på min fråga fokuserade på den beskyddande kraft som kommer av de förrättningar

och förbund som finns tillgängliga i Herrens hus. Deras svar överensstämde exakt med de löften som finns i invigningsbönen som uppsändes i templet i Kirtland 1836:

"Vi ber dig, helige Fader, att upprätta det folk som skall tillbe och ärorikt inneha namn och ställning i detta ditt hus i alla släktled och i evighet, så att inget vapen som smids mot dem skall ha framgång, så att den som gräver en grop åt dem, själv skall falla däri,

så att inga ogudaktiga sammanväringningar skall kunna uppstå och få överhand över ditt folk, över vilka ditt namn skall nämnas i detta hus,

och om något folk reser sig upp mot detta folk, din vrede då skall upptändas över dem,

och om de slår detta folk du då skall slå dem, att du skall kämpa för ditt folk som du gjorde på stridens dag, så att de kan befrias ur alla sina

fienders händer." (L&F 109:24–28)

Jag ber er begrunda dessa verser i ljuset av motståndarens nuvarande raseri och det vi talat om angående vår villighet att ta på oss Jesu Kristi namn och välsignelsen i form av beskydd som utlovas till dem som ärorikt innehar namn och ställning i det heliga templet. Det är tydligt att dessa förbundets välsignelser är till för alla generationer och för all evighet. Jag uppmanar er att om och om igen studera och under bön begrunda vilken innebörd de här skriftställena har i ert liv och för er familj.

Vi bör inte förvånas över Satans ansträngningar att omintetgöra och nedsvärta tillbedjan i templet och arbetet där. Djävulen föraktar renheten och kraften i Herrens hus. Och det beskydd som vi var och en får i och genom templets förrättningar och förbund står som ett stort hinder för Lucifers onda planer.

Förbundets eld

Utvandringen från Nauvoo i september 1846 orsakade ofattbara svårigheter för de trogna sista dagars heliga. Många sökte skydd i läger längs Mississippifloden. När bud nådde Brigham Young i Winter Quarters om dessa flyktingars belägenhet, skickade han omedelbart ett brev över floden till Council Point och uppmanade bröderna att hjälpa till. Han påminde dem om det förbund som ingåtts i templet i Nauvoo. Han skrev: "Nu är tiden inne att arbeta. Låt förbundets eld, det förbund ni ingick i Herrens hus, brinna i era hjärtan likt en outsläckt låga." (*Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 28 sep 1846, s 5) Inom några dagar

rullade vagnar österut för att undsätta de hårt kämpande heliga.

Vad var det som gav dessa tidiga heliga sådan styrka? Det var tempelförbundets eld som brann i deras hjärtan. Det var deras hängivenhet till att dyrka och ärorikt inneha namn och ställning i Herrens hus.

Vi står nu och kommer fortsättningsvis att stå inför stora utmaningar i Herrens verk. Men liksom pionjärerna som nådde platsen som Gud för dem berett så skall vi ta mod igen i vetskap om att vår Gud de sina bistår än. (Se "Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr 19.) Idag står tempel över hela jorden som heliga platser för förrättningar och förbund, för uppbyggelse och som skydd mot stormen.

Inbjudningar och beröm

Herren förkunnade: "Därför måste jag insamla mitt folk ... så att vetet kan bärgas i ladorna för att få evigt liv och krönas med celestial härlighet." (L&F 101:65)

Bland dem som hör min röst finns många unga kvinnor, unga män och barn. Jag väddar till er att vara värdiga, att vara trofasta och att med stor förväntan se fram emot den dag när ni får ta emot templets förrättningar och välsignelser.

Det finns de som hör mig nu som borde ha men ännu inte har tagit emot förrättningarna i Herrens hus. Av vilken orsak det än må vara och hur länge det än må dröja så inbjuder jag er att börja förbereda er andligen så att ni kan ta emot de välsignelser som endast erbjuds i det heliga templet. Jag ber er att kasta bort de ting i ert liv som står i vägen. Jag ber er att söka efter det som är av evig betydelse.

Det finns de som hör mig nu som har tagit emot templets förrättningar och som av olika anledningar inte har återvänt till Herrens hus på länge. Jag ber er att omvända er, förbereda er och göra vad som än krävs så att ni kan tillbe i templet igen och mera fullständigt komma ihåg och hedra era heliga förbund.

Det finns många som hör mig nu som har en giltig tempelrekommendation och strävar efter att värdigt använda den. Jag berömmar er för er trofasthet och hängivenhet.

Jag bär mitt fasta vittnesbörd om att förbundets eld kommer att brinna i hjärtat hos varje trofast medlem i denna kyrka som tillber och ärorikt innehar namn och ställning i Herrens heliga hus. Jesus Kristus är vår Återlösare och Frälsare. Han lever, och han styr sin kyrkas angelägenheter genom uppenbarelse till sina smorda tjänare. Om allt detta bär jag vittnesbörd i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Heliga hem, heliga tempel

ÄLDSTE GARY E STEVENSON

i de sjuttios kворum

*När du förstår templets heliga natur dras du till din familj.
När du förstår familjens eviga natur, dras du till templet.*

Vilken underbar konferens det har varit. Vi har välsignats med råd från första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum, som vi stödjer som profeter, siare och uppenbarare.

Jag minns en varm solig eftermiddag när våren försökte tränga undan en lång kall vinter i Cache Valley i Utah. Min far, vars lördagar alltid var upptagna med saker att göra åt sina sonsöner, kom förbi och erbjöd oss "en åktur". Våra söner, fyra och sex år, var alltid glada att åka med i farfars pickup och hoppade in i baksätet medan jag satte mig framme hos min far. Vi körde genom Logans gator som snirklar sig runt templet i Logan som

ligger vackert beläget högt på en kulle nära stadens centrum. När vi kört ut ur staden kom vi från tätt trafikerade asfaltgator till sällan använda grusvägar. Vi körde över gamla broar och på slingriga skogsvägar långt ut på landet. Vi var långt från annan trafik och helt ensamma.

Min far insåg att hans sonsöner aldrig hade varit där förr och stannade pickusen. "Tror ni vi är vilse?" frågade han pojkarna som storögt tittade ut genom vindrutan, ut över dalen. Efter en stunds eftertanke kom det djupsinniga svaret från en ung gosse. "Titta", sade han och pekade, "farfar, man är aldrig vilse när man ser templet." Vi vände blicken ditåt och såg med honom solen glittra på spirorna på Logans tempel långt borta på andra sidan dalen.

Man är aldrig vilse när man ser templet. Templet ger ledning åt dig och din familj i en kaotisk värld. Det är en evig väktare som hindrar dig från att komma vilse i "mörkrets dimma".¹ Det är Herrens hus.² Det är en plats där förbund ingås och eviga förättningar utförs.

I Mormons bok lät kung Benjamin sin tids heliga samlas "varje man med tältets öppning mot templet".³ Som kyrkans medlemmar har vi i vår tid rått av nutida profeter som, om vi följer dem, vänder våra hems

dörrar mer fullständigt i riktning mot templet.

Första presidentskapet har inbjudit "vuxna medlemmar att inneha gällande tempelrekommendation och besöka templet oftare" alltefter tid och möjlighet och uppmuntrat medlemmarna "att ersätta vissa fritidsaktiviteter med tempeltjänst". De uppmuntrade också "nya medlemmar och ungdomar i kyrkan som är tolv år och äldre att leva värdiga att hjälpa till med detta stora verk genom att tjäna som ställföreträdare vid dop och konfirmationer".⁴ Också våra mindre barn har uppmuntrats att besöka tempelplatser och vidröra templet.⁵ President Thomas S Monson sade en gång: "När vi vidrör templet, berörs vi av templet."⁶

Vi välsignas av att leva i en tid av tempelbyggande när 146 tempel är invigda eller ska byggas.⁷ Under "Templet" i Handledning för skriftstudier står det: "Det är de heligaste platserna för tillbedjan" på jorden. Bible Dictionary, "Temple", fortsätter med följande insiktsfulla ord: "Endast hemmet kan jämföras med templet i fråga om helighet."⁸ För mig anger detta en unik relation mellan templet och hemmet. Vi kan inte bara vända vårt hems dörr mot templet eller Herrens hus, vi kan också göra vårt hem till ett "Herrens hus".

Under en stavskonferens nyligen uppmanades de närvarande av äldste Glen Jenson, områdessjuttio och den besökande generalauktoriteten, att i tankarna gå igenom sitt hem med sina andliga ögon öppna. Jag vill inbjuda er att göra samma sak. Var ert hem än är och hur det än ser ut är tillämpningen av eviga evangelieprinciper inom dess väggar universell. Då börjar vi. Tänk dig att du öppnar ytterdörren och går in i ditt hem. Vad ser du och hur känns det? Är det en plats fylld av kärlek och frid, en tillflykt undan världen liksom templet? Är det rent och välordnat? När du går igenom ditt hem, ser du upplyftande

bilder, däribland upplyftande bilder av templet och Frälsaren? Är din sängkammare eller sovplats en plats för personliga böner? Är matrummet eller köket en plats där man tillagar och njuter av maten tillsammans, med upplyftande samtal och tid för familjen? Finns skrifterna i ett rum där familjen kan studera, be och lära tillsammans? Kan du hitta en plats för enskilda studier av evangeliet? Är musiken du hör eller underhållningen du ser, online eller på annat sätt, stötande för anden? Är samtalen upplyftande och utan stridigheter? Nu är rundturen över. Kanske du liksom jag fann några ställen där det behövs lite förbättringar, men förhoppningsvis ingen omfattande totalrenovering.

Vare sig vår bostad är stor eller liten, enkel eller påkostad, så finns det plats för alla de här delarna av evangeliet — i allas hem.

För att hålla templet och dem som kommer dit heliga och värdiga, har Herren upprättat normer genom sina tjänare profeterna. Det vore klokt av oss att tillsammans, i ett familjeråd, beakta normer för vårt hem så att vi håller det heligt och låter det vara ett "Herrens hus". Uppmaningen att "upprätta ... ett hus för bön, ett hus för fasta, ett hus för tro, ett hus för lärdom, ett hus för härlighet, ett ordningens hus, ett Guds hus"⁹ ger oss gudomlig ledning om hurdan hem Herren vill att vi ska skapa. När vi gör det börjar vi bygga en "andlig boning" där vi alla kan bo, oavsett världsliga omständigheter — ett hem fyllt av skatter som "varken rost eller mal förstör".¹⁰

Det finns en rättfärdig enighet mellan templet och hemmet. När du förstår templets heliga natur dras du till din familj. När du förstår familjens eviga natur, dras du till templet. President Howard W Hunter sade: "I templets förrättningar beseglas den eviga familjens grundvalar."¹¹

President Boyd K Packer har sagt:

"Säg ordet *tempel*. Säg det stilla och vörtnadsfullt. Säg det om och om igen. *Templet. Templet. Templet*. Lägg till orden *det heliga*. *Det heliga templet*. Säg det som om det var skrivet med stora bokstäver, var det än står i meningen.

Templet. Ett annat ord är lika betydelsefullt för de sista dagars heliga. *Hemmet*. Sätt ihop orden *det heliga templet* och *hemmet*, så har du beskrivit Herrens hus!"¹²

Förra året samlades primärbarren, tusentals av dem, över hela världen i sina församlingar och grenar och sjöng för sina familjer och församlingsmedlemmar som en del av Barnens medverkan på sakramentsmötet. De sjöng om önsksningar, löften och förberedelse. Det som de sjöng om börjar i heliga hem och

fortsätter i heliga tempel. Jag tror att ni hör melodin i era hjärtan när jag läser orden:

*Jag längtar så till templet,
att komma dit en dag,
få känna Andens maning
och lyda Herrens lag.
För templet är Guds eget hus,
där frid och kärlek råder.
Jag vill förbereda mig var dag,
och alltid lyda Guds lag.*

*Jag längtar så till templet,
en dag skall jag gå dit.
Där ingår jag förbund om
att lyda Gud med flit.
Ja, templet är en helig plats
för kärlek, ljus och sanning.
Där beseglas vi för evig tid.
Familjen finner där frid.*¹³

President Boyd K Packer har sagt: "Det yttersta syftet med all vår undervisning är att förena föräldrar och barn i tron på Herren Jesus Kristus, så att de är lyckliga i hemmet, beseglade i ett evigt äktenskap, sammanlänkade med förfäderna och förvissade om upphöjelse i vår himmelske Faders närhet."¹⁴

Jag vittnar om att tillämpningen av de här principerna hjälper dig vända hemmets dörr mot templet, eller Herrens hus, och att mer fullständigt göra ditt heliga hem till ett Herrens hus.

Jag slutar som jag började med ett oskyldigt barns ord: "Man är aldrig vilse när man ser templet." Och jag bär mitt vittnesbörd om att våra hem är heliga platser och om Herrens tempel. Jag vet att Gud är vår kärleksfulle himmelske Fader. Jag vittnar om Jesus Kristus och om hans roll som vår Frälsare och Återlösare, och om levande profeter som har myndighet att utöva prästadömetets alla nycklar, från Joseph Smith till Thomas S Monson. Jag gör det i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Nephi 8:24.
2. Se Vägledning för skriftstudier, "Templet, Herrens hus", s 181.
3. Mosiah 2:6.
4. Brev från första presidentskapet, 11 mar 2003.
5. Se Thomas S Monson, "Att finna frid", *Liabona*, mar 2004, s 5–6.
6. I JoAnn Jolley, "A Shining Beacon on a Hill: Jordan River Temple Is Dedicated", *Ensign*, jan 1982, s 77: "I början av veckan sade äldste Thomas S Monson i de tolv apostlarnas kvorum att templets fysiska närhet kan ge en djupt andlig upplevelse. Han återgav framlidne äldste Matthew Cowleys berättelse om en farfar som tog med sin lilla sondotter på ett födelsedagsbesök till tempelområdet i Salt Lake City. Med trädgårdsmästarens tillåtelse gick de fram till templets stora dörrar. Han bad henne att lägga handen på tempelväggen och sedan på dörren, och sade vänligt till henne: 'Kom ihåg att du i dag rörde vid templet. En dag ska du gå in genom den här dörren.' Hans gåva till sondottern var uppskattning av Herrens hus. Likaså, sade äldste Monson, 'när vi vidrör templet, berörs vi av templet'."
7. Se "Temples around the World", <http://temples.lds.org>. Klicka på Chronological.

8. Handledning för skriftstudier, "Templet", s 181; Bible Dictionary, "Temple", s 781.
9. L&F 88:119.
10. Se Matt 6:19–20; 3 Nephi 13:19–20.
11. Howard W Hunter, "Ett tempelmotiverat folk", *Nordstjärnan*, maj 1995, s 2.

12. Boyd K Packer, "Templet och prästadömet", *Nordstjärnan*, jul 1993, s 20.
13. "Jag längtar så till templet", *Barnens sångbok*, s 99.
14. Boyd K Packer, "Trons sköld", *Nordstjärnan*, jul 1995, s 6.

Gåvor som hjälper oss navigera i livet

ÄLDSTE JOSÉ A TEIXEIRA

i de sjuttios kvorum

Vi lämnas inte ensamma. Gud har gett oss de nödvändiga gåvorna för att hjälpa oss under vårt jordeliv.

Vår himmelske Fader har en plan för oss, en plan som leder till lycka. Hans plan är inriktad på Herren Jesus Kristus och hans försoning. Genom att följa Jesu Kristi lärdomar och exempel kan vi mer fullkomligt förstå vår del i den planen.

I första kapitlet i Moses bok finner vi ett kort men betydelsefullt uttalande som helt enkelt ger en översikt över hela Guds verk — det vill säga "att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan".¹

På vårt livs resa mot att återvända till och bli mer lik vår Fader, lämnas vi inte ensamma. Gud har gett oss de nödvändiga gåvorna för att hjälpa oss under vårt jordeliv.

"Andliga gåvor är välsignelser eller förmågor som Gud ger till sina barn."² De här gåvorna hjälper oss att navigera vårt liv mot eviga mål.

Vilken tröst det är att veta att det finns en plan som erbjuder oss en Frälsare, Jesus Kristus.³ Hans offer gör det möjligt för alla människor som följer hans evangeliums lärdomar att genom omvändelse bli förlåtna. Vilken tröst det är att veta att hjälp finns för oss så att vi kan lyckas i vår strävan att återvända för att bo hos vår Fader i himlen. Vilken tröst det är att veta att vi inte seglar ensamma på okända farvatten genom livet.

En gåva som hjälper oss att navigera i livet är den gåva som han har gett till alla: *Förmågan och kraften att välja.*

Våra val har den oförnekliga kraften att förändra vårt liv. Denna gåva är ett utomordentligt tecken på hans förtroende för oss och samtidigt ett omhuldat personligt ansvar att använda gåvan klokt. Vår Fader i himlen respekterar vår frihet att välja och kommer aldrig att tvinga oss att göra det rätta, inte heller kommer han att hejda oss från att göra dåliga val.⁴ Men hans inbjudan rörande denna viktiga och livsnödvändiga gåva uttrycks mycket klart i skrifterna: "Men se, det som är av Gud inbjuder och lockar till

att ständigt göra gott. Därför är allt som inbjuder och lockar till att göra gott, och till att älska Gud och att tjäna honom, inspirerat av Gud."⁵

Orden "att ständigt göra gott" är en bra beskrivning på den måttstock vi behöver tillämpa när vi använder vår handlingsfrihet.

Med val följer konsekvenser som kan visa sig, eller inte visa sig, omedelbart efter våra beslut. Det är av största vikt att vi använder de andliga gåvor vi fått om vi ska kunna hålla rätt kurs.

För en tid sedan använde jag en GPS-mottagare i fickformat. Det är en otrolig apparat med en antenn som är inställd på frekvenser som överförs av satelliter högt över jorden och en skärm som visar var jag för närvarande befinner mig på jorden.

Under de senaste årtiondena har den här sortens apparater använts i stor utsträckning för vetenskapliga syften, till att rita kartor, göra landmätningar och nu på senare tid till att hindra människor från att köra vilse!

Under alla tider har mänskligheten försökt låta bli att komma vilse. I mitt hemland Portugal använde till exempel sjöfarare "från Lissabons kuster över hav där segel aldrig förut skådats"⁶ på sina upptäcktsresor under 1400-talet de bästa tänkbara kartor. De avläste också stjärnorna på natthimlen och använde för den tiden avancerade segelfartyg för att nå sitt mål. Trots allt detta var det inte någon lätt uppgift för dessa sjöfarare att segla i motvind, och många gånger irrade de länge omkring innan de fann sin väg på det vidsträckta havet.

I motsats till dem kan jag idag med den här GPS-mottagaren alltid simultant få svar på frågor som:

- Var är jag?
- Vart är jag på väg?
- Hur kan jag bäst ta mig dit?
- När kommer jag fram?

Med denna lilla apparat känner jag mig mycket trygg när jag kör bil, och

jag litar på att den med utomordentlig precision och exakthet tar mig dit jag vill.

Men jag minns en dag när jag körde in på en underjordisk parkering. Då blev jag bekant med en ny egenskap som apparaten hade — det hördes en varnande röst: "Ingen kontakt med satellit." Betongbyggnaden som omgav mig hade avbrutit satellitsignalen och fick apparaten att sluta fungera.

När jag kom ut igen i friska luften insåg jag också att det krävdes extra tid för apparaten att på nytt fånga upp den nödvändiga signalen.

Vi har också inom oss en "GPS" som alltid låter oss veta vad som är rätt och vad som är fel. Den hjälper oss välja rätt.

"Vi är födda med en naturlig förmåga att skilja mellan rätt och fel tack vare Kristi ljus som ges till var och en. (L&F 84:46) Den här förmågan kallas samvete. Att vi har ett samvete gör oss till ansvariga varelser."⁷

Som medlemmar i kyrkan har vi dessutom fått *den Helige Andens gåva till tröst, beskydd och vägledning*.⁸

Men liksom andra förmågor kan samvetet bedövas genom synd eller missbruk.⁹ Om vi blir okänsliga för det som hör Gud till i vårt liv, förlorar vi också förmågan att ta emot den signal som vi behöver som vägledning. Den bästa garantin för att få behålla en stark signal från Gudomen är att hålla buden.

President Thomas S Monson, vår älskade profet, sade: "Vårt liv beror på de beslut vi fattar — eftersom beslutet avgör vårt mål."¹⁰

Jag bär mitt vittnesbörd om att goda val till slut leder till lycka, medan felaktiga val drar oss ner i olycka.¹¹ Att vi lär oss välja det som är gott och hålla buden skapar ett mönster som hjälper oss att:

- uppnå ett fullödigt liv,
- bli mer lika vår Fader i himlen och hans Son Jesus Kristus, och

- bli berättigade att ärva alla de välsignelser som är lovade de trofasta.

En annan gåva som hjälper oss att navigera i livet är *förmågan att tro på dem som vittnar om Jesus Kristus*.¹²

Genom våra profeter har Gud under alla tidsåldrar, inklusive vår egen, uppenbarat sin plan för den enskildes och familjens lycka. De som följer profeterna får de välsignelser som Gud har utlovat.

Vi kan alltid lita på de levande profeterna, deras lärdomar återspeglar Herrens ord och vilja. "Ty Herren, Herren gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna."¹³

Texten i en primärsång uppmanar oss att:

*Lyss till profeten ...
lyss till profeten, följ Herrens bud.
Lyss till profeten ...
lyss till profeten, han känner Gud ...*

Men vi kan bli ledda rätt på denna jord genom vår profet som ger oss Herrens ord.¹⁴

Jag vittnar om att vår Fader i himlen tänker på var och en av oss, att han lyssnar på och besvarar våra böner, att han meddelar sig med sina profeter för att vägleda oss. När vi utvecklar vår tro så att vi kan ha tilltro till och leva efter profeternas ord så stärker vi vårt vittnesbörd om planen för lycka och Jesu Kristi centrala roll i den.

Genom kraften att kunna välja och den inneboende förmågan att tro på deras ord som vittnar om Jesus Kristus, kommer vi att kunna korsa livets stora farvatten och nå vårt eviga mål.

Vi har den här helgen undervisats av profeter, siare och uppenbarare. Jag är tacksam för den vägledning vår Fader i himlen erbjudit oss, och för hans Son Jesus Kristus, vår Frälsare och Återlösare. Jag vittnar om att de lever och älskar oss, och när vi håller oss till de lärdomar vi har mottagit, kommer vi att göra goda val, kommer vi inte att gå vilse och vi kommer att nå vårt eviga hem. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mose 1:39.
2. "Spiritual Gifts", gospeltopics.lds.org.
3. Se "God has a plan for your life", www.mormon.org/mormonorg/eng/basic-beliefs/heavenly-father-s-plan-of-happiness/god-has-a-plan-for-your-life.
4. Se "God has a plan for your life", www.mormon.org.
5. Moroni 7:13.
6. Luis de Camöens, *The Lusiad*, book I, stanza 1, översatt till engelska av William Julius Mickle (1776).
7. "Samvete", Handledning för skriftstudier, s 165.
8. Se App 2:38.
9. "Samvete", Handledning för skriftstudier, s 165.
10. Thomas S Monson, "Decisions Determine Destiny", New Era, nov 1979, s 4.
11. Se "God has a plan for your life", www.mormon.org.
12. Se L&F 46:14.
13. Amos 3:7.
14. "Lyss till profeten", *Barnens sångbok*, s 58–59.

Hans tjänare profeterna

ÄLDSTE F MICHAEL WATSON

i de sjuttios kvorum

Mästaren talar till oss genom sin profet.

Under min uppväxt i det lilla samhället Spring City ute på landet i Utah, hade jag varje sommar möjlighet att vara ensam med min far och valla får i två veckor i bergskedjan Manti-LaSal. Vid ett tillfälle låg dimman så tjock i området att man inte kunde se handen framför sig, och kvällen närmade sig.

Min far föreslog att jag skulle återvända till lägret. Han skulle komma om en liten stund. Jag minns att jag undrade hur jag skulle kunna hitta lägret i dimman. Min far svarade bara: "Ge hästen fria tyglar så tar han dig till lägret." Jag följde hans råd, lossade greppet om tyglarna och uppmanade hästen att bege sig tillbaka. Då och då blev jag träffad i ansiktet av en lågt

hängande kvist som jag inte kunde se, eller skrubbede benet mot ett träd. Till sist stannade hästen upp och jag kunde se konturerna av lägret.

Ibland kan vi kanske inte alltid genast urskilja den väg vi vill ta, men visdomen hos dem som gått före oss, tillsammans med dem som fortfarande finns hos oss, blir våra vägvisare om vi ger dem tyglarna.

"Förstår du vad du läser?" frågade Filippus en som flitigt läste i skrifterna.

Svaret kom i form av en fråga: "Hur skulle jag kunna det, om inte någon vägleder mig?"¹

Svaren på de här utforskande frågorna kommer från profeterna genom svunna tider, som undervisade om vikten av att forska i skrifterna och som lovade: "Den som bevarar mina ord, skall inte bli bedragen."²

I varje tidsutdelning har Herren befallt profeterna att "de skulle förkunna detta för världen, och allt detta för att det skulle kunna fullbordas".³ Läran och Förbunden kapitel 1 utgör Herrens förord till lärdomarna, förbunden och buden som givits i denna tidernas fullhets utdelning. Verserna 37–38 är särskilt anmärkningsvärda:

"Utforska dessa bud, ty de är sanna och trovärdiga, och de profetior och löften som finns i dem skall alla fullbordas.

Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, och jag ursäktar mig inte.

Och även om himlarna och jorden förgås, skall mina ord inte förgås utan skall alla uppfyllas, antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma.”

Det är rösterna av sju av Herrens tjänare som jag talar om idag. I mars 1970 påbörjades något jag länge hoppats på och önskat — att kunna vara till tjänst för Herrens utvalda tjänare. Från allra första början gavs tillfällen att ha direkt kontakt med bröderna i de tolv kvorum, och därefter med medlemmar i första presidentskapet, i nästan fyrtio år. Det var under dessa formbara år som en förståelse för ”mina ord [skall] inte förgås utan skall alla uppfyllas”, började växa i mitt hjärta.

Viktiga förmaningar har getts under gångna generalkonferenser, och kommer att fortsätta att förklaras av dem som besitter gångna tiders visdom, vilket får våra hjärtan att brinna inom oss. Det är när vi följer sådana råd som vi måste vara starka, aldrig ge upp samt hålla ut intill änden.

Låt mig dela med mig av vägledning och råd som dessa Guds profeter givit. Det var till exempel president Joseph Fielding Smith som ofta citerade de ord som står i Psaltarens tjugofjärde kapitel där en fråga ställdes, ett svar gavs och en välsignelse utlovades till de trofasta.

Frågan: ”Vem får gå upp på Herrens berg? Vem får träda in i hans helgedom?”

Svaret: ”Den som har oskyldiga händer och rent hjärta, den som inte vänder sin själ till lögn och inte svär falskt.”

Löftet: ”Han skall få välsignelse från Herren och rättfärdighet av sin frälsnings Gud.”⁴

President Harold B Lee uppmanade oss under en generalkonferens att ge akt på de ord och befallningar som Herren ger genom sin profet: ”Ni kanske inte tycker om det som kommer från kyrkans auktoriteter. Det kanske motsäger era politiska

åsikter ... [eller] er sociala övertygelse. Det kanske kolliderar med något i ert sällskapsliv. Men om [vi] lyssnar till dessa ting, som om de kom från Herrens egen mun, med tålmod och tro, finns löftet att ... 'Herren Gud skall skingra mörkrets makter framför er och låta himlarna skälva för er skull och sitt namns förhärlikande'.”⁵

Före sin bortgång i december 1973 talade president Lee till en grupp av kyrkans anställda och deras familjer och ställde, efter att ha berättat om kyrkans välfärdsprogramms historia, den här frågan: ”Tror ni att dessa profeter visste vad de talade om?” Senare i samma tal, beträffande brödernas

råd att vara på sin vakt mot den tillåtande attityd som invaderade hemmet genom olämplig litteratur och television, frågade han: ”Är ni så nära bröderna att ni inte tänker på dem som profeter utan som män som bara gissar [att sådana råd] kan vara goda?”⁶

President Spencer W Kimball var den som i sina böcker försåg oss med de tröstande orden att det finns ett förlåtelsens under och att Gud kommer att förlåta. I ett annat sammanhang, gällande de oförutsedda utmaningar som vi kanske möter, varnade president Kimball oss för att om vi var och en fick makten att ändra på livsavgörande ögonblick, skulle vi då ha ändrat på de händelser i fängelset

i Carthage som resulterade i profeten Joseph Smiths död? Och än viktigare, med sådan okontrollerad makt, vad skulle vi ha gjort i det avgörande ögonblicket i Getsemane där orden "men ske inte min vilja utan din" uttalades?⁷

Varje morgon på första president-skapets möte turas bröderna om att be. Jag tyckte alltid om att lyssna på president Ezra Taft Bensons böner. Hans böner var nästan helt och hållet uttryck för tacksamhet, snarare än böner om välsignelser. Angående Ännu ett Jesu Kristi testamente upprepade president Benson profeten Joseph Smiths ord "att Mormons bok var den mest felfria boken av alla på jorden och vår religions slutsten samt att en människa kommer närmare Gud genom att följa dess lärosatser än genom någon annan bok".⁸ Han uppmanade oss att följa Frälsaren som sade: "Vänd er till mig och håll ut intill änden, och ni skall få leva, ty den som håller ut intill änden skall jag ge evigt liv."⁹

Under president Howard W Hunters niomånadersperiod som president för kyrkan blev vi alla förtjusta i hans naturliga godhet. Han inbjöd alla kyrkans medlemmar att:

"Ägna än mer uppmärksamhet åt Herren Jesu Kristi liv och föredöme, särskilt den kärlek, det hopp och den medkänsla han visade ...

Sätta Herrens tempel som den

viktigaste symbolen för sitt medlemskap och den gudomliga platsen för sina heligaste förbund. Det är mitt hjärtas djupaste önskan att varje medlem i kyrkan skall bli värdig att besöka templet."¹⁰

President Gordon B Hinckley sade: "Jag har inte talat ansikte mot ansikte med alla profeterna i denna tidsutdelning. Jag kände inte profeten Joseph Smith; jag hörde heller aldrig honom tala. [Men] min farfar, som bodde i Nauvoo som ung, hörde honom och vittnade om hans gudomliga kallelse som denna tidshushållnings stora profet."¹¹

President Hinckley vittnade om den första synen, när den unge Joseph Smith gick för att be i en lund och fick sitt svar genom gudomlig uppenbarelse från både Fadern och Sonen.

President Hinckleys glöd för att bygga tempel och det heliga verk som utförs i dem är en ledstjärna som var och en av oss kan följa.

Vår käre profet president Thomas S Monson har åter betonat det som det första presidentskapet innerligt önskade när de år 1839 gav den vägledning som vi även idag ständigt borde efterleva: "På er flit, er uthållighet och trofasthet, riktigheten i de läror ni förkunnar, de moraliska riktlinjer som ni befrämjar och utövar ... beror människosläktets öde."¹²

Det är president Monson som vi understödjer som profet, siare och

uppenbarare och som verkar som änkornas, de faderlösas och allas befriare som är i nöd. Han har i sitt liv sannerligen visat exempel på Mästarens levnadssätt och en uppriktig önskan att alltid finnas vara i hans tjänst. Det är president Monson som är Herrens språkrör och vars råd och vägledning vi uppmanas att följa. I en mycket påtaglig bemärkelse talar Mästaren till oss genom sin profet. Jag vet och har upptecknat, på möten där bröderna har samlats, att detta är sant.

Som en som har blivit undervisad vid levande profeters fötter och av dessa sista dagars vittnen som jag har känt och älskat, vittnar jag sanningen, att när medlemmar i denna kyrka ger akt på de ord och bud som Herren gav till profeterna i skrifterna, och följer Herrens profet idag, förstår vi fullständigare att "Herren, Herren gör ingenting utan att ha uppenbarat sin hemlighet för sina tjänare profeterna".¹³

Om de här sanningarna och om att Gud är i himlen, att Jesus är Kristus och om denna Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga — som har profeter, siare och uppenbarare att leda oss — vittnar jag högtidligt i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Apg 8:30–31.
2. Joseph Smith — Matteus 1:37.
3. L&F 1:18.
4. Ps 24:3–5.
5. *Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B Lee*, s 84.
6. Harold B Lee, julandakt för anställda i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, 13 dec 1973; i *The Teachings of Harold B. Lee*, sammanst av Clyde J Williams (1996), s 298.
7. Luk 22:42; se Spencer W Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), s 100.
8. *History of the Church*, 4:461.
9. 3 Nephi 15:9.
10. Howard W Hunter, *Nordstjärnan* (Specialutgåva), maj 1995, s 2.
11. Gordon B Hinckley, "Tron på hans profeter", *Nordstjärnan*, jul 1992, s 48.
12. *History of the Church*, 3:395; för mer information om denna artikel, se Joseph Fielding Smith, *Church History and Modern Revelation* (1950), s 48–49.
13. Amos 3:7.

”För själar till mig”

ÄLDSTE L TOM PERRY

i de tolv apostlarnas kворum

Missionärerna kommer att fortsätta göra allt de kan, men vore det inte mycket bättre om du och jag tog på oss ett arbete som med rätta är vårt?

För många år sedan körde jag längs University Avenue nära mynningen till Provo Canyon och jag såg att trafiken började sakta ner lite längre fram. Där fanns polisbilar med blinkande ljus, en brandbil och andra räddningsbilar som hade blockerat vägen till Provo Canyon. Först kände jag mig irriterad eftersom vi antagligen skulle få sitta stilla där länge. Men jag var också nyfiken — vad var orsaken till all uppståndelse?

När jag tittade upp mot bergsvägen längs Provo Canyons östra sida såg jag några män som klättrade. Jag förmodade att de tillhörde

räddningsmanskapat. Vad var det de klättrade till? Efter ett tag såg jag vad det var. På något sätt hade en tacka, ett vilsegånget får, klättrat 8 meter uppför bergsväggen och fastnat där. Det var ingen bergsget, bara en vit tacka som kommit bort från en herdes flock.

Eftersom jag inget annat hade för mig granskade jag bergsväggen för att se var fåret hade klättrat upp. Jag kunde inte för mitt liv begripa hur hon kommit dit. Men där var hon, och all uppståndelse framför mig var inriktad på att rädda henne. Jag vet fortfarande inte hur det slutade eftersom polisen fick igång trafiken igen.

När jag körde iväg var det en sak som bekymrade mig. Räddningsmanskapat menade säkert väl, men hur skulle tackan bete sig när de närmade sig henne? Jag är säker på att de funderat ut hur de skulle lugna henne — kanske skjuta en pil med lugnande medel från nära håll så de kunde fånga henne innan hon föll. Jag visste inte vad de skulle göra, men jag vet lite om hur djur beter sig när de känner sig hotade av främlingar, och därför oroade jag mig för om det var möjligt att rädda fåret. Och sedan undrade jag: ”Var befann sig fåraherden?” Han hade ju bästa chansen att närma sig tackan utan

att göra henne rädd. Fåraherdens lugna röst och hjälpsamma hand var precis det som situationen krävde, men han saknades.

Som medlemmar i kyrkan saknas vi ibland där vi behövs, liksom fåraherden. Begrunda ett ögonblick president Monsons ord till de nyligen kallade missionspresidenterna under seminariet för nya missionspresidenterna 2008. Han sade: ”Det finns inget som kan ersätta medlemsinriktade proselyteringsprogram. Dörrknackning ersätter det inte. Gyllene frågor ersätter det inte. Ett medlemsinriktat program är nyckeln till framgång och det fungerar varje gång vi använder det.” (”Motivating Missionaries,” 22 jun 2008, s 8)

Med den insikten är medlemsmissionärerna — ni och jag — fåraherdarna, och heltidsmissionärerna är räddningsmanskapat. De försöker uträtta något som är nästan omöjligt för dem att göra på egen hand. Visst kommer heltidsmissionärerna att fortsätta göra allt de kan, men vore det inte mycket bättre om du och jag tog på oss ett arbete som med rätta är vårt och som vi är bättre på, eftersom vi personligen känner dem som gått vilse och behöver räddas?

Jag vill inrikta mig på tre uppmaningar till kyrkans medlemmar från Läran och förbunden. De uppmanar oss att inte vara frånvarande när vänner, grannar och släktingar behöver vår hjälp. Detta inbegriper också dem som gått på avvägar, de mindre aktiva. Vi borde alla försöka bli bättre medlemsmissionärer.

I kapitel 88, vers 81 i Läran och förbunden står det: ”Det tillkommer var och en som har blivit varnad att varna sin nästa.” Jag har haft förmånen att resa till många av kyrkans stavar för att uppmuntra tillväxten och utvecklingen av församlingsmissioner. Det har varit en mycket givande och andlig upplevelse. Jag har på mina resor upptäckt, vilket en färsk enkät bekräftar, att över halva

befolkningen i Förenta staterna och Kanada känner till mycket lite eller inget alls om vår religion och trosåskådning. Jag är säker på att procenttalet är mycket högre i andra delar av världen. Samma enkät visade också att när icke-medlemmar under en längre tid umgås med trofasta medlemmar i kyrkan eller kommer i kontakt med tydlig och exakt information om kyrkans trosuppfattningar och lärdomar, får de en öppnare och positivare inställning.

Kyrkan har över 50 000 heltidsmissionärer som verkar runt om i världen. *Predika mitt evangelium* har hjälpt dem bli de bästa lärare i Jesu Kristi evangelium som vi någonsin haft i kyrkans historia. Men tyvärr använder de flesta heltidsmissionärerna mer tid till

att försöka finna intresserade personer istället för att undervisa dem. Jag ser våra heltidsmissionärer som en otillräckligt använd undervisningsresurs. Om du och jag arbetade mer på att finna kontakter åt heltidsmissionärerna så att de kunde använda mer tid till att undervisa människorna vi hittar, skulle stora saker hända. Vi går miste om en gyllene möjlighet för tillväxt i kyrkan när vi väntar på att våra heltidsmissionärer ska varna våra medmänniskor istället för att vi gör det.

Vi borde "med stort allvar" (1&F 123:14) föra evangeliets ljus till dem som letar efter de svar som finns i frälsningsplanen. Många är bekymrade över sina familjer. Andra letar efter trygghet i en värld med skiftande värderingar. Vi har möjligheten att ge

dem hopp och mod och inbjuda dem att komma till oss och ta emot Jesu Kristi evangelium. Herrens evangelium finns på jorden och kan välsigna dem i livet här och i de kommande evigheterna.

Evangeliet grundar sig på vår Herre och Frälsares försoning. Försoningen ger kraft att tvätta bort synder, att bota och att skänka evigt liv. Försoningens alla oskattbara välsignelser kan bara ges till dem som efterlever evangeliets principer och tar emot dess förordningar — tro på Jesus Kristus, omvändelse, dop, mottagande av den Helige Andens gåva, och uthållighet intill änden. Vårt stora missionsbudskap till världen är att alla människor inbjuds att bli undsatta och att gå in i den gode herdens, ja, Jesu Kristi fålla.

Vårt missionsbudskap stärks genom kunskapen om återställelsen. Vi vet att Gud talar till sina profeter idag, liksom han gjorde i forna dagar. Vi vet också att hans evangelium administreras med det återställda prästadörets kraft och myndighet. Inget annat budskap är så evigt väsentligt för alla som lever på jorden idag. Vi behöver alla förkunna det här budskapet för andra med kraft och övertygelse. Det är den Helige Andens stilla och milda röst som vittnar genom oss om återställelsens under, men först måste vi öppna vår mun och vittna. Vi måste varna våra medmänniskor.

Det här leder mig till det andra skriftstället jag vill läsa för er från Läran och Förbunden. Medan vers 81 i kapitel 88 lär oss att missionsarbete blir vårt ansvar så snart vi själva blivit varnade, lär oss verserna 7–10 i kapitel 33 att vi måste öppna vår mun.

Den som har lärt sig kapitel 4 i Läran och förbunden utantill kan inte

hysa minsta tvivel om att Herren talar om missionsarbete i vers 7. ”Ja, sannerligen, sannerligen säger jag er, att fältet har redan vitnat till skörd. Svinga därför era skäror och skörda av all er förmåga, allt ert förstånd och all er styrka.”

Sedan kommer uppmaningen — tre gånger — att öppna vår mun:

”Öppna era munnar och de skall fyllas, och ni skall bli liksom Nephi i forna dagar, som färdades från Jerusalem ut i vildmarken.

Ja, öppna era munnar och håll inte tillbaka, och många kärvar skall lastas på era ryggar, ty se, jag är med er.

Ja, öppna era munnar och de skall fyllas, och säg: Omvänd er, omvänd er, och bered Herrens väg och gör hans stigar raka, ty himmelriket är nära” (v 8–10).

Vad skulle var och en av oss säga om vi måste öppna munnen tre gånger? Jag skulle vilja komma med ett förslag. Först och främst bör vi betyga vår tro på Jesus Kristus och

hans försoning. Hans återlösningsgärning är till välsignelse för hela mänskosläktet med odödlighetens gåva och möjligheten att få del av Guds största gåva till människan — evigt liv.

Den andra gången vi öppnar munnen borde vi med egna ord berätta om den första synen — det vill säga vår kunskap om en nästan femtonårig pojke som begav sig till en skogsdunge och efter uppriktig och ödmjuk bön fick se himlen öppna sig. Efter århundraden av förvirring uppenbarades gudomens sanna natur och Guds sanna lärdomar för världen.

Låt oss den tredje gången vi öppnar munnen vittna om Mormons bok, ännu ett Jesu Kristi testamente. Mormons bok kompletterar bibeln och ger oss större insikt om lärdomarna i vår Frälsares evangelium. Mormons bok är ett klart bevis på att Joseph Smith verkligen är en Guds profet. Om Mormons bok är sann, så återställdes prästadömet. Om Mormons bok är sann, då återställde Joseph Smith Jesu Kristi Kyrka i kraft av detta prästadöme.

Jag har just avslutat Almas bok i min nuvarande läsning av Mormons Bok. I slutet av Almas stora tal till kyrkan i Zarahemla, sade han:

”Ty vilken herde bland er som har många får vakar inte över dem, så att vargarna inte kommer in och uppslukar hans flock? Och se, om en varg kommer in i hans flock jagar han då inte bort den? Jo, och till sist dräper han den, om han kan.

Och nu säger jag er att den gode herden kallar på er, och om ni hör-sammar hans röst för han er in i sin hjord och ni är hans får. Och han befäller er att inte låta några glupska vargar komma in bland er för att ni inte skall bli förgjorda.” (Alma 5:59–60)

Frälsaren är den gode herden och vi är alla kallade att utföra hans arbete. Tackan som fastnade på bergsväggen bredvid mynningen till Provo Canyon samt Almas ord påminner mig om

Moskva, Ryssland

frågan som Frälsaren ställde i Lukas femtonde kapitel: "Om någon av er har hundra får och förlorar ett, lämnar han då inte de nittionio i öknen och går och söker efter det förlorade tills han hittar det?" (v 4).

Vanligtvis när jag tänker på att valla får tänker jag på kravet, eller förvaltarskapet som fåraherden har att göra *allt* han kan för *alla* sina får. Men den här upplevelsen påminde mig om att det handlade om liknelsen om det *återfunna* fåret och mina tankar gick till den farliga situation den vilsegångna tackan befann sig i, helt ensam och oförmögen att vare sig ta ett enda steg uppför eller vända sig om för att gå ner igen. Så panikslagen och hopplös hon måste ha känt sig, fullständigt ur stånd att hjälpa sig själv, ett enda steg från en säker katastrof.

Det är viktigt att vi alla begrundar hur det känns att vara vilsekommen, och vad det betyder att vara en "andlig" fåraherde som lämnar de nittionio för att leta rätt på den som är vilse. Sådana fåraherdar kan behöva hjälp från ett räddningsmanskap, men de finns där, de saknas inte och de klättrar vid manskapets sida för att undsätta dem som har oändligt värde i Guds ögon, för de är hans barn. Sådana fåraherdar hörsammar den slutliga uppmaningen att vara en medlemsmissionär, som jag vill läsa om i Läran och förbunden:

"Och om det vore så att ni arbetade alla era dagar med att ropa omvändelse till detta folk, och endast förde en enda själ till mig, hur stor skall då inte er glädje vara tillsammans med honom i min Faders rike!

Och om nu er glädje blir stor över en enda själ som ni har fört till mig i min Faders rike, hur stor blir då inte er glädje om ni för många själar till mig!" (L&F 18:15–16)

Som det också står i detta skriftställe får sådana fåraherdar uppleva ousäglig glädje. Detta vittnar jag om, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Tills vi möts igen

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Må vi länge minnas det som vi har hört under den här konferensen. Jag uppmanar er att studera talen och att begrunda lärdomarna i dem och sedan tillämpa dem i ert liv.

Mina älskade bröder och systerar, mitt hjärta är fullt och jag känner stor tillgivenhet när vi avslutar denna stora generalkonferens.

Vi har rikligen välsignats när vi har lyssnat till råd och vittnesbörd från dem som har talat till oss. Jag tror att vi alla fått en fastare beslutsamhet att leva efter principerna i Jesu Kristi evangelium.

Jag tackar med uppriktighet var och en som deltagit i konferensen, även de bröder som uppsänt bönerna.

Musiken har varit storartad. Jag är så tacksam för dem som välsignats med musikalisk begåvning och som är villiga att dela med sig av den till andra. Jag påminns om ett skriftställe i Läran och förbunden: "Ty min själ

glädes åt hjärtats sång, ja, de rättfärdigas sång är en bön till mig, och den skall besvaras med en välsignelse på deras huvuden".¹

Må vi länge minnas det som vi har hört under den här konferensen. Jag påminner er om att alla talen kommer att ges ut i nästa månads *Ensign* och *Liabona*. Jag uppmanar er att studera talen och att begrunda lärdomarna i dem och sedan tillämpa dem i ert liv.

Jag vill att ni ska veta hur mycket jag älskar och uppskattar mina hängivna rådgivare, president Henry B Eyring och president Dieter F Uchtdorf. De är män med visdom och insikt. Deras tjänst är ovärderlig. Jag älskar och stöder mina bröder i de tolv apostlarnas kворum. Under den här konferensen har vi inröstat en ny medlem i det kворumet. Han är fullständigt hängiven Herrens verk och jag vittnar om att han är den som vår himmelske Fader vill ha i detta ämbete just nu.

Jag uttrycker min kärlek till medlemmarna i de sjuttios kворum och presiderande biskopsrådet. De tjänar osjälviskt och så effektivt. Jag hyllar sammalunda biorganisationernas generalämbetsmän. Enligt våra riktlinjer för lämplig ämbetsdagar har vi inröstat nya generalpresidentskap för Unga män och Söndagsskolan. Vi ser fram emot att arbeta med dem. Vi tackar dem som blivit avlösta från

sina ämbeten på den här konferensen och som tjänat så troget.

Mina bröder och systrar, må vi sträva efter att leva närmare Herren. Må vi komma ihåg att "alltid ... be, så att [vi] inte faller i frestelse".²

Till föräldrarna säger jag, uttryck er kärlek till era barn. Be för dem, så att de kan motstå världens ondska. Be att de må tillväxa i tro och vittnesbörd. Be att de må söka efter att fylla livet med godhet och att tjäna andra.

Barn, låt era föräldrar veta att ni älskar dem. Låt dem veta hur mycket ni uppskattar allt de har gjort och fortsätter att göra för er.

Nu ger jag ett varningens ord till alla — både unga och gamla, män och kvinnor. Vi lever i en tid när motståndaren använder vartenda tillgängligt medel för att snärja in oss i sitt bedrägliga nät, i ett desperat försök att dra oss ner med honom. Det finns många stigar som han försöker locka in oss på — stigar som kan leda till vår undergång. Framsteg inom många områden som kan användas för det goda kan också användas till att skynda oss nerför dessa avskyvärda stigar.

Jag känner att jag måste nämna en i synnerhet och det är Internet. Å ena sidan ger det oss nästan obegränsade möjligheter att finna användbar och viktig information. Genom det kan vi förmedla oss med andra runt om i världen. Kyrkan själv har en underbar webbsida, fylld med värdefull och uppbygglig information och ovärderliga resurser.

Men å andra sidan — och det är ytterst oroväckande — finns det rapporter om att många använder Internet för onda och fördärvliga syften, bland dem är syftet att få folk att titta på pornografi det mest utbredda. Mina bröder och systrar, inblandning i sådant förstör bokstavligen anden. Var starka. Var rena. Undvik sådant förnedrande och fördärvligt innehåll till varje pris — var det än finns! Jag höjer en varningens röst till alla, överallt. Jag tillägger — särskilt för de ungas

räkning — att detta innefattar pornografiska bilder överförda via mobiltelefoner.

Mina älskade vänner, låt er inte under några som helst omständigheter bli fångade av att titta på pornografi, en av Satans mest effektiva lockelser. Och om ni har låtit er bli fångade av detta beteende, sluta nu. Sök hjälp för att komma ur fällan och ändra ert livs riktning. Ta de nödvändiga stegen för att återvända till den raka och smala stigen och håll er sedan kvar där.

Må vi säga, som Josua fordom sade: "Välj i dag vem ni vill tjäna ... Men jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren."³

Mina bröder och systrar, vi har byggt tempel runt hela världen och kommer att fortsätta göra det. Till er som är värdiga och har möjlighet att besöka templet: Jag uppmanar er att göra det ofta. Templet är en plats där vi finner frid. Där kan vi förnya vår hängivenhet mot evangeliet och stärka vårt beslut att hålla buden.

Det är en sådan förmån att få besöka templet där vi kan erfara det renande inflytandet från Herrens Ande. Vi ger stor tjänst när vi utför ställföreträdande förrättningar för dem som passerat dödens slöja. Oftast känner vi inte dem som vi utför tempeltjänst för. Vi förväntar

oss inget tack, inte heller vet vi om de tar emot det vi erbjuder dem. Men vi tjänar, och när vi gör det uppnår vi det som vi inte kan uppnå på något annat sätt: Vi blir bokstavligen frälsare på Sions berg. Vår Frälsare gav sitt liv som ett ställföreträdande offer för oss, och vi kan i liten skala göra samma sak när vi utför ställföreträdande tempeltjänst för dem som inte kan gå framåt om inte vi som finns här på jorden hjälper dem.

Jag är djupt tacksam att vi som en kyrka fortsätter att ge humanitär hjälp där det finns stora behov. Vi har gjort mycket på det området och har välsignat tusentals efter tusentals av vår Faders barn som inte tillhör vår kyrka, och även de som gör det. Vi tänker fortsätta ge hjälp varhelst den behövs. Vi tackar er för det bidrag ni gett i detta avseende.

Så tacksam jag är, mina bröder och systrar, för evangeliets återställelse i denna tidsutdelning och för alla de välsignelser som till följd därav har kommit till mig och till er. Vi är ett välsignat folk, för vi vet med säkerhet att Gud lever och att Jesus är Kristus.

Må himlens välsignelser vila över er. Må era hem vara fyllda med harmoni och kärlek. Må ni ständigt ge näring åt ert vittnesbörd så att det kan vara ett skydd för er mot den onde.

Som er ödmjuka tjänare önskar jag av allt mitt hjärta att utföra Guds vilja och att tjäna honom och att tjäna er.

Nu, mina bröder och systrar, är konferensen slut. När vi vänder åter till våra hem, må vi göra det i säkerhet.

Jag älskar er. Jag ber för er. Jag ber att ni kommer ihåg mig och alla generalauktoriteter i era böner. Under tiden, tills vi möts igen om sex månader, ber jag att Herrens välsignelser ska utgutas över oss alla, och jag gör det i Herren Jesu Kristi, vår Frälsares namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 25:12.
2. 3 Nephi 18:18.
3. Jos 24:15.

Var ett föredöme för de troende

ANN M DIBB

andra rådgivare i Unga Kvinnors generalpresidentskap

De små och enkla saker du väljer att göra varje dag förstoras och blir stora och underbara välsignelser i morgon.

Jag är glad att jag kan vara med er här ikväll och blir ödmjuk när jag tänker på er godhet. Ni är en inspirerande och vacker syn. Jag hoppas att min mamma eller syster Dalton undertecknar uppgift nr 4 för värderingen kunskap i min Personlig Tillväxt, för det här talet borde verkligen uppfylla kriteriet "att hålla ett femminuters tal om ett ämne i evangeliet". (Se *Unga kvinnor: Personlig tillväxt* [häfte, 2002], s 35.)

Jag älskar unga kvinnor, jag älskar mina unga kvinnor, och jag älskar Unga kvinnors program. När jag var ung kvinna var Unga kvinnor och GUF en viktig del av mitt liv. Jag älskade mina vänner, lektionerna som

hölls, ungdomskonferenserna och lägren. Mina ledare älskade mig och lärde mig evangeliets sanningar. De tjänade som ytterligare vittnen om de evangelieprinciper som mina föräldrar hade undervisat mig om. Mina föräldrar, min biskop och mina kära ledare i Unga Kvinnor var "föredömen för de troende i ord och gärning, i kärlek, trohet och renhet". (1 Tim 4:12) Jag följde villigt deras exempel för jag ville bli som de.

När jag tänker tillbaka på tiden när jag var en ung kvinna inser jag att jag inte förstod vidden av det som hände i mitt liv. Jag insåg inte att när jag deltog i varje aktivitet i kyrkan så utvecklade jag ett livslångt mönster och en hängivenhet mot att följa Jesu Kristi lärdomar. Jag förstod inte att jag höll på att förbereda mig för mitt framtida liv som människa, hustru, mor och ledare. Jag förstod inte att när jag försökte välja det rätta så hedrade jag mina dopförbund, utövade tro, blev mer dygdig och förberedde mig för att besöka templet. Jag insåg inte allt det här då, men i mycket små steg höll jag på att bli en troende — och ett "föredöme för de troende".

Vi hade inte programmet för personlig tillväxt som ni har i dag, men vi hade ett liknande program. Vi fick möjlighet att lära oss saker, öva och

rapportera om vår framgång med att följa evangeliets principer. Nyligen fick jag möjlighet att tänka tillbaka på de här upplevelserna när min vän och mitt föredöme syster Kathy Andersen visade mig sin handbok för bikupsflickor. Jag skulle vilja återge några av punkterna i syster Andersons flitigt använda bok:

Inom området "Älska sanningen" skulle man:

- "1. Vara artig och delaktig på lektionerna.
2. Vara ärlig i allt man gör. Det är viktigt att uppnå kunskap i skolan, men det är också viktigt att vara ärlig och ha integritet och inte göra sig skyldig till fusk. Om du 'klarar' kursen men 'blir kuggad' i karaktären genom att vara oärlig har du inte lärt dig innebörden av sanning.
3. Skvallra inte och lyssna inte på något skvaller den här månaden. Försök att göra det till en livslång vana.
4. Lägg märke till allt som är bra med dina familjemedlemmar och vänner och tala ärligt och uppriktigt om för dem vad du sett. De kommer att tycka ännu bättre om dig. Kom ihåg — inget 'fjäsk eller smicker'." (*Beehive Girls Handbook* [1967–1968], s 59)

Det som jag just läste kanske verkar gammaldags, men det innehåller sanning. "Troende" unga kvinnor måste vara artiga, vänliga, tala vänligt och vara uppriktiga. Allt det här kanske verkar litet och enkelt, men profeten Alma i Mormons bok lär: "Nu tror du kanske att detta är dåraktigt av mig, men se, jag säger dig att med små och enkla medel uträttas mycket stort, och små ting bringar många gånger de visa på skam." (Alma 37:6)

Nyligen har jag följt våra levande profeter genom att arbeta med den nya värderingen i Unga kvinnors program Personliga tillväxt, dygd. Den kan verka vara *ett litet och enkelt*

medel, men jag vittnar om att uppgift nummer 3 för den här värderingen redan har haft *stort* inflytande på mitt liv. Uppgiften kräver att man studerar Alma kapitel 5 och sedan gör en lista över vad man ska göra för att förbereda sig för att komma till templet och ta emot de välsignelser som vår himmelske Fader har utlovat. (Se Dygd [bilaga till Personlig tillväxt, 2009], s 3.)

När jag studerade Almas ord blev jag ödmjuk av allt det jag måste göra för att kunna räknas in i den gode herdens hjord. På listan jag skrev i min dagbok står det:

"Jag måste välja att andligen födas av Gud och ha hans bild mitt ansikte [se v 14].

Jag måste välja att utöva tro på hans återlösning som skapade mig [se v 15].

Jag måste välja att gå ut från de ogudaktiga och skilja mig från dem [se v 57].

Jag måste välja att klä av mig mitt högmod och bli tillräckligt ödmjuk och vandra ostraffligt inför Gud [se v 27–28].

Jag måste välja att förändra mig, omvända mig och följa Herrens

inbjudan att komma till honom och äta av frukten från livets träd [se v 34]."

I min dagbok lovade jag att göra följande. Kom ihåg att en del av det speglar mina personliga utmaningar:

"Läsa skrifterna med mer personlig tillämpning.

Vara positiv. Inte gnälla.

Visa respekt för och vägra håna andra.

Uttrycka tacksamhet, speciellt till mina närmaste.

Att mer regelbundet inbjuda Anden in i mitt hem och mitt liv.

Omvända mig, bli mer ödmjuk och tänka på mitt hjärtas andliga tillstånd.

Om jag tillämpar Almas ord på mig själv, så ska jag alltså *förändra mig*. Jag ska välja att stärka min beslutsamhet att vara 'ett föredöme för de troende'."

Eftersom jag använde mig av *små och enkla medel* som finns i Personlig Tillväxt växte mitt vittnesbörd om profeter och min beslutsamhet att följa Jesus Kristus ökade kraftigt. När jag genomförde det här målet förberedde jag mig för att vara mer mottaglig för Anden nästa gång jag besökte kyrkan och templet. Varje gång jag läser det jag skrev i min dagbok känner jag Anden och kommer ihåg hur jag

kände mig när jag gjorde den här uppgiften vid köksbordet. Kapitel 5 i Alma är nu ett av mina favoritkapitel. Jag fick verkligen många välsignelser när jag gjorde det här, *min* uppgift i Personlig Tillväxt.

Jag nämnde tidigare syster Andersen och hennes handbok för bikupsflickor. Hon är hustru till äldste Neil L Andersen i de sjuttios presidentskap [nu medlem i de tolv apostolarnas kворum]. Hon är mor och farmor. Jag tycker om tanken att fastän hon flyttade så många gånger så har hon alltid vetat var hennes handbok och banderoll fanns. Syster Anderson stod vid sin mans sida och undervisade om evangeliet i hela världen. Hon har varit ett föredöme i kvinnlighet och godhet som en trofast medlem i kyrkan.

Som elvaåring kunde syster Andersen knappt bärga sig förrän hon fick börja i Unga kvinnors program. När födelsedagen äntligen kom fick hon en handbok för bikupsflickor. Syster Andersen berättar:

”I början av boken stod det: ‘Som bikupsflicka, och för resten av ditt liv, ska du sätta dina mål högt.’ (*Beehive Girls Handbook*, s 12) Jag förstod att

det här skulle bli ett stort äventyr för mig. Jag tog med mig boken hem och började genast läsa den från pärm till pärm för att se vilka uppgifter jag skulle genomföra under de kommande två åren.

Jag upptäckte att det fanns åttio möjliga uppgifter att välja bland. Jag var så uppmörd att jag gjorde bedömningen att om jag arbetade hårt kunde jag genomföra alla uppgifterna i min bok — nåja, alla utom en: ‘att besöka templet ... och döpas för de döda’. (*Beehive Girl’s Handbook*, s 140) Jag [kunde inte] döpas för de döda för det [fanns] inget tempel i Florida.”

Syster Andersen bestämde sig för att berätta för sin far om situationen. Brevet fortsätter:

”Min far tvekade bara ett ögonblick. Vi hade inga släktingar västerut och inga andra anledningar att resa till Utah. Han sade eftertänksamt till mig: ‘Kathy, om du genomför alla *andra* uppgifter i din bikupebok så ska vi ta dig de 400 milen till templet i Salt Lake City så att du kan utföra dop för de döda och genomföra din sista uppgift.’

Jag arbetade på uppgifterna i min bikupsbok i två år och gjorde sjuttio nio uppgifter. Min far jobbade under

dess två år på att spara tillräckligt med pengar för att kunna resa till templet. Min far höll sitt löfte till mig.

Att flyga på den tiden var för dyrt för vår familj så vi körde 400 mil till Salt Lake City och tillbaka så att jag skulle kunna genomföra min sista bikupsuppgift. Vilken glädje jag kände när jag kom till templet i Salt Lake City och döptes som ställföreträdare av min far! Det var en upplevelse jag aldrig ska glömma.

Jag kommer alltid att vara tacksam för min mors och fars villighet att göra templet till en viktig del av mitt liv ... De förstod klokt nog att min tro skulle stärkas när jag arbetade på mina mål i Unga kvinnor. Mina föräldrars tro och uppoffring när de gjorde den långa resan till Salt Lake City hade ett avgörande inflytande på mig och på senare generationer.” (“I Can Complete All of the Goals — Except One”, opublicerat manuskript)

Som ung flicka strävade syster Andersen efter att använda sig av de små och enkla medlem som skulle hjälpa henne att bli en exemplarisk kvinna — ”ett föredöme för de troende” — och det är vad hon har blivit. Var och en av er har samma möjlighet. De små och enkla medlem som ni väljer att använda er av varje dag förstöras och blir stora och underbara välsignelser i morgon. Om ni varje dag lever som ”föredömen för de troende” kommer ni att bli lyckliga och få större självförtroende. Det kommer att stärka era vittnesbörd, hjälpa er att hålla era dopförbund och förbereda er för att ta emot templets välsignelser, så att ni så småningom kan återvända till er himmelske Fader.

Må vi var och en av oss sträva efter att vara ”ett föredöme för de troende”. Må vi leva efter Jesu Kristi evangelium och göra allt som krävs av oss, och må vi göra detta i tro utan att tvivla, med ett rent och dygdigt hjärta, är min uppriktiga och ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Ett dygdigt liv — steg för steg

MARY N COOK

första rådgivare i Unga Kvinnors generalpresidentskap

*Ungdomen är en avgörande tid då du kan utveckla
mönster som bygger på dygd och som hjälper dig att
ta de nödvändiga stegen mot evigt liv.*

Ett av de underbaraste ögonblicken i en mors liv är när hon får hålla sin nyfödda lilla dotter i famnen och inser att denna rena ande just har kommit från vår Fader i himlen. Det är en härlig påminnelse om att vi *är* vår himmelske Faders döttrar och eftersom ett barn nyss har lämnat hans närvaro är det rent när det kommer till jorden och redo att lära och utvecklas.

När jag hade flyttat hemifrån och gick på universitetet fick jag ett brev på Mors dag från min egen mor där hon kärleksfullt berättade:

”Den här Mors dag är extra speciell för jag tänker på att nu har jag varit

mor till dig i 21 år. Vilken förmån det har varit! Du var mycket speciell för oss. Vi gav dig namnet Mary. Vi ville att du skulle hålla dig ren och vänlig, som namnet betyder.

Din faster med samma namn älskade dig väldigt mycket och hon sydde en vacker liten klänning åt dig när du skulle välsignas. Hon sydde det mesta för hand, så att du skulle kunna få ditt namn på det allra första sakramentsmötet du var på efter det att du kommit hem. Så liten och späd du var då.”

När jag läser det här brevet inser jag att min mor mest av allt hoppades att jag skulle förbli ren och dygdig. Dygd ”bygger på tankar och uppförande som grundar sig på höga moraliska normer” (*Predika mitt evangelium*, s 119) Min mor visste att livet skulle bli svårt och att det skulle bli en livslång utmaning att hålla sig dygdig. Hon ville att evangeliets välsignelser skulle leda mig och hjälpa mig att klara av denna utmaning.

Ni, mina kära unga kvinnor, har redan valt rätt, många gånger. Nu måste ni skapa mönster byggda på dygd som håller er på den här stigen genom hela livet. Sök efter ”föredömen för de troende” (se 1 Tim 4:12) som kan vara vid er sida och stödja och hjälpa er leva ett dygdigt liv.

Varför är det så viktigt, inte bara för våra jordiska föräldrar utan också för vår himmelske Fader, att vi är dygdiga? Dygd ger frid, karaktärsstyrka och glädje i det här livet. Vår himmelske Fader visste att vi skulle ställas inför många val och utmaningar, och att ett dygdigt liv skulle förbereda oss för att lyckas.

För många av er var den dag ni välsignades det första steget på er väg till ett dygdigt liv. Ert val att bli döpt, konfirmerad och få den Helige Andens gåva samt era ansträngningar att värdigt ta del av sakramentet och förnya ert dopförbund varje vecka är viktiga steg framåt när det gäller att leva ett dygdigt liv.

Nästa steg på den här vägen är att förbereda dig så att du är värdig att komma in i templet där du ska att ingå fler heliga förbund och ta emot templets heliga förrättningar, däribland det celestialska äktenskapet. Detta kräver att du är dygdig.

Ungdomen är en avgörande tid då du kan utveckla mönster som bygger på dygd och som hjälper dig ta de nödvändiga stegen mot evigt liv.

I den välkända syn som beskrivs i 1 Nephis åttonde kapitel påminns vi om hur svårt det är att hålla sig kvar på den raka och smala stigen som leder till evigt liv. Fader Lehi beskrev för sina söner de svårigheter som olika människoskogar ställdes inför när de sökte efter livets träd, ”vars frukt var begärlig eftersom den gjorde människan lycklig” (v 10). Trädet symboliserade Guds kärlek. (Se 1 Nephi 11:21–22.)

Den första skaran började gå längs den raka och smala stigen, men de grep inte tag om ledstången av järn som skulle hålla dem på stigen och de gick vilse i mörkrets dimma. (Se 1 Nephi 8:21–23.)

En del av dessa mörkrets dimmor, eller frestelser som Satan använder sig av för att dölja stigen till evigt liv, är särskilt riktade mot kvinnor. Han får kyskhets och moralisk renhet att verka gammalmodiga. Han har fått

moderskapet att verka mindre viktigt. Han har lyckats förvirra kvinnor rörande deras roll i Herrens gudomliga plan.

För att navigera genom dessa mörkrets dimmor behöver vi ledstången av järn, som är Guds ord. (Se 1 Nephi 15:23–24.) Vi måste studera och förstå de sanningar och befallningar som finns i skrifterna. Vi måste lyssna uppmärksamt på våra nutida profeters ord, vars lärdomar ger oss ledning, riktlinjer och skydd. Och vi måste leva efter de normer som finns i *Vägledning för de unga*.

De som befann sig i den andra skaran som Lehi såg grep tag i ledstången av järn. De fortsatte åt rätt håll och kunde äta av trädets frukt. De smakade sann lycka, men tyvärr varade inte lyckan länge, för när de såg sig om, såg de dem som hånade dem. (Se 1 Nephi 8:24–27.) De skämdes och gav efter för grupptricket.

Detta är en av Satans främsta metoder riktade mot ungdomar. Unga kvinnor, vi måste förena oss i rättfärdighet så att vi kan stå starka när andra hånar våra handlingar och övertygelser.

Ett sätt att stå emot världens tryck är att "stå på heliga platser och inte låta er rubbas". (Se L&F 87:8) Håll er borta från situationer där ni troligtvis kommer att bli frestad, förlöjligad och hånad. Ett beslut att förbli dygdig ger er kraft att motstå grupptricket. Som vi tillråds i *Vägledning för de unga*: "Var modig nog att lämna en biograf eller ett videoparty, stänga av datorn eller TV:n eller byta radioprogram, eller lägga bort en tidning om det som framställs inte håller vår himmelske Faders normer" (s 19).

Vi bör hålla oss ifrån olämpligt material på Internet och mobiltelefoner, liksom anstötlig musik och eggande dans. Du kanske blir förlöjligad, man kanske pekar finger åt dig, du kanske får stå ensam, men jag ber dig, ha modet att stå emot de här frestelserna.

Vad kan hjälpa *dig* att sträva framåt och fortsätta hålla fast vid ledstången av järn? Låt Frälsaren vara medelpunkten i ditt liv och utveckla dagliga rättfärdiga vanor.

Lär känna Frälsaren och allt han har gjort för dig. Jag tycker det är intressant att när den sista skaran kom fram till livets träd så föll de ned. De var ödmjuka. De insåg att de inte kunde ha kommit fram utan Frälsarens hjälp.

Kom ihåg att det är försoningens renande kraft som gör det möjligt för oss att vara dygdiga. Alla gör vi misstag, men "eftersom Frälsaren älskar er och har gett sitt liv för er, kan ni omvända er. Omvändelse är en handling som görs i tro på Jesus Kristus ... Frälsarens försoningsoffer gjorde det möjligt för dig att få förlåtelse för dina synder ... Bestäm dig för att värdigt ta del av sakramentet varje vecka och fylla ditt liv med dygdiga aktiviteter som ger andlig kraft. När du gör det stärks din förmåga att stå emot frestelser, hålla buden, [förbli ren] och bli mer lik Jesus Kristus." (Se Dygd [bilaga till Personlig utveckling, 2009] s 3.)

Dagliga, rättfärdiga vanor hjälper dig också att *fortsätta* att hålla fast

vid ledstången. Vi i Unga kvinnors presidentskap inbjuder alla unga kvinnor i världen att utveckla tre dagliga vanor:

För det första: Be till din Fader i himlen, morgon och kväll, varje dag.

För det andra: Läs Mormons bok minst fem minuter varje dag.

Och för det tredje: Le! Varför? Vi har Jesu Kristi återställda evangelium, och det ger oss sann lycka.

Nu måste du komma ihåg att du inte är ensam på den här vägen. När du döptes och konfirmerades fick du den Helige Andens gåva till vägledning i livets alla skeden. Du kommer att behöva den vägledningen. Ett dygdigt liv "alltid och i allting och överallt" (Mosiah 18:9) berättigar oss att ständigt ha den Helige Anden med oss.

Ibland känns det kanske som om du är den enda som går på den här stigen. Liksom nära och kära omgav dig när du kom in i den här världen, så finns det många runt omkring dig just nu som kan ha ett gott inflytande på dig — dina föräldrar, syskon, Unga kvinnors ledare, prästadömsledare, goda vänner — och till och med "änglar [skall vara] runtomkring er för att upprätthålla er". (L&F 84:88)

Se dig om ikväll efter sådana som kan hjälpa dig längs stigen. Det är vänner som håller fast vid järnstången, vad världen än säger till dem, som vet och lever efter Guds ord och hans profeters ord, som står på heliga platser och inte påverkas av världens påtryckningar, som fokuserar sitt liv på Frälsaren och hans försoningsoffer och som dagligen strävar efter att leva rättfärdigt. Detta är föredömen för de troende. Lär av dem! Och ni unga kvinnor kan *själva* vara ett föredöme för de troende för dem och andra.

Låt mig berätta för er om ett lysande exempel: Hillary, en bikupsflicka i Lagos i Nigeria. Några av hennes klasskamrater hånade hennes normer, särskilt hennes anständiga kläder. Hon fattade beslutet att alltid ha med sig två exemplar av *Vägledning för de unga*. När någon retar henne ger hon dem det ena exemplaret som de får behålla, och förklarar normerna och varför hon följer dem. Det andra behåller hon som en

påminnelse till sig själv om att rätta sig efter normerna.

Vi måste förena oss och hjälpa varandra att fylla vårt liv med sådant som är "dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärt". (Trosartikel 13) Vi inbjuder alla unga kvinnor, mödrar och faktiskt alla kvinnor som vill förena sig med oss i denna dygdiga sak, att genomföra de nya projekten i Personlig tillväxt som hör till värderingen Dygd.

För några veckor sedan bad jag min mor, som är 86 år gammal, att arbeta tillsammans med mig på värderingen Dygd. Det har varit en underbar välsignelse för oss båda. När vi arbetade på värderingen berättade hon för mig om sitt beslut som ung kvinna på 1930-talet att sträva efter att leva mer dygdigt. Vi har tillsammans studerat skriftställen om dygd, "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" och även *Vägledning för de unga*. Oberoende av varandra skrev vi i våra dagböcker om välsignelser vi fått medan vi strävat efter att leva ett

dygdigt liv. En viktig välsignelse som vi båda hade skrivit ner var att vara värdig att komma till templet. Unga kvinnor, det är ert nästa steg.

Liksom templet i Salt Lake City tog 40 år att bygga, sten för sten, så bygger ni ett dygdigt liv, steg för steg. Ni har ingått förbund om att vara lydiga. Ni har gjort många bra val. De mönster, byggda på dygd, som ni nu utvecklar kommer att hjälpa er att ständigt hålla fast vid ledstången av järn. Ni kommer aldrig att vara ensamma på er väg eftersom Frälsaren alltid är med er, och ni kan omvända er. Ni har välsignats med att få tröst och vägledning av den Helige Anden. Följ föredömena för de troende i ert liv och försök hjälpa andra på deras väg.

Jag bär vittne om att vi *är* vår himmelske Faders döttrar. Han älskar oss och bryr sig om var och en av oss, oavsett våra omständigheter. Vare sig vi är 16 eller 86 år gamla, är vår eviga lycka hans största önskan. Om detta bär jag ödmjukt vittnesbörd i Jesu Kristi namn, amen. ■

Kom, låt oss gå upp till Herrens berg

ELAINE S DALTON

Unga kvinnors generalpresident

Din personliga renhet gör det ... möjligt för dig att fatta de beslut som hjälper dig vara värdig att inträda i templet.

En av de vanligaste frågor jag får är: "På vilket sätt är en mor till fem söner och bara en dotter kvalificerad att vara Unga kvinnors generalpresident?" Mitt svar är alltid detsamma: "För att jag har en fullkomlig dotter, och jag vet alla pojkars hemligheter!" I kväll har mina söner gett mig tillstånd att avslöja en av de här hemligheterna för er. Det är detta: Dygdiga unga män attraheras av dygdiga unga kvinnor.

Om man frågar unga män innan de går ut som missionär vad som är

det första de tittar efter hos en ung kvinna kanske de nämner något som är världsligt, till exempel utseendet. Men efter två år på missionsfältet återvänder samma unga män hem, och de har förändrats — de har ändrat fokus — och det första de tittar efter hos en evig livskamrat har förändrats utan att de ens vet om det! En dygdig återvänd missionär attraheras av en dygdig ung kvinna — en som har ett vittnesbörd om Jesus Kristus och som bestämt sig för att leva ett liv i renhet.

Vad är det som har orsakat denna mäktiga förändring i hjärtat? De här unga männen förstår sin identitet och roll i lycksalighetsplanen. De har renat sitt liv så att de får ledning genom den Helige Andens ständiga sällskap. De är värdiga att komma in i Herrens heliga tempel. De är dygdiga. Inte underligt då att skriften säger oss att "i [vår] tro visa dygd". (2 Pet 1:5) För det stämmer att: "Dygd älskar dygd, ljus håller sig till ljus." (L&F 88:40) Liksom Paulus rådde sin unge vän Timoteus att vara "ett föredöme för de troende ... i renhet" (1 Tim 4:12), vill jag i kväll upprepa Paulus ord, för *dygd är renhet*.

Som ni minns gick för nästan ett år sedan vårt presidentskap upp på ett berg och uppreste ett gyllne baner som kallade till en "återgång till dygden". Vi kallade unga och vuxna kvinnor över hela världen att stå upp och stråla som ett baner för nationerna. (Se L&F 115:5.) Som resultat har värderingen dygd lagts till Unga kvinnors tema och Personlig tillväxt så att det kan bli "skrivet i [era] hjärtan". (Rom 2:15) Det här är ett tillägg för er och er tid som inspirerats av profeters, siores och uppenbarares ord och undervisning. President Boyd K Packer har sagt att "inget i kyrkans historia eller världshistorien ... kan jämföras med dagens förhållanden. Aldrig ... har den ogudaktighet och den lastbarhet som omger oss varit värre." ("The One Pure Defence [tal till KUV, 6 feb 2004], s 4) Aldrig tidigare har det funnits större behov av dygd och renhet i världen.

Dygdens värdering har fått en symbolisk färg, liksom de andra värderingarna. Dygdens färg är guld, för guld är rent. Det strålar. Det är mjukt, inte hårt. Det är dyrbart. Guld det måste förädlas. När ni lever ett rent och dygdigt liv förädlas ni av livets upplevelser, och när ni "förtröstar på Herren" (se Ords 3:5) och kommer närmare honom "gör han ert hjärta till guld". (Roger Hoffman, "Consider the Lilies")

Vad innebär det att återvända till dygden? Vi kallar till en återgång till moralisk renhet och kyskheter. Dygd är renhet. Dygd är kyskheter. Ordet *dygd* har också definierats som "redbarhet och moralisk ypperlighet eller sexuell renhet". (Handledning för skriftstudier, "Dygd") Kärnan i ett dygdigt liv är sexuell renhet, men den definitionen har nästan raderats bort av världen. Profeten Moroni lärde att kyskheter och dygd är "kärare och dyrbarare än allt annat". (Moroni 9:9) De hör ihop. Man kan inte ha det ena utan det andra, och "vi tror på att vara ... dygdiga". (Trosart 1:13)

För att vara och förbli dygdig måste du vara trogen din gudomliga identitet och befästa ett mönster för tanke och handling grundat i höga moraliska normer. (Se *Predika mitt evangelium*, s 119.) De här normerna är eviga och förändras inte. De har predikats av Guds profeter. I en värld präglad av relativa sanningar är Herrens normer absoluta. De ges till oss alla för att hålla oss kvar på vägen som leder tillbaka till vår himmelske Faders och hans Sons Jesu Kristi närhet.

I Läran och förbunden kapitel 25 råder Herren alla sina älskade döttrar, er och mig, att "vandra på dygdens stigar". (Se v 2.) Ni är inte som alla andra. Ni är inte vanliga. Ni är Guds döttrar. Ni bär inom er den heliga kraften att skapa liv. Detta är en av Guds största gåvor till sina dyrbara döttrar, och ni måste skydda den kraften genom att efterleva normerna och förbli dygdiga. Ni måste skydda er kraft genom renhet i tanke och handling. Om ni gör det kommer ni, era familjer och kommande generationer att stärkas och välsignas. President Brigham Young lärde att "Sions styrka ligger i hennes söners och döttrars dygd". (*Letters of Brigham Young to His Sons*, utv av Dean C Jessee [1974], s 221)

Du måste vakta din egen dygd och hjälpa andra höja sig till sin inre gudomlighets nivå. I varje aspekt är du en dygdens väktare. President David O McKay lärde att "en kvinna ska vara drottning över sin egen kropp". (Conference Report, apr 1952, s 86) "Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er?" (1 Kor 3:16) Min fråga till er alla är: Om vi inte står för dygden, vem gör det då?

Nyligen hörde jag talas om en grupp unga kvinnor i Peru som gick upp på ett berg och reste sitt baner inför världen. En annan grupp unga kvinnor och deras ledare i Virginia i Förenta staterna skrev sina vittnesbörd

och reste, liksom kvinnorna i Peru, sitt baner inför världen. Jag har fått bilder av så många av er, från Kalifornien till Costa Rica, som lovat att förbli dygdiga och som leder världen i en återgång till dygden.

När jag var en ung kvinna bad mina ledare i Unga kvinnor oss alla att välja

en symbol för det liv vi ville leva och vad vi skulle försöka bli som Guds döttrar. Vi sydde sedan fast vår symbol på våra banderoller — band av tyg som vi bar. De här banderollerna var vårt personliga baner inför världen! Jag valde en vit ros därför att rosor blir vackrare och vackrare medan de

växer och blommor, och jag valde den vita färgen för renhet. Jag uppmanar er att tänka efter vilket ert personliga baner skulle vara om ni kunde ge ett budskap till världen.

För några år sedan vandrade jag och min dotter tillsammans med två andra vänner i Teton-bergen. Vi sökte äventyr och frågade en skogsvaktare om det fanns någon stig som inte så många kände till. Han berättade om en led som förde över ängar, bäckar och steniga fält till en orörd sjö och sedan till vårt mål — Väggen. Det lät jättebra! Han beskrev hur vi skulle ta oss dit och sade: "Håll er högt upp på berget. Gå inte ner bland träden, för där finns det björnar. Titta efter rösen som visar vägen." Rösen är stenar lagda på varandra och bildar en miljövänlig ledmarkering.

Vi startade tidigt nästa morgon. Ett tag var vi nere bland träden, vilket gjorde mig mycket nervös. Sedan såg vi det första röset uppe på bergssidan och gick dit. Vi gick från röse till röse. Ibland verkade det som om vi kommit vilse, för vi fick gå länge utan att se

något röse, men så till vår lättnad såg vi ett till och allt var bra. Vi kom fram till ett område med stora klippblock och fick lyfta varandra och ryggsäckarna upp på klippa efter klippa. Det var jobbigt, men mot kvällen kom vi till den vackra orörda sjön. Där satte vi upp våra tält. Vi hade en härlig utsikt åt alla håll. Den hårda vandringen var värd besväret!

Men tidigt nästa morgon väcktes jag av vindens vinande. Dimman hade lagt sig kring sjön och det var nästan omöjligt att se åt något håll. Vi packade ihop tält och sovsäckar och började leta oss runt sjön och började nedstigningen mot vårt mål, Väggen. Jag har aldrig varit så glad som när vi nådde fram till väggen — ja, det var vi allihop! Vi gick upp till den jättelika granitväggen och kysste den! Vi var framme.

När jag står framför er denna kväll och uppmanar kyrkans unga kvinnor att förenas i att återvända till dygden säger jag, genom Jesajas ord: "Kom, låt oss gå upp till Herrens berg ... Han skall undervisa oss om sina vägar,

så att vi kan vandra på hans stigar." (Jes 2:3) Dygdens stig är "använd av få". (Se "*The Road Not Taken*," i *The Poetry of Robert Frost*, utv av Edward Connery Lathem [1969], s 105.) Den tar oss genom livets ängar, bäckar och orörda sjöar — och till och med steniga fält! Vi kommer att behöva hjälpa och lyfta upp varandra! Stigen må vara tung att gå, men om vi är villiga att tjäna är belöningarna eviga.

Medan ni klättrar, tillåt er inte att gå ner bland träden. Håll er högt upp på berget. Ni är Guds dyrbara döttrar! Tack vare kunskapen om vår gudomliga identitet måste allt vara annorlunda för oss: Vår klädsel, vårt språk, våra prioriteter och vårt fokus. Vi får inte låta världen leda oss, och om vårt verkliga jag misspydas av misstag eller synder, så kan vi förändra oss. Vi kan vända om, omvända oss och återvända till dygden. Vi kan klättra upp ovanför träden. Frälsarens försoning är till för er och mig. Han inbjuder oss alla att komma till honom.

När du lever ett dygdigt liv har du det självförtroende, den kraft och styrka som är nödvändig för att klättra. Du blir också välsignad med den Helige Anden som ständigt sällskap. Följ de maningar du får. Handla efter dem. Liksom rösen på en väg som är använd av få kommer den Helige Anden att visa dig allt vad du bör göra. (2 Nephi 32:5) Han undervisar och vittnar om Kristus som har markerat vägen och leder oss fram.

Din personliga renhet gör det inte bara möjligt för dig att ha den Helige Andens ständiga sällskap. Den gör det också möjligt för dig att fatta de beslut som hjälper dig vara värdig att inträda i templet och där ingå och hålla heliga förbund och ta emot upphöjelsens välsignelser. Förbered er andligen och kvalificera er för att inträda i vår himmelske Faders närhet. Förbered er nu för templet, Herrens berg. Släpp aldrig templets mål ur sikte. Vandra i hans närhet i renhet och dygd och ta emot hans

välsignelser — ja, ”allt han äger”. (Luk 12:44) I hans heliga hus blir du renad, undervisad och begåvad med kraft, och hans ”änglar får befallning om [dig]”. (L&F 109:22)

Vi bör veta och inse, alldeles som Winston Churchill sade vid en kritisk tidpunkt under andra världskriget att ”till varje människa [och ung kvinna] kommer ... det speciella ögonblick när hon bildligt klappas på axeln och erbjuds möjligheten att göra något som är unikt för just henne ... Vilken tragedi om hon i det ögonblicket är oförberedd eller okvalificerad för den uppgift som kunde blivit hennes bästa stund.” (Se Jeffrey R Holland, ”Helga er!”, *Liabona*, jan 2001, s 49.) Detta är en kritisk tid. Ni klappas på axeln. Ni förbereds nu för det arbete som kommer att bli er bästa stund. Ni förbereder er för evigheten.

Förra året när jag kallades som Unga kvinnors generalpresident och lämnade president Monsons kontor, sträckte han sig mot en bukett vita rosor, tog en från vasen och gav den till mig. I samma ögonblick han överlämnade den vackra vita rosen till mig visste jag varför. Jag tänkte tillbaka på den tid då jag som ung kvinna hade valt den vita rosen som min symbol för renhet — mitt personliga baner. Hur visste president Monson det? Jag tog hem den värdefulla rosen, satte den i en vacker kristallvas och ställde den på ett bord där jag kunde se den varje dag. Varje dag påminde mig rosen om vikten av min personliga renhet och dygd, och den påminde mig om er. När ni växer och blomstrar kommer er personliga renhet att göra det möjligt för er att bli en kraft för det goda och ett rättfärdighetens inflytande i världen. Jag är övertygad om att en dygdig ung kvinna, ledd av Anden, kan förändra världen.

Må detta bli ert mål och hjärtas önskan. Må ni välsignas när ni strävar efter att förbli dygdiga, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Mod, mina vänner!

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Min innerliga bön är att ni ska ha modet att avstå från att döma andra, modet att vara kyska och dygdiga och modet att stå fast för sanning och rättfärdighet.

Mina bröder och systrar, vilken härlig syn ni är. Jag vet att det bortom detta magnifika konferenscenter har samlats många tusen i kapell och på andra platser över hela världen. Jag ber om himmelsk hjälp när jag nu har tillfälle att tala till er.

Vi har hört inspirerande budskap för vår tid från era ledare inom Unga kvinnor. Detta är utvalda kvinnor, kallade och avskilda till att leda och undervisa er. De älskar er, och det gör jag också.

Ni har kommit till jorden i en härlig tid. Era möjligheter är nästan obegränsade. Nästan alla av er bor i bekväma hem med kärleksfulla familjer och tillräckligt med mat

och kläder. Dessutom har de flesta av er tillgång till otroliga tekniska framsteg. Ni kommunicerar via mobil, SMS, snabbmeddelanden, e-mail, bloggar, Facebook och liknande. Ni lyssnar på musik i era iPods och mp3-spelare. Det jag nämnt är förstås bara några av de tekniker som ni har tillgång till.

Allt det här är lite överväldigande för en sådan som jag, som växte upp när radioapparater var stora och stod på golvet, när det inte fanns någon TV att tala om, för att inte tala om datorer och mobiler. Ja, när jag var i er ålder hade de flesta inte ens en egen telefonlinje. När någon i vår familj ville ringa någonstans fick man först ta upp luren och höra efter att ingen annan familj redan använde linjen, för flera familjer delade på en linje.

Jag kunde hålla på hela kvällen och prata om olikheter mellan min generation och er. Nog sagt, mycket har ändrats mellan min ungdom och idag.

Även om det här är en förunderlig tid med rika möjligheter, står ni också inför utmaningar som är unika för den här tiden. Till exempel: Just de tekniska saker jag nämnt är också tillfällen för motståndaren att fresta och snärja er i sitt bedrägliga nät. Han hoppas att därigenom ta er framtid i besittning.

När jag tänker på allt ni ställs inför i världen, tänker jag närmast på ett ord: Ordet beskriver en egenskap som vi alla behöver men som ni — under den här tiden i ert liv och i den här världen — behöver särskilt mycket. Den egenskapen är mod.

I kväll vill jag tala till er om det mod ni behöver i tre delar av ert liv:

- För det första modet att avstå från att döma andra.
- För det andra modet att vara kyska och dygdiga.
- Och för det tredje modet att stå fast för sanning och rättfärdighet.

Först vill jag tala om modet att avstå från att döma andra. Ni kanske frågar: "Krävs det verkligen mod för det?" Då svarar jag att jag tror det ofta händer att det krävs mod att avstå från att döma — eller skvallra eller kritisera, som är nära släkt med att döma.

Olyckligtvis finns det de som känner att de måste kritisera och förringa andra. Ni har säkert redan stött på sådana människor, och det kommer ni att göra igen. Mina kära unga vänner, vi behöver inte undra hur vi bör handla i sådana situationer. I Bergspredikan förkunnade Frälsaren: "Döm inte."¹ Vid ett senare tillfälle sade han: "Upphör att finna fel med varandra."² Det krävs verkligt mod när man är bland kamrater och känner trycket att delta i sådan kritik, att avstå från att stämna in.

Jag vågar påstå att det finns unga kvinnor bland er som ofta känner sig utanför på grund av ovänliga kommentarer och kritik från er. Det verkar vara vanligt, särskilt under den här delen av ert liv, att undvika eller vara ovänlig mot dem som anses annorlunda, som inte passar in och inte är sådana som vi eller andra tycker de borde vara.

Frälsaren sade:

"Ett nytt bud ger jag er, att ni skall älska varandra ...

Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar."³

Moder Theresa, en katolsk nunna som arbetade bland de fattiga i Indien under större delen av sitt liv, sade följande sanning: "Om du dömer människor, har du inte tid att älska dem."

En vän berättade för mig om en upplevelse hon haft för många år sedan när hon var i tonåren. I hennes församling fanns en ung kvinna som hette Sandra. Hon hade skadats vid födseln och var mentalt något handikappad. Sandra längtade efter att få vara med de andra flickorna, men hon såg handikappad ut. Hon uppträdde som en handikappad. Hennes kläder satt alltid illa. Ibland sade hon olämpliga saker. Fastän Sandra kom till aktivitetsskvällarna i Unga kvinnor var det alltid lärarens ansvar att hålla henne sällskap och få henne att känna sig välkommen och uppskattad, eftersom flickorna inte gjorde det.

Men så hände något. En ny flicka i samma ålder flyttade in i församlingen. Nancy var en söt, rödhårig, självsäker, populär flicka som lätt passade in. Alla flickorna ville vara vän med henne, men Nancy var vän med alla. Ja, hon ansträngde sig för att vara Sandras vän och såg till att hon alltid

fick vara med. Nancy verkade uppriktigt *tycka om* Sandra.

De andra flickorna märkte förstås det här och började undra varför inte *de* hade varit vän med Sandra. Det verkade nu inte bara acceptabelt, utan önskvärt. Så småningom började de förstå vad Nancy genom sitt exempel lärde dem: Att Sandra var en värdefull dotter till vår himmelske Fader, att hon hade något att bidra med och att hon förtjänade att behandlas med kärlek, vänlighet och positiv uppmärksamhet.

När Nancy och hennes familj flyttade igen ett år eller så senare var Sandra alltid tillsammans med de andra unga kvinnorna. Min vän sade att hon och de andra flickorna från den dagen såg till att ingen någonsin lämnades utanför, vad som än gjorde dem annorlunda. En värdefull evig lärdom hade givits.

Sann kärlek kan förändra människors liv och den mänskliga naturen.

Mina dyrbara unga systrar, jag vädjar till er att ni ska ha modet att avstå från att döma och kritisera människor omkring er, och dessutom ha modet att se till att alla känner sig delaktiga, älskade och uppskattade.

Därnäst vill jag tala om det mod ni behöver för att vara kyska och dygdiga. Ni lever i en värld där moraliska värderingar i stor utsträckning har slängts åt sidan, där synden öppet visas och där frestelser att vika av från den raka och smala stigen omger er. Många röster säger till er att ni är alltför gammalmodiga eller att det är något fel på er om *ni* fortfarande tror att det finns sådant som omoraliskt beteende.

Jesaja förkunnade: "Ve dem som kallar det onda gott och det goda ont, som gör mörker till ljus och ljus till mörker!"⁴

Stort mod krävs för att ni ska kunna hålla er kyska och dygdiga mitt i vår tids godkända filosofi.

Enligt världens åsikt i dag tänker man knappast att unga män och unga kvinnor bör hålla sig moraliskt rena

före äktenskapet. Gör detta omoralen acceptabel? Absolut inte!

Vår himmelske Faders bud är inte förhandlingsbara!

Vi kan vända oss till ett mäktigt citat av Ted Koppel som var programvärd för ABC:s *Nightline* i många år: Han sade:

"Vi har faktiskt övertygat oss själva om att vi blir räddade av slagord. 'Ta en sil om du måste, men använd en ren nål.' 'Njut av sex när som helst och med vem du vill, men skydda dig själv.'"

Nej. Svaret är nej. Inte för att det inte är coolt eller smart eller för att man kanske hamnar i fängelse eller dör av AIDS — utan nej för att det är fel ...

Det som Mose hade med sig ner från berget Sinai var inte de tio förslagen, de är befallningar. År, inte var."⁵

Mina kära unga systrar, behåll ett evigt perspektiv. Var på er vakt mot *allt* som kan beröva er evighetens välsignelser.

Ni kan få hjälp att behålla rätt perspektiv i dessa lössläppta tider från många håll. En värdefull resurs är er patriarkaliska välsignelse. Läs den ofta. Studera den noggrant. Låt er ledas av varningarna i den. Lev så att ni förtjänar löftena i den. Om ni ännu inte fått er patriarkaliska välsignelse så planera för när ni kan få den, och ta väl hand om och uppskatta den.

Om någon har snubblat på vägen finns det en väg tillbaka. Den kallas för omvändelse. Vår Frälsare dog för att ge er och mig den välsignade gåvan. Vägen kan vara svår men löftet är sant: "Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita."⁶ "Och [era] synder skall jag inte mer komma ihåg."⁷

För några år sedan sade första presidentskapet följande, och ert första presidentskap i dag säger samma sak. Jag citerar: "Vi vädjar till de unga ... att leva rena liv, för det orena livet leder bara till fysiskt lidande, misär och elände — och det är vägen till andlig undergång. Hur härlig och nära himlen är inte den ungdom som är ren. Denna ungdom har uteslående glädje här och evigt liv häfter. Sexuell renhet är ungdomens dyrbaraste gåva. Den är grunden till all rättfärdighet."⁸

Må ni ha modet att vara kyska och dygdiga.

Min tredje vädjan i kväll är att ni ska ha modet att stå fast för sanning och rättfärdighet. Eftersom tendensen i dagens samhälle leder bort från de värderingar och principer som Herren har gett oss, behöver ni nästan säkert någon gång försvara det ni tror på. Om ert vittnesbörd inte är djupt rotat blir det svårt för er att motstå hånet från dem som utmanar er tro. När ert vittnesbörd om evangeliet, om Frälsaren och om vår himmelske Fader är fast rotat påverkar det allt ni gör i livet. Motståndaren vill inget hellre än att ni ska låta hånfulla kommentarer och kritik mot kyrkan få er att ifrågasätta och tvivla. Ert vittnesbörd gör er trygga, om ni ständigt vårdar det.

Låt oss tillsammans minnas Lehis dröm om livets träd. Han såg många som hållit fast vid ledstången av järn, som kämpat sig fram genom mörkrets dimma och till sist nått fram till livets träd och ätit av trädets frukt. Då "såg de sig om som om de skämdes".⁹ Lehi undrade vad som fick dem att skämmas. När han såg sig om såg han "på andra sidan floden med vatten en stor och rymlig byggnad ...

Och den var fylld med människor, både gamla och unga, både män och kvinnor, och deras sätt att klä sig var utsökt. Och de föreföll hån och peka finger åt dem ... som åt av frukten."¹⁰

Den stora och rymliga byggnaden i Lehis syn består av människor i världen som hånar Guds ord och som gör narr av dem som omfattar dem och som älskar Frälsaren och lever efter buden. Vad händer med dem som skäms när de blir hånade? Lehi berättar: "Och sedan de hade smakat på frukten skämdes de på grund av dem som drev gäck med dem, och de avföll och kom in på förbjudna stigar och gick förlorade."¹¹

Mina älskade unga systrar, må ni med övertygelse genom er tro förkunna liksom aposteln Paulus: "Jag skäms inte för [Kristi] evangelium. Det är en Guds kraft som frälser."¹²

För att ni inte ska känna er otillräckliga för uppdraget som ligger framför er vill jag påminna om ett annat gripande uttalande från aposteln Paulus som kan ge oss mod. "Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande."¹³

Som avslutning vill jag berätta för er om en modig ung kvinna vars upplevelse genom tidsåldrarna har stått som ett exempel på modet att stå för sanning och rättfärdighet.

De flesta av er känner till Gamla testamentets berättelse om Ester. Det är en mycket intressant och inspirerande uppteckning om en vacker ung judisk flicka vars föräldrar hade dött och lämnat henne att växa upp hos sin äldre kusin Mordokaj och hans hustru.

Mordokaj arbetade för Persiens kung, och när kungen sökte en drottning tog Mordokaj Ester till palatset som kandidat och rådde henne att inte avslöja att hon var judinna. Kungen tyckte bättre om Ester än alla de andra och gjorde Ester till drottning.

Haman, den främste fursten vid kungens hov, blev allt argare på Mordokaj eftersom Mordokaj inte böjde knä och föll ner för honom. För att hämnas övertygade Haman kungen — på ett ganska förslaget sätt — att det fanns ett folk i alla rikets 127 provinser vars lagar var olika alla

andra folks lagar och att de inte höll kungens lagar och borde förgöras.¹⁴ Han nämnde inte vilket folk det var för kungen, men Haman menade naturligtvis judarna, däribland Mordokaj.

Haman fick kungens tillstånd att ta hand om det hela och sände brev till ståthållarna över varje provins med order att "utrota, döda och förgöra alla judar, unga och gamla, barn och kvinnor ... den trettonde dagen i tolfte månaden".¹⁵

Genom en tjänare sände Mordokaj bud till Ester om förordningen mot judarna och bad att hon skulle gå in till kungen och vädja om nåd för sitt folk. Ester ville först inte och påminde Mordokaj om att enligt lagen fick ingen utan att vara kallad komma in på kungens inre borggård. Straffet var döden — om inte kungen räckte ut sin gyllne spira och lät personen leva.

Mordokajs svar till Ester var enkelt. Han sade:

"Tro inte att du ensam av alla judar skall slippa undan därför att du är i kungens hus.

För om du tiger denna gång ... [skall] du och din fars hus ... förgöras."¹⁶

Och sedan ställde han en djupsinnig fråga: "Vem vet om du inte har nått kunglig värdighet just för en tid som denna?"¹⁷

Som svar bad Ester Mordokaj att samla alla judar han kunde och be dem fasta i tre dagar för henne och sade att hon och hennes tjänarinnor också skulle göra det. Hon sade: "Jag [skall] gå in till kungen, även om det är mot lagen. Skall jag gå förlorad, så må jag gå förlorad."¹⁸ Ester hade fattat mod och skulle stå fast och orubblig för det som var rätt.

Fysiskt, mentalt och andligt förberedd stod Ester på inre borggården till kungens palats. När kungen såg henne räckte han ut sin guldspira och sade henne att han skulle bevilja vad hon än begärde. Hon inbjöd kungen till en fest som hon ordnat, och under festen avslöjade hon att hon var judinna.

Hon avslöjade också Hamans svekfulla plan att utrota alla judar i riket. Esters vädjan om räddning för henne själv och hennes folk beviljades.¹⁹

Ester hade genom fasta, tro och mod räddat ett folk.

Ni behöver troligen inte riskera livet för det ni tror på, som Ester behövde. Men ni kommer troligen att uppleva tillfällen när stort mod kommer att krävas av er när ni står fast för sanning och rättfärdighet.

Återigen, mina kära unga systrar: Det har alltid funnits utmaningar i världen, men många av de ni står inför är unika för vår tid. Men ni är några av vår himmelske Faders starkaste barn, och han har sparat er för att komma till jorden "just för en tid som denna".²⁰ Med hans hjälp kan ni få modet att möta vad som än kommer. Även om världen ibland kan verka mörk så har ni evangeliets ljus, en fyr att leda er på er väg.

Min innerliga bön är att ni ska ha modet att avstå från att döma andra, modet att vara kyska och dygdiga och modet att stå fast för sanning och rättfärdighet. När ni gör det, blir ni "ett föredöme för de troende"²¹ och ert liv fylls av kärlek, frid och glädje. Må det bli så, mina kära unga systrar, är min bön i vår Frälsares Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt 7:1.
2. L&F 88:124.
3. Joh 13:34–35.
4. Jes 5:20.
5. Ted Koppel, tal vid Duke University, 1987.
6. Jes 1:18.
7. Jer 31:34.
8. Första presidentskapet, Conference Report, apr 1942, s 89.
9. 1 Nephi 8:25.
10. 1 Nephi 8:26–27.
11. 1 Nephi 8:28.
12. Rom 1:16.
13. 2 Tim 1:7.
14. Est 3:8.
15. Est 3:13.
16. Est 4:13–14.
17. Est 4:14.
18. Est 4:16.
19. Se Est 5–8.
20. Est 4:14.
21. 1 Tim 4:12.

De talade till oss

Gör konferensen till en del av ditt liv

Hur kan du göra lärdomarna från generalkonferensen till en del av ditt och din familjs liv? Du kan använda några av följande uttalanden och frågor som utgångspunkt för diskussioner eller personlig begrundan.

Du kan också läsa, lyssna på eller se generalkonferenstalen på Internet i Gospel Library på www.generalconference.lds.org eller se och dela med dig av utdrag på www.mormonmessages.org.

- "Jag vet verkligen med fullständig och klar visshet genom den Helige Andens kraft att Jesus är Kristus, Guds älskade Son." — Äldste Neil L Andersen (Se s 78.)

- "Man är aldrig vilse när man ser templet. Templet ger ledning åt dig och din familj i en kaotisk värld." — Äldste Gary E Stevenson (Se s 101.)

- "Är jag ett föredöme i fråga om respekt i mitt hem genom mitt sätt att handla mot dem jag älskar mest? ... Respekt för andra och vördnad för Gud är närbesläktade." — Margaret S Lifferth (Se s 11.)

För barn

- "Mina älskade bröder och systrar, var inte rädda. Var vid gott mod. Framtiden är lika strålande som er tro. Jag förkunnar att Gud lever och att han hör och besvarar våra böner. Hans Son Jesus Kristus är vår Frälsare och vår Återlösare. Himlens välsignelser väntar oss." — President Thomas S Monson (Se s 89.)

- "Ni och jag kan vandra längs lärjungeskapets stig idag. Låt oss vara ödmjuka. Låt oss be till vår Fader i himlen av hela vårt hjärta och uttrycka vår önskan att komma närmare honom och lära av honom." — President Dieter F Uchtdorf (Se s 75.)

För ungdomar

- När president Thomas S Monson talade om Internet sade han: "Det ger oss nästan obegränsade möjligheter att finna användbar och viktig information." Men han varnade också för att använda Internet för "onda och fördärvliga syften" som "bokstavligen kan förstöra anden". (Se s 112.)

- Vad är det man ska göra som juniorhemlärarkamrat? Vad gör man om någon av ens vänner börjar irra sig bort från kyrkan? Läs vad president Henry B Eyring hade att säga om de här båda situationerna. (Se s 63.)

- "Någon har kallat detta 'jag-generationen' — en självisk tid när alla tycks ställa sig frågan:

"Vad tjänar jag på det?" sade äldste Dallin H Oaks. Men han tillade hoppfullt: "Som grupp är sista dagars heliga unika ... vad gäller osjälviskt tjänande." (Se s 93.)

- "Man kan inte söka i Google efter ett vittnesbörd. Man kan inte sms:a tron", säger äldste M Russell Ballard. Han säger att det inte finns någon ny teknologi för att få ett vittnesbörd. Sedan berättar han hur man får ett. (Se s 31.)

- Vilket slags unga kvinnor är unga män attraherade av? Syster Elaine S Dalton avslöjar en av pojkarnas dolda hemligheter och talar om att vi ska återvända till dygdens värdering. (Se s 120.)

För vuxna

- Läs berättelsen om president Henry B Eyrings biskop. Hur visade han kärlek och tjänade andra? Hur kan ni som familj följa hans exempel? Samtala om vad ni kan göra specifikt för att tjäna andra. (Se s 23.)

- President Dieter F Uchtdorf återgav en berättelse om en glödlampa. Vad är det man kan lära sig av det här exemplet? Hur kan du tillämpa den lärdomen i ditt liv? (Se s 59.)

- Äldste L Tom Perry sade: "Vi går miste om en gyllene möjlighet för tillväxt i kyrkan när vi väntar på att heltidsmissionärerna ska varna våra medmänniskor istället för att vi gör

det." Fundera över vem du kan nå ut till. Hur kan du bära ditt vittnesbörd för honom eller henne? (Se s 109.)

- Äldste Russell M Nelson beskrev vad vi kan lära oss av sättet Frälsaren bad på. Hur kan du förbättra dina böner baserat på hans exempel? (Se s 46.)

- Äldste Robert D Hales sade: "Aptiten att äga världsliga ting kan endast tillfredsställas genom att man vänder sig till Herren. Missbrukets hunger kan endast ersättas av

vår kärlek till honom." Tänk på de gånger när du har känt Frälsarens kärlek. På vilka sätt är den starkare än begären eller tomheten som vi känner i vårt liv? (Se s 7.)

- Efter att ha talat om kraften i templets förbund och förrättningar gav äldste David A Bednar flera uppmaningar i slutet av sitt tal. Vilken av dem kan tillämpas på dig? Vad ska du göra för att följa den uppmaningen? (Se s 97.) ■

REGISTER ÖVER KONFERENSBERÄTTELSE

Här följer en förteckning över valda upplevelser från generalkonferenstal som kan användas i personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. Sidnumren gäller den sida där talet börjar.

Talare	Berättelse	Ämnen
Äldste Robert D Hales	Syster Hales väljer att inte köpa en klänning som hon inte har råd med och, senare, att inte köpa en kappa som hon inte behövde (7).	skulder, hantering av pengar, en förutseende livsstil
Äldste Allan F Packer	Unge äldste Packer hör sin fotbollstränares röst över larmet från åskådarna (17).	den Helige Anden, uppenbarelse
Äldste D Todd Christofferson	En familj i Peru förlorar alla sina ägodelar i en jordbävning men fortsätter att vara stark och positiv (19).	tro, andlig styrka
President Henry B Eyring	President Eyrings biskop tjänar andra trots sina hälsoproblem (23).	motgångar, tjänande
Äldste M Russell Ballard	Äldste Ballard bestämmer sig för att sälja en viss bilmodell trots faderns råd att inte göra det (31).	handlingsfrihet, erfarenhet, tro, kunskap
Äldste Quentin L Cook	Charles Dickens imponeras av emigranter som tillhör kyrkan (34).	exempel
Äldste Rafael E Pino	Den treåriga dottern i familjen Alvarez drunknar men familjen finner tröst i tempelförbunden (41).	motgångar, försoningen, tröst, döden, tro, hopp
Äldste Richard G Scott	Äldste och syster Scott får tröst av templets löften när två av deras barn dör (43).	motgångar, barn, döden, hopp, besegling
Biskop Richard C Edgley	Anställningskonsulent hjälper medlemmar hitta jobb (53).	barmhärtighet, prästadömet, självtillit
	Äldstekvorum hjälper medlem att starta eget företag (53).	prästadömet, självtillit, tjänande
Äldste Claudio R M Costa	Ett par verkar och är fortsatt trofasta i kyrkan trots ett flertal svårigheter (56).	motgångar, beslutsamhet, plikt, tro
President Dieter F Uchtdorf	En plan kraschar därför att besättningen distraherades av en liten utbränd glödlampa (59).	plikt, prioriteringar, frestelser
President Henry B Eyring	Med fara för livet skyddar soldater sina fallna kamrater (63).	mod, plikt, tjänande
President Thomas S Monson	Kvinna i New York ber om och får ett besök av missionärerna (67).	bön
	En medlem i en high school-orkester blir sjuk men botas genom en prästadömsvälsignelse (67).	prästadömet
Äldste Steven E Snow	Robert Gardner Jr hanterar motgångar och svårigheter i sitt liv på ett bra sätt (81).	förändring, prövningar, tro
Barbara Thompson	Syster Thompson får hjälp av sin församling efter det att ett träd hade välvt och hamnat i hennes trädgård (83).	vänlighet, tjänande
President Thomas S Monson	President Monsons mormors föräldrar förlorar sin son under sin resa till Saltsjödal (89).	motgångar, döden, uthållighet, tro, pionjärer
	En blind man vill ha en prästadömsvälsignelse (89).	prästadömet
	En kvinna får utstå prövningar under sin vandring från Ostpreussen till Västtyskland (89).	motgångar, tro
Ann M Dibb	En ung kvinna fullföljer alla de 80 uppgifterna i sin handbok för bikupsflickor, bland annat en resa till templet (114).	mål, lydnad, tempeltjänst

Lärdomar för vår tid

Melkisedekska prästdömet och Hjälpföreningens lektioner den fjärde söndagen ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Ett eller flera tal från den senaste generalkonferensen kan användas i varje lektion. Stavs- och distriktspresidenter kan välja vilka tal som ska användas, eller så kan de ge detta ansvar till biskopar och grenspresidenter. Ledarna bör betona värdet av att bröderna som har melkisedekska prästdömet och systrarna i Hjälpföreningen studerar samma tal under samma söndagar.

De som är med på fjärde söndagens lektioner uppmuntras att studera och ta med sig det senaste generalkonferensnumret till lektionen.

Förslag på hur man förbereder en lektion från ett eller flera tal

Be om att den Helige Anden ska vara med dig när du studerar talet/talen och håller lektionen. Du kan frestas att förbereda lektionen

med hjälp av annat material men det är konferenstalen som är det godkända studiematerialet. Din uppgift är att hjälpa andra att lära sig och leva efter evangeliet så som det undervisades under kyrkans senaste generalkonferens.

Gå igenom talet/talen och titta efter principer och lärdomar som uppfyller klassdeltagarnas behov. Titta också efter berättelser, skriftställe hänvisningar och uttalanden från talet/talen som hjälper dig att undervisa om dessa sanningar.

Gör en översikt över hur du vill undervisa om principerna och lärdomarna. Din översikt bör ha med frågor som hjälper klassdeltagarna att:

- Titta efter principer och lärdomar i talet/talen.
- Tänka på vad principerna och lärdomarna innebär.
- Delge insikter, tankar, upplevelser och vittnesbörd.
- Tillämpa dessa principer och lärdomar i sitt liv. ■

Månader

Fjärde söndagens lektionsmaterial

Maj 2009 – oktober 2009

Tal i majnumret 2009 av *Liahona**

November 2009 – april 2010

Tal i novembernumret 2009 av *Liahona**

*Dessa tal finns (på många språk) på www.lds.org.

Biorganisationernas generalpresidentskap

HJÄLPFÖRENINGEN

Silvia H Allred
första rådgivare

Julie B Beck
president

Barbara Thompson
andra rådgivare

UNGA KVINNOR

Mary N Cook
första rådgivare

Elaine S Dalton
president

Ann M Dobb
andra rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Margaret S Liffert
första rådgivare

Cheryl C Lant
president

Vicki F Matsumori
andra rådgivare

SÖNDAGSSKOLAN

David M McConkie
förste rådgivare

Russell T Osguthorpe
president

Matthew O Richardson
andre rådgivare

UNGA MÄN

Larry M Gibson
förste rådgivare

David L Beck
president

Adrián Ochoa
andre rådgivare

Nya ledare inröstade under generalkonferensen

Kyrkans medlemmar över hela världen såg den 179:e årliga generalkonferensen som hölls den 4 och 5 april 2009 via Internet, radio, teve och satellit.

Under konferensen, som sändes på 94 språk, tillkännagav första presidentskapet att man kallat en ny medlem i de tolv apostlarnas kvorum, en ny medlem i de sjuttios presidentskap och nya medlemmar

i de sjuttios olika kvorum. Första presidentskapet tillkännagav också att Unga mäns och Söndagsskolans generalpresidentskap hade omorganiserats. (På sidan 27 finns en lista över dem som inröstats och avlösts.)

Äldste Neil L Andersen, seniormedlem i presidentskapet för de sjuttios kvorum, kallades till de tolv apostlarnas kvorum och fyllde därmed vakansen som uppstått

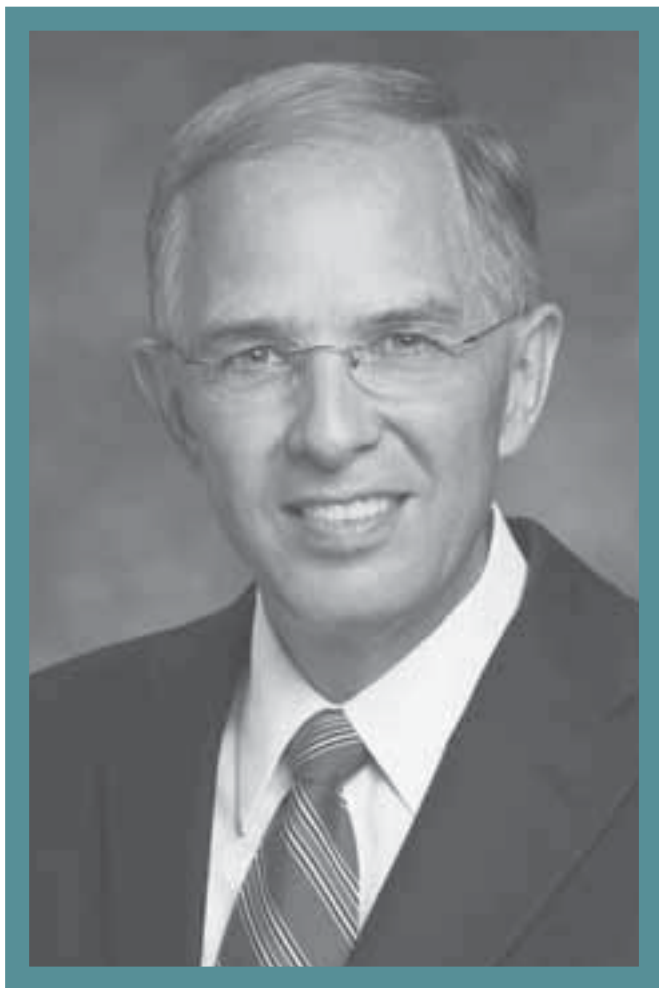
efter äldste Joseph B Wirthlin (1917–2008) i december förra året. (Se biografi på sidan 133.)

Äldste Donald L Hallstrom i de sjuttios kvorum kallades till presidentskapet för de sjuttios kvorum. (Se biografi på sidan 134.)

Sex män kallades att verka i de sjuttios första kvorum. De som kallades var äldste Mervyn B Arnold i de sjuttios andra kvorum (se äldste

Arnolds biografi i *Ensign* och *Liabona*, maj 2003), Yoon Hwan Choi, Brent H Nielson, Dale G Renlund, Michael T Ringwood och Joseph W Sitati (se biografier med början på sidan 135).

Sju män kallades att verka som medlemmar i de sjuttios andra kvorum (se biografier med början på sidan 137), 38 avlöstes som områdessjuttio och 40 nya områdessjuttio kallades. ■

Äldste Neil L. Andersen

i de tolv apostlarnas kvorum

Under de sexton år som äldste Neil Linden Andersen har verkat som generalauktoritet har han ofta hört president Monson säga att "den Herren kallar, den dugliggör Herren". (Thomas S Monson citerar Harold B Lee, se "Den som ärar Gud, äras av Gud", *Liabona*, jan 1996, s 49; *Ensign*, november 1995, s 50.) Nu mer än någonsin håller äldste Andersen fast vid de orden.

Äldste Andersen, som har

verkat som seniorpresident för de sjuttios kvorum, säger: "Ingen är förberedd för en kallelse som den här. Den är överväldigande och jag känner mig ytterst otillräcklig. Jag ber att Herren ska finna mig tillräckligt ödmjuk och formbar, att han kan forma mig till det jag måste bli."

Äldste Andersen är son till Lyle P och Kathryn Andersen och är född den 9 augusti 1951 i Logan, Utah. Under de år han arbetade tillsammans med sin familj inhämtade han

viktiga värderingar. "På en liten gård hjälper alla i familjen till. Det är en välsignelse att tidigt få lära sig att arbeta är en tillfredsställande del av livet."

Vid 19 års ålder kallades äldste Andersen att verka som missionär i Frankrike, där medlemmarnas djupa hängivenhet och Mormons boks omvändande kraft stärkte hans växande vittnesbörd.

Efter att ha återvänt hem från sin mission studerade äldste Andersen vid Brigham Young-universitetet. Där blev han utnämnd till "Hinckleystipendiat" och valdes till vice elevrådsordförande.

Det var också där äldste Andersen träffade den som skulle komma att ha det kanske största inflytandet på hans liv: sin blivande hustru Kathy Sue Williams. De gifte sig i Salt Lake-templet den 20 mars 1975.

"När jag hade gift mig med henne", säger äldste Andersen med ett varmt leende, "steg mina normer i högan sky. Jag bad och studerade skrifterna med absolut

hängivenhet och blev noga med att hålla buden. Hennes inflytande på mig och våra barn är fenomenalt. Hon har en ren och disciplinerad tro."

När äldste Andersen hade tagit examen från BYU 1975 tog han magisterexamen i företagsadministration vid Harvarduniversitetet 1977. Han och Kathy flyttade sedan till Kathys barndomshem i Florida där han arbetade med reklam, fastigheter och hälsovård. Senare verkade han som stavs-president i Tampa i Florida.

År 1989, vid 37 års ålder, kallades äldste Andersen tillbaka till Frankrike — den här gången som president för Frankrikemissionen Bordeaux. "Våra fyra små barn var modiga när de mötte en ny kultur och ett nytt språk, och vi fick på nära håll se Herrens hand i uppbyggandet av sitt rike", säger han.

Äldste Andersen kallades till de sjuttios första kvorum i april 1993, vid 41 års ålder. Inklusive åren som missions-president har han verkat i 10 av de 20 senaste åren utanför Förenta staterna i uppdrag för

kyrkan. "Vi har älskat kyrkans underbara medlemmar över hela världen", säger han. "Tron, hängivenheten och vittnesbörden i varje land har varit klart lysande exempel för oss."

I fyra år bodde äldste och syster Andersen i Brasilien där de fick se Herrens verk blomstra som aldrig tidigare och fick vänner för livet på den nya kontinenten. Senare biträdde äldste Andersen i tillsynen över Mexico och Centralamerika. När han verkade vid kyrkans huvudkontor ledde han kyrkans audiovisuella avdelning, filmandet av *Testamentena: En hjord och en herde* och den inledande utvecklingen av Mormon.org 2001.

Äldste Andersen är tacksamt medveten om att han har haft den ypperliga möjligheten att lära av första presidentskapet och de tolv under de senaste 16 åren. "President

Monson har varit en underbar lärare för mig och många andra när han har uppmanat oss att nå ut till andra som Frälsaren skulle göra", säger han. "Han har ständigt betonat att det inte finns någon större glädje än att veta att man har varit ett redskap i Herrens hand för att besvara en uppriktig bön."

Äldste Andersen känner sig mycket ödmjuk inför den heliga kallelsen som apostel. Under generalkonferensen uttryckte han sitt fasta vittnesbörd om Frälsaren. "Jag hämtar tröst", sade han, "från det faktum att kvalifikationen för det heliga apostlaskapet som måste finnas är en som Herren har välsignat mig storligen med. Jag vet verkligen med fullständig och klar visshet genom den Helige Andens kraft att Jesus är Kristus, Guds älskade Son." ("Kom till honom" *Liabona* och *Ensign*, maj 2009, s 78) ■

Äldste Donald L Hallstrom

i de sjuttios presidentskap

Arbetet i kyrkan som utförts av äldste Donald L Hallstrom i presidentskapet för de sjuttios kvorum har kombinerat hans djupt rotade vittnesbörd och en livslång känsla av samhörighet med världens folk och kulturer.

Äldste Hallstrom är son till James och Betty Jo Lambert Hallstrom och föddes i Honolulu, Hawaii, USA, den 27 juli 1949. Han fick uppleva en mångfald av kulturer under sin barndom. Han hade vänner från Kina, Japan, Korea, Filippinerna, Samoa och Tonga. "Vi delade med oss av olika maträtter och traditioner och alla accepterade varandra", minns han.

Vid fem års ålder hörde han president David O McKay (1873–1970) tala i stavstaben i Honolulu. "När alla sjöng 'Who's on the Lord's side? Who?' ['Vem står på Herrens sida? Vem?'] (se 'Vem kämpar Herrens kamp', *Sånger*, nr 136), ville jag ställa mig upp och säga: 'Jag! Jag står på Herrens sida!'" säger

han. Han blev senare president för den staven.

När äldste Hallstrom hade verkat i Englands centrala mission mellan 1969 och 1971 studerade han vid Brigham Young-universitetet i Provo, Utah där han träffade Diane Clifton från Alberta i Kanada. De gifte sig i templet i Cardston i Alberta den 22 juli 1972, och har fyra barn. Äldste Hallstrom tog examen i ekonomi och återvände till Hawaii där han blev direktör vid en fastighetskonsultfirma.

Äldste Hallstrom kallades till de sjuttios första kvorum i april 2000 och har sedan verkat i presidentskapen för områdena Asien Nord och nyligen Asien, som inbegriper Kina, Indien och 23 andra länder — och hälften av jordens befolkning.

Äldste Hallstrom är mycket imponerad av pionjärmedlemmarna som bor på avlägsna platser och företar långa resor till närmaste tempel.

"Jag inspireras hela tiden av de människors tro och mod som höjer sig över den världsliga kulturen och tar emot evangeliets kultur", säger han. "Det är förunderligt att se människor inrätta evangeliet i sitt eget och i sin familjs liv." ■

Äldste Yoon Hwan Choi

i de sjuttios kvorum

Äldste Yoon Hwan Choi i de sjuttios kvorum säger att två fjortonåriga pojkar förde in hans familj i den återställda kyrkan.

Äldste Choi föddes den 18 maj 1957 till Dong Hun Choi och Jeung Soon Lee. Äldste Chois far lät honom och hans syskon välja vilken kristen religion de ville, men de grälade ofta om sina olika trosuppfattningar under middagarna. Hans far ville ändra på det. Familjen imponerades av äldste Chois fjortonåriga brors mormonreligion och lyssnade därför på missionärerna. Efter att ha fått undervisning om en annan fjortonåring, Joseph Smith, döptes alla.

Under sin uppväxt drömde äldste Choi om att bli general i koreanska armén. Så när äldste Chois biskop bad honom tala om sina förberedelser för en mission tackade han nej. En annan ung man talade i stället, vilket gav äldste Choi skuld känslor.

"Den Helige Anden talade om för mig att jag behövde verka som missionär", säger

han. Han förberedde sig och verkade i två år som missionär, med avbrott efter halva tiden för den treåriga, obligatoriska militärtjänsten. Än i dag säger äldste Choi att han och hans hustru Bun Kyung Koo "aldrig säger nej till något som kommer från Herren".

Äldste Choi tog kandidatexamen i företagsledning med informationsinriktning vid BYU–Hawaii 1988 och magisterexamen i företagsinformationssystem och utbildning vid Utah State University 1989. Han undervisade vid båda universiteten, arbetade som försäljningschef och investeringschef för en riskkapitalfirma. Han var kyrkans förvaltningschef i Korea.

Äldste Choi och hans hustru är båda födda och uppvuxna i Söul i Korea. De gifte sig den 25 september 1982 och beseglades ett år senare i templet i Laie i Hawaii. De har tre söner. Innan äldste Choi kallades till de sjuttios första kvorum verkade han som rådgivare till en biskop, högrådsmedlem, stavsmissionspresident, rådgivare till en stavspresident, stavspresident och områdessjuttio. ■

Äldste Brent H Nielson

i de sjuttios kvorum

Äldste Brent Hatch Nielson i de sjuttios kvorum säger att hans familjs motto har varit Frälsarens uppmaning: "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också." (Matt 6:33)

Han säger att skriftena "visar vad vi känner när det gäller vårt liv. När man gör de här sakerna först så verkar allt annat ordna sig."

När äldste Nielson var 27 år kallades han att bli biskop. Vid 30 års ålder kallades han till stavspresidentskapet och verkade i olika positioner i stavspresidentskapet i tjugo år under barnens uppväxt.

"Vår största kärlek är våra barn", säger Marcia Ann Bradford Nielson, äldste Nielsons hustru. "Förutom evangeliet är det våra barn som ger oss den största glädjen."

Syster Nielson säger att fastän hennes man har haft många ansvarsuppgifter så har han alltid varit en underbar far. Han tog sig alltid tid att vara med barnen, säger

hon. Några av familjens favoritaktiviteter har varit att resa och åka båt.

Hon och äldste Nielson gifte sig i juni 1978 i Salt Lake-templet. Familjen har bott i Twin Falls, Idaho, USA, i 30 år.

Äldste Nielson är son till Norman och Lucille Nielson och föddes i Burley i Idaho den 8 december 1954. "Jag fostrades av underbara föräldrar", säger äldste Nielson.

Före sin kallelse till de sjuttios första kvorum verkade äldste Nielson som helhetsmissionär i Finland, Unga mäns president på församlingsnivå, högrådsmedlem och områdessjuttio i området Idaho.

Äldste Nielson tog kandidatexamen i engelska vid Brigham Young-universitetet 1978. 1981 tog han doktorsexamen i juridik vid University of Utah. Sedan 1985 har han varit advokat och delägare i en juristfirma. ■

Äldste Dale G Renlund

i de sjuttios kvorum

Äldste Dale Gunnar Renlund fick tidigt lära sig att inget är viktigare än att följa Herren. Hans föräldrar, Mats och Mariana Renlund, undervisade honom om den principen genom exempel. De träffades i Stockholm kort efter andra världskrigets slut och ville gifta sig, men bara i templet. De lämnade sina hem i Finland och Sverige och i emigrerade till Utah. Där beseglades de i Salt Lake-templet.

Äldste Renlund föddes den 13 november 1952 i Salt Lake City, Utah, och fostrades i ett hem där välsignelserna som följer lydnad mot Herrens råd värdesattes. Han välsignades också med att få bo i föräldrarnas hemland två gånger: En gång som tonåring när hans far, som var snickare, kallades till Sverige som byggnadsmissionär och flera år senare när han verkade som heltidsmissionär för kyrkan i Sverige.

Äldste Renlund träffade sin hustru Ruth Lybbert i deras hemmaförsamling. De beseg-

lades i Salt Lake-templet i juni 1977. Tillsammans med sin dotter har de skapat en samsamsvetsad familj som arbetar, leker och tjänar tillsammans.

”Vi tycker om att göra saker tillsammans som familj”, säger äldste Renlund. ”Allt vi gör är inriktat på familjen. Om vi spelar golf så spelar vi tillsammans och delar på poängen.”

Äldste Renlund tog kandidatexamen och doktorsexamen i medicin vid University of Utah. Han fullföljde utbildningen i invärtes medicin och kardiologi vid John Hopkins University. Under sin yrkesverksamhet har han som lärare, forskare och kliniker specialiserat sig på hjärtfel och transplantationer.

Före sin kallelse till de sjuttios första kvorum verkade äldste Renlund som biskop, stavspremier, högrådsmedlem och i nio år som områdessjuttio i de sjuttios femte kvorum. Han och hans familj bor för närvarande i Salt Lake City i Utah. ■

Äldste Michael T Ringwood

i de sjuttios kvorum

Mot slutet av sin mission i Söul i Korea tillbringade Michael Tally Ringwood en dag med en sjuk, sängliggande kamrat och fick möjlighet att studera, begrunda och be.

”Jag kände att jag behövde mer bekräftelse”, säger äldste Ringwood som nu är medlem i de sjuttios första kvorum. Efter att ha bett längre än han någonsin gjort tidigare, fick han ändå ingen bekräftelse. Den kom inte när han vände sig till skrifterna heller. Men när äldste Ringwood till slut slog upp sin missionärsdagbok kom bekräftelsen.

”För varje dag jag läste om hade jag skrivit något betydelsefullt om Anden. Budskapet jag fick var detta: 'Jag har talat om det för dig många gånger. Hur mycket mer bekräftelse behöver du?' Det var svaret på min bön. Jag insåg att de här bekräftelserna hade kommit upprepade gånger, och ofta. Herren hade alltid funnits där. Han påminde mig om att jag hade känt den Helige Andens vittnesbörd.”

Den lärdomen har varit till nytta för äldste Ringwood under hela hans liv och när han verkat som biskop, högrådsmedlem, högrådsgruppleddare, Unga mäns president, scoutledare, stavspremier och president för Västra Koreamissionen Söul.

Före sin kallelse som generalauktoritet arbetade äldste Ringwood som chef för flera bolag. Han har också verkat som medlem i rådgivande rådet vid Brigham Young-universitetets bokföringsavdelning.

Äldste Ringwood är son till Howard Lee och Sharon Lee Ringwood och föddes den 14 februari 1958 i Provo, Utah. Han växte upp i Salt Lake City i Utah och studerade vid BYU där han tog kandidatexamen i bokföring 1983. Han gifte sig med Rosalie Nelson den 27 december 1982 i Jordan River-templet. De har fem barn. ■

Äldste Joseph W Sitati

i de sjuttios kvorum

Äldste Joseph Wafula Sitati tror att lycka kommer av att följa evangeliets enkla lärdomar om och om igen. "Jag tror mig inte veta bättre än kyrkans ledare", säger han. "När jag gör det de uppmanar oss till så ordnar sig allt." Lydnaden mot de enkla lärdomarna förenar oss med Frälsaren, säger han, och "kärnan i den enigheten börjar med vår familj".

Äldste Sitati är son till Nathan och Lenah Sitati och föddes den 16 maj 1952 i Bungoma i Kenya. Han var 34 år när en kollega inbjöd honom, hans hustru Gladys Nangoni och deras fem barn att närvara vid kyrkans möten i sitt hem. Familjen hade blivit besviken på organiserad religion men kände något speciellt tillsammans med den lilla gruppen sista dagars heliga. Därför återvände de vecka efter vecka. Sex månader senare, 1986, blev familjen medlemmar i kyrkan.

"Redan innan vi döptes bad de oss hålla tal och

undervisa i kyrkan", säger han. Han kände att han behövde veta att det han talade om inför sina barn var rätt. Långsamt började han känna igen Anden och det har varit ett ständigt mål för honom att hålla sig nära Anden.

Äldste Sitati tog kandidatexamen i maskinteknik vid University of Nairobi 1975. Han har också fått diplom i bokföring och ekonomi. Han har arbetat i olika positioner för ett globalt olje- och gasbolag. Nyligen verkade han som kyrkans internationella chef för informationstjänsten i Afrika.

Äldste och syster Sitati gifte sig i juli 1976 och beseglades i templet i Johannesburg i Sydafrika i december 1991. De bor i Nairobi i Kenya.

Vid tiden för sin kallelse till de sjuttios första kvorum verkade äldste Sitati som president för Nigeriamissionen Calabar. Dessförinnan har han verkat som rådgivare i ett grens- och ett missionspresidentskap och som grenspresident, distriktspresident, stavspresident och områdes-sjuttio. ■

Äldste Wilford W Andersen

i de sjuttios kvorum

Äldste Wilford Wayne Andersen i de sjuttios kvorum "är väl förtrogen med det mänskliga hjärtat", säger hans hustru Kathleen Bennion Andersen. "Jag tror en av hans största talanger är att han inte dömer någon och att alla känner sig väl till mods tillsammans med honom."

Äldste Andersen föddes den 22 augusti 1949 som den tredje av åtta barn till Darl och Erma Farnsworth Andersen i Mesa, Arizona, USA, där han bodde vid tiden för sin kallelse. Äldste Andersen säger att han har lärt sig älska människor av olika bakgrund tack vare sin far som arbetade med människor av olika tro, och hans mor, som ursprungligen kommer från Chihuahua i Mexico, som lärde honom sitt modersmål.

Äldste Andersen tror att han fick sitt vittnesbörd på samma sätt som Alma beskrev processen i Alma 32. Ett frö planterades i hans hjärta som pojke.

"Jag kände det tidigt",

säger han. Plantan har fortsatt växa under hela mitt liv. Den har blivit ett träd och har burit frukt. Jag har tagit del av frukten och den har fyllt mitt liv med glädje."

Äldste Andersen verkade i de sjuttios sjätte kvorum som områdessjuttio i området Nordamerika Sydväst när han kallades till de sjuttios andra kvorum den 4 april 2009. Tidigare har han verkat som president för Mexicomissionen Guadalajara mellan 2002 och 2005, stavspresident och rådgivare, verkställande sekreterare på stavsnivå, högrådsmedlem, biskop och rådgivare och som heltidsmissionär i Argentinamissionen Syd.

Äldste Andersen träffade sin hustru genom en gemensam vän. De gifte sig i templet i Provo i Utah i april 1975 och har nio barn. Äldste Andersen tog kandidatexamen i företagsledning vid Brigham Young-universitetet 1973 och doktorsexamen i juridik vid J Reuben Clark Law School 1976. Sedan 1979 har han varit delägare i en investeringsfirma för fastigheter. ■

Äldste Koichi Aoyagi

i de sjuttios kvorum

När äldste Koichi Aoyagi var 17 år och bodde i Matsumoto i Japan gick han med i engelska klubben i sitt gymnasium. En dag när han var på väg till skolan stod en ung man på gatan och gav honom en papperslapp medan han cyklade förbi. Det var en inbjudan att närvara vid en gratis kurs i engelska. Den unge mannen var en missionär för kyrkan.

"Jag hade aldrig tidigare träffat några som var så positiva, glada och optimistiska som de här missionärerna", säger äldste Aoyagi. "Jag ville bli precis som de." Han började gå i kyrkan i Matsumoto. Medlemmarna där imporerade på honom med samma anda av glädje och kärlek. Han döptes och konfirmerades 1962.

När äldste Aoyagi hade studerat vid Kanagawa-universitetet i två år återvände han hem eftersom familjeföretaget hade gått i konkurs. Hans föräldrar kunde inte längre betala för hans utbildning. Den händelsen gjorde

det möjligt för honom att verka som byggnadsmissionär i Fjärran Östernmissionen Nord mellan 1965 och 1967. Ett år senare, när han hade tagit tre jobb för att spara ihop pengar, kallades han att verka som proselyteringsmissionär på heltid i samma område, mellan 1968 och 1970.

Äldste Aoyagi gifte sig med Shiroko Momose, en medlem från hans första gren i Matsumoto, i september 1970. De beseglades i Salt Lake-templet senare samma år. Efter att ha blivit licensierad vid Japan Real Estate Academy arbetade han som fastighets- och byggnadschef på kontoret för området Asien Nord i Tokyo. Han har också arbetat som försäljningschef i två andra företag i Japan.

Innan äldste Aoyagi kallades till de sjuttios andra kvorum verkade han i många kallelser, bland annat som grens-, stavs- och missionspresident, biskop, beseglare och områdessjuttio.

Äldste Aoyagi föddes den 24 maj 1945 som son till Mitsuo Yagasaki och Sueno Aoyagi. Han och syster Aoyagi har fyra barn och bor i Chiba-ken i Japan. ■

Äldste Bruce A Carlson

i de sjuttios kvorum

Äldste Bruce Allen Carlson i de sjuttios kvorum hade inte möjlighet att delta i kyrkans verksamhet förrän han blev 16 år men hans växande andlighet efteråt stärktes ytterligare medan hans mor undervisade honom och hans två syskon genom att läsa i skrifterna och sjunga evangeliepsalmer. Hans första religiösa undervisning gav honom en andlig grund som har burit honom genom hela livet.

Äldste Carlson föddes den 3 oktober 1949 i Hibbing, Minnesota, USA, som son till Clifford och Helen Carlson. Under större delen av sin barndom flyttade han runt i norra delen av Förenta staterna allteftersom hans far befordrades inom Minnesotas skogsbruksdepartement. När familjen flyttade till Brainerd i Minnesota kunde Helen Carlson (som hade döpts som liten) äntligen ta med sina barn till en liten gren i kyrkan som träffades i närheten.

Efter sin omvändelse tog äldste Carlson kandidatexa-

men vid University of Minnesota i Duluth 1971, utexaminerades från U S Air Force Fighter Weapons School vid Nellis Air Force Base i Nevada, USA, 1979 och tog magisterexamen vid U S Naval War College 1989.

Som medlem av Förenta staternas flygvapen flög äldste Carlson jaktflygplan under större delen av sin 37-åriga yrkesverksamhet. Han har också arbetat i flera positioner som seniorpersonal vid Pentagon och i Washington DC. Tillsammans med sin hustru Vicki Lynn Martens, som han gifte sig med den 8 augusti 1972 i Salt Lake-templet, och deras tre barn, har äldste Carlson ägnat sitt liv åt att tjäna dem han älskar och älska dem han tjänar.

Äldste Carlson har verkat som äldstekvorumpresident, biskop, högrådsmedlem och rådgivande i kyrkans rådgivande kommitté i militärfrågor. Han verkade som söndagsskollärare i sin hemmaförsamling i San Antonio, Texas, USA, när han kallades till de sjuttios andra kvorum. ■

Äldste Bradley D Foster

i de sjuttios kvorum

Äldste Bradley Duane Foster i de sjuttios andra kvorum kan spåra ursprunget till sitt vittnesbörd till när han lyssnade på föräldrarnas vittnesbörd.

”Både min far- och morfar var immigranter och kom till Amerika som nya medlemmar i kyrkan från Tyskland och England”, säger äldste Foster. ”De fick utstå många lidanden under färden. Jag fick ett vittnesbörd genom att lyssna när mina föräldrar berättade om sina föräldrar och vad de uppoffrade för kyrkan. Som liten pojke trodde jag på deras ord.”

Han är son till Dewain och Melba Foster och föddes i Idaho Falls, Idaho, USA, den 5 mars 1949. Äldste Foster växte upp i grannorten Rigby. Han verkade som heltidsmissionär i Texasmissionen Syd. Hans vittnesbörd stärktes ytterligare under missionen när han träffade en präst inom en annan religion som sade till den unge missionären att de enda människorna som skulle komma till himlen

var medlemmarna i hans lilla kyrka i Texas.

”Jag kunde inte tänka mig att vår himmelske Fader skulle vara så hård mot resten av oss. När jag bad till min himmelske Fader den kvällen bar han vittne för mig att hans plan och hans kärlek var till för alla. Jag visste då att vårt budskap till världen var sant.”

När äldste Foster kom tillbaka från sin mission studerade han vid Ricks College (numera Brigham Young-universitetet-Idaho) och inriktrade sig på förberedande studier för att bli veterinär. År 1971 startade han sin egen jordbruksverksamhet i Rigby. Han gifte sig med Sharol Lyn Anderson den 14 maj 1971 i templet i Idaho Falls. De har fyra barn. Han har arbetat som medlem av Idaho Potato Commission, Northwest Farm Credit Board of Directors och i presidentens rådgivande råd för framsteg vid BYU-Idaho.

Äldste Foster har verkat som äldstekvorumpresident, stavmissionspresident, biskop, högrådsmedlem, stavs-president och president för Kalifornienmissionen Arcadia. ■

Äldste James B Martino

i de sjuttios kvorum

Bara tre månader efter det att James Boyd Martino hade blivit medlem i kyrkan 1968 inbjöd en vän honom att träffa en präst inom en annan trosåskådning. Prästen bombarderade honom med frågor men det var bara några han kunde svara på.

Upplevelsen skakade om den 17-årige James, men han lät inte prästen avskräcka honom — eller hans hängivenhet mot kyrkan. I stället, säger han, ”var vittnesbördet då som en receptbelagd medicin som måste skakas om för att bli effektiv. Händelsen motiverade mig att studera evangeliet och stärka min tro.”

Äldste Martino, som nyligen kallades som medlem i de sjuttios andra kvorum, säger att han har välsignats genom att studera evangeliet ända sedan dess.

Äldste Martinos föräldrar heter Frank Nilson och Betty Jean Newman Martino. Han föddes den 28 mars 1951 i Denton, Texas, USA. Han gifte

sig med sin ungdomskärlek Jennie Marie Barron i templet i Ogden i Utah den 18 augusti 1973, ett år efter det att hon blivit medlem i kyrkan. De har fem barn.

Äldste Martino tog kandidatexamen i företagsverksamhet vid Brigham Young-universitetet 1974. Efter sin examen arbetade han för familjens klädföretag. Han var disponent och VD för företaget mellan 1989 och 2000.

Vid tiden för sin kallelse bodde äldste Martino i Aubrey, Texas, USA, och verkade som medlem av de sjuttios sjätte kvorum i området Nordamerika Sydväst. Före den kallelsen verkade han som president för Venezuelamissionen Maracaibo mellan 2000 och 2003.

Äldste Martino har tidigare verkat som heltidsmissionär i Guatemalamissionen El Salvador, verkställande sekreterare på stavnivå, Unga mäns president på stavnivå, seminarielärare, biskop, stavs-president, högrådsmedlem och rådgivare till en missionspresident. ■

Äldste Kent F Richards

i de sjuttios kvorum

Äldste Kent Farnsworth Richards i de sjuttios kvorum tror att själv-iskhet hindrar oss från att leva rikare liv. "Håll dig borta från själviskhet", säger han. "Man blir mycket mer tillfreds när man ser utanför sig själv."

Efter 32 år som kirurg i Salt Lake City i Utah i USA, där han föddes och växte upp, säger äldste Richards att han har förberetts för att verka i kyrkan genom att lära sig ta hand om människors fysiska behov.

"Det jag egentligen gör som läkare är att försöka komma på hur jag bäst kan tjäna dem", säger han. "Det är det vi gör i riket."

Äldste Richards föddes den 25 februari 1946 som son till Elliott och Margaret Farnsworth Richards. Han gifte sig med Marsha Gurr i augusti 1968 i Salt Lake-templet. De bor i norra Salt Lake City, Utah och har åtta barn. Under hela sitt liv har han försökt fokusera på familjen med insikt om att livets största glädjeämnen finns i familjen.

"Som ung far hörde jag en gång äldste Richard L Evans (1906–1971) i de tolv apostlarnas kvorum säga: 'Jag har ingen hobby, bara mina söner.' Det lärde mig att jag först och främst behövde ge uppmärksamhet åt min familj."

Äldste Richards tog kandidatexamen i medicin 1969 och doktorsexamen i medicin 1972 vid University of Utah. Förutom att ha arbetat som läkare har han varit lärare vid University of Utah, ordförande för avdelningen för kirurgi vid LDS Hospital och vicepresident och medlem av förtroenderådet inom en hälsovårdsorganisation.

Före sin kallelse till de sjuttios andra kvorum verkade äldste Richards som heltidsmissionär i södra mexikanska missionen, scoutledare, äldstekvorumpresident, biskop, högrådsmedlem, stavspresident och president för Texasmissionen San Antonio. ■

Äldste Gregory A Schwitzer

i de sjuttios kvorum

Som läkare och specialist på akutfall har äldste Gregory Allan Schwitzer i de sjuttios kvorum tagit hand om många personer med livshotande skador, och han har sett vår himmelske Faders godhet när han har hjälpt dem och deras närstående under de svåra stunderna.

"Jag har hållit många patienter i handen när de har gått vidare genom slöjan", säger han. När människor ställs inför döden vänder de sig till sin himmelske Fader, "eftersom han är det yttersta hoppet de håller fast vid".

Äldste Schwitzer är son till Harvey och Gloria Schwitzer och föddes den 2 april 1948 i Ogden, Utah, där han också växte upp. Han verkade som heltidsmissionär i Tysklandmissionen Nord. Han tog kandidatexamen i biologi 1972 och doktorsexamen 1975 vid University of Utah. Han arbetade sedan i fem år vid United States Army Medical Corp vid Fitzsimons Army Medical Center i Denver, Colorado, USA.

Äldste Schwitzer och hans hustru Jo Ann Elizabeth Rawsthorne gifte sig den 24 juni 1972 i templet i Ogden i Utah. De har fem barn.

När deras yngste son verkade som missionär i Tyskland fick de ett telefonsamtal mitt i natten med budet att deras son hade drabbats av en allvarlig hjärnblödning och inte förväntades överleva. "Genom Herrens mirakulösa ingripande räddades hans liv genom 12 kirurgiska ingrepp", säger äldste Schwitzer. "Under flera år efteråt har vi sett honom återhämta sig helt. När man får ta del av Herrens välsignelser på det sättet är det helt omöjligt att neka honom något tjänande han ber en om."

Före sin kallelse till de sjuttios andra kvorum verkade äldste Schwitzer som biskop, högrådsmedlem, stavspresident och president för Rysslandmissionen Jekaterinburg. ■

Russell T Osguthorpe

Söndagsskolans generalpresident

Undervisning är en viktig nyckel till all framgång i kyrkan”, säger Russell Trent Osguthorpe som nyligen kallades som Söndagsskolans generalpresident. ”Mycket av det vi kallar ledarskap är egentligen undervisning. Jag ser Söndagsskolan som kyrkans fortbildningsarm.”

Broder Osguthorpe är lärare både till yrket och i sinnet. Han har tagit flera examina vid Brigham Young-universitetet, bland annat en doktorsexamen i inlärningspsykologi.

Broder Osguthorpe är för närvarande lärare vid avdelningen för inlärningspsykologi och inlärnings teknik vid BYU. Han är också föreståndare för universitetets undervisnings- och inlärningscenter, vars mål är att förbättra elevernas inläring och hjälpa lärare undervisa efter bästa förmåga.

Broder Osguthorpe är son till Wesley och Iva Russell Osguthorpe och föddes den 4 december 1946 i Salt Lake City, Utah. Han verkade som missionär i Tahiti. Den 7

augusti 1969 gifte han sig med Lola ”Lolly” Sedgwick i Salt Lake-templet. De har tre söner och två döttrar.

Innan broder Osguthorpe verkade som president för South Dakotamissionen Rapid City verkade han som Unga mäns president på stavnivå, rådgivare i ett biskopsråd, grenspresident vid missionsnärsskolan i Provo och president för en BYU-stav. Vid tiden för sin kallelse verkade broder Osguthorpe i de sjuttios femte kvorum.

”Jag har sett Herrens ingripande så ofta och på så många sätt”, säger broder Osguthorpe angående hur hans vittnesbörd har utvecklats. ”Redan som barn visste jag att Herren hjälpte mig. Det var samma sak under missionstiden i Tahiti. Jag har upplevt stunder som far när jag visste att Herren vägledde mig. Och när jag verkade som missionspresident såg jag Herren stärka missionärerna, och det var en ständig, daglig påminnelse om Guds makt och kärlek.” ■

David M McConkie

förste rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap

David Merrill McConkie, förste rådgivare i Söndagsskolans generalpresidentskap, har haft få tillfällen att verka i Söndagsskolan, men hans mångåriga erfarenhet av ledarskap inom prästadömet har gett honom ett viktigt perspektiv på evangelieundervisning.

”Läran är grunden till allt vi gör och allt vi är”, säger han. ”Vi stärker vår tro genom att lära oss och förstå läran och hålla buden. Man kan inte hålla buden förrän man vet vad de innebär.”

Redan tidigt i livet var det en prioritet för broder McConkie att hålla buden. Broder McConkie föddes den 13 oktober 1948 som son till France Britton och Beth Merrill McConkie i Salt Lake City, Utah. Han växte upp i Bountiful i Utah och kallades så småningom att verka i sydafrikanska missionen.

Han gifte sig med JoAnne Albrecht i september 1971 i Salt Lake-templet. De har sju barn. Vid University of Utah

tog han kandidatexamen i historia 1974 och doktorsexamen i juridik 1977. Därefter anställdes han vid en juridikfirma med säte i Salt Lake City.

Han har verkat inom aronska prästadömet, Söndagsskolan, som biskop, högrådsmedlem och rådgivare i ett stavspreidentskap. Han var stavspreident vid tiden för sin kallelse. Under sin tjänande verksamhet har han sett vilken viktig roll undervisningen har i kyrkan. ”Varje ledare och varje förälder i kyrkan är en lärare”, säger han.

En av lärarens viktigaste ansvarsuppgifter, säger broder McConkie, är att lyssna på och följa Andens maningar. ”Det finns många undervisningsmetoder men vad som är viktigare är att vara lyhörd för Andens viskningar så att man kan veta vad Herren vill undervisa om. Då kan läraren bli ett redskap i Herrens händer för att lyfta bördor och besvara böner. Det borde ske i varje klass i kyrkan.” ■

Matthew O Richardson

*andre rådgivare i Söndagsskolans
generalpresidentskap*

Matthew Ottesen Richardson planerade aldrig att han skulle arbeta med utbildning. Han blev naturligt nog lite förvånad när han insåg att Herren verkade förbereda honom för att undervisa.

"Jag har lärt mig att tillåta mig formas för mitt eget bästa", säger han. "Vår Fader i himlen har ett större perspektiv på allting, även de små detaljerna i mitt liv."

När broder Richardson återvände från Danmark-missionen Köpenhamn 1982 började han undervisa i danska vid missionärsskolan för att få pengar till sina studier vid Brigham Young-universitetet. I juli 1983 gifte han sig med Lisa Jeanne Jackson i Salt Lake-templet. En kort tid därefter uppmuntrade några vänner honom att försöka undervisa i seminariet.

"Vi tänkte att jag skulle undervisa i ett år och sedan gå vidare. Ett år blev till sju, och jag vill fortfarande undervisa", säger han. "Det var en överraskning för mig."

Han tog kandidatexamen i kommunikation och magister- och doktorsexamen inom utbildningsledarskap vid BYU. Broder Richardson trodde att han hade hittat sitt livs kall när han undervisade i seminariet på heltid, men han känner samma entusiasm som lärare i kyrkans historia och lärdomar vid BYU, där han arbetade i fyra år som dekanus för religiös utbildning. Hans år i klassrummet har gett honom erfarenheter av att vara både elev och lärare och han tar dem med sig i sin nya kallelse.

Han föddes den 12 december 1960 i Salt Lake City, Utah, som son till Edward Milton och Andrea Lovina Ottesen Richardson. Han har verkat som Unga mäns president, i äldstekvorumpresidentskap, som söndagsskollärare, biskop och i kommittén för skrivandet av utbildningsmaterial för Unga män och Unga kvinnor. Han och hans familj bor i Orem i Utah.

Vid tiden för hans kallelse frågade den yngsta av hans fyra barn: "Kommer pappa fortfarande att kunna spela baseboll med oss?" Broder Richardson, som är en hängiven far, make och lärare, lovade att det skulle finnas tid för baseboll. ■

David L Beck

Unga mäns generalpresident

Under sina år av tjänande har David LeRoy Beck intervjuat många ungdomar i kyrkan och han känner stor aktning för dem.

"Jag har suttit tillsammans med dem enskilt och hört dem öppna sitt hjärta, och de är förunderliga", säger Unga mäns nye generalpresident. "Jag känner den kärlek vår himmelske Fader har till dem och hur betydelsefulla de är för honom. Så många av dem är hjältar för mig, för de är trofasta också under svårigheter."

Broder Beck har verkat som president för Brasilien-missionen Rio de Janeiro Nord, stavspresident, biskop, högrådsmedlem, rådgivare i ett biskopsråd, äldstekvorumpresident och varit engagerad i Primär. Vid tiden för sin kallelse var han missionsledare i Bountiful, Utah.

Broder Beck är son till Wayne och Evelyn Moon Beck och föddes den 12 april 1953 i Salt Lake City, Utah. Han var tio år när hans far kallades att presidera över Brasilien-missionen, och båda hans

föräldrar och heltidsmissionärerna var förebilder för honom. "Jag kände glädjen i det här arbetet redan som ung man", säger han. Senare verkade han som heltidsmissionär i Centrala Brasilienmissionen Nord.

"Jag hoppas de unga männen i kyrkan är trofasta och kvalificerar sig för aronska och melkisedekska prästadömet och templets stora välsignelser", säger han. "Jag älskar varje ung man som får uppleva glädjen av att föra själar till Kristus som heltidsmissionär."

Broder Beck gifte sig med Robyn Ericksen i Salt Lake-templet 1976. De har fyra barn. "Vi tycker om att tillbringa tid tillsammans", säger han. Broder Beck är chef inom en tillverknings- och distributionsfirma och är med i styrelsen vid ett tekniskt college. Han tog kandidatexamen i elteknik och magisterexamen i teknisk administration vid University of Utah. ■

Larry M Gibson

*förste rådgivare i Unga mäns
generalpresidentskap*

När Larry Miner Gibson hade tagit studentexamen bestämde han sig för att vandra till Havasupai i Arizona i USA, i Grand Canyon, där han tillbringade flera dagar med att läsa i Mormons bok och be om och begrunda sitt vittnesbörd. Han säger att han inte kan komma ihåg en tid när han inte visste att kyrkan var sann, men han ville vara säker på att han hade en fast inriktning och grund innan han gav sig ut i världen.

"Jag hade flera mycket heliga upplevelser under den vandringen", säger han, "som hjälpte mig när jag skulle börja studera och sedan gå ut som missionär."

Han verkade som hel-tidsmissionär i Brittiska missionen Syd mellan 1966 och 1968, gifte sig med Shirley Barton i templet i Manti Utah i september 1968 och har verkat i olika ämbeten i kyrkan. Vid tiden för sin kallelse verkade han som stavspresident och han har tidigare verkat som rådgivare till en stavspre-

sident, högrådsmedlem, bis-kop och Unga mäns president på församlings- och stavnivå.

Broder Gibson tog examen i datavetenskap och företagsledning vid Brigham Young-universitetet 1971. Han tog magisterexamen i informationsvetenskap vid BYU 1974.

Han har varit president och verkställande direktör vid flera teknologiska företag och var senast vice verkställande president för ett Fortune 500-företag.

Paret Gibson och deras sex barn tycker om att dyka, resa, åka luftballong, cykla, vandra och campa. Broder Gibson och hans hustru bor för närvarande i Highland i Utah.

Broder Gibson är son till Robert Owen och Thais Miner Gibson och föddes den 26 februari 1947 i Boulder City i Nevada, USA. ■

Adrián Ochoa

*andre rådgivare i Unga mäns
generalpresidentskap*

Som ung man lärde sig Adrián Ochoa Quintana förstå behovet av ödmjukhet, som har varit en stark fokusering i hans liv ända sedan dess.

"Första gången jag läste Alma 32:15 lärde jag mig att om man följer maningar utan att tvingas att vara ödmjuk så får man många välsignelser", minns broder Ochoa. "När jag bestämde mig för att efterleva det löftet fick mitt liv en helt ny inriktning."

Som andre rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap inser broder Ochoa behovet av att fortsätta sträva efter att vara ödmjuk.

Broder Ochoa föddes i San Francisco i Kalifornien, den 7 mars 1954, som son till Eduardo och Consuelo Ochoa. Han tillbringade sin ungdom i Los Angeles i Kalifornien och i Chihuahua i Mexico. De upplevelser han hade på de båda platserna har varit av stort värde senare i hans liv.

Broder Ochoa har arbetat med reklam och filmproduk-

tion i Förenta staterna och Mexico och har genomfört många marknadsföringskampanjer för några av de 500 främsta företagen i världen. Han säger att hans tid i Los Angeles gav honom tillfälle att lära sig hur media fungerar. Han tror också att tiden i Mexico gav honom tillfälle att "andas en annan luft" och tillbringa tid i naturen. "Det var det bästa av båda världar", säger han.

Hans intresse för media ledde till en kandidatexamen i kommunikation och en magisterexamen i företagsverksamhet och marknadsföring.

Som ung man kallades han att verka som informationstjänstmissionär i Mexico där han träffade företrädare för myndigheter och använde media för att förkunna evangeliet.

Broder Ochoa och hans hustru Nancy Villareal, som beseglades i templet i Mexico City, bor i Highland i Utah. De har fem barn. Broder Ochoa har verkat som högrästrernas gruppleddare, stavspresident, områdeschef för informationstjänsten, områdessjuttio och president för Hondurasmissionen San Pedro Sula. ■

Den nya boken *Evangeliebilder* gör skildringar av evangeliet tillgängliga för en bråkdel av vad *Evangeliet i bild* kostar.

Boken *Evangeliebilder* utformad för en världsomfattande publik

För att möta efterfrågan på bilder med evangelie-motiv och göra dem tillgängliga för familjer och lärare över hela världen har kyrkan producerat boken *Evangeliebilder* på 137 sidor som kostar en bråkdel av vad *Evangeliet i bild* kostar. Boken innehåller också ett register och skriftställehänvisningar på 8 språk och bilagor på ytterligare 50 språk.

"*Evangeliebilder* är en underbar ny resurs för att undervisa om evangeliet — både i familjen och kyrkan", säger Cheryl C Lant, Primärföreningens generalpresident. "Vi lär oss alla genom visuella hjälpmedel, särskilt barn. När vi ser de här vackra bilderna fångas vår uppmärksamhet och vår fokusering, och vi lär oss många outtalade evangelie-principer. Vi vet också att när

vi ser något så hjälper det oss att känna, eller med andra ord, det inbjuder Anden i inlärningsprocessen."

Den nya boken *Evangeliebilder* kostar 3,50 dollar i Förenta staterna och Kanada (eller 1,50 dollar styck i en låda med 20). I Sverige kostar boken SEK 12:70. Som jämförelse kostar *Evangeliet i bild* omkring 30 dollar.

"Vi har utformat boken så att den ska vara så billig som möjligt", säger Michael Madsen, specialist inom planering och utveckling av studiematerial. "Vi försökte prissätta den så att alla kyrkans medlemmar kan ha ett exemplar av boken."

Den spiralbundna boken med måttet 22 x 28 cm innehåller bilder som skildrar berättelser i Gamla testamentet, Nya testamentet, Mormons

bok och kyrkans historia samt andra bilder som visar olika aspekter av kyrkan och evangeliet. Några av bilderna i boken är *Adam och Eva undervisar sina barn*, *Kristus ordinerar apostlarna*, *Enos ber*, *Den första synen*, *Salt Lake-templet* och *Profeter i de sista dagarna*.

Julie B Beck, Hjälpföreningens generalpresident, säger att boken är en stor förbättring jämfört med *Evangeliet i bild*. Bildpaketet var tungt, svårt att ta med sig och innehöll många olika separata delar medan boken är lätt att ha med sig, tillräckligt liten för att få plats i en väska och tas med till kyrkan och alla bilderna är sammanbundna.

"Den kan användas i varje klassrum. Den kan användas i

Primärsamlingsstund. Den kan användas under hemaftnar och när familjer studerar skrifterna. Den kan användas under enskilda studier", säger syster Beck.

Broder Madsen tillägger att boken kan användas i Söndagsskolan eller som en ytterligare resurs i seminare-

och institutlektioner. Föräldrar kan använda boken vid sängdags för att berätta om något i skrifterna för barnen eller hjälpa barnen att vara tysta i kyrkan.

I en intervju om boken *Evangelie-*

bilder illustrerade äldste Specer J Condie i de sjuttios kvorum kraften i visuella hjälpmedel genom att påpeka att en av målningarna av Frälsaren i boken också hänger på väggen i president Thomas S Monsons kontor. President Monson har nämnt tillfällen när han tittar på målningen och frågar sig själv: "Jag undrar vad Frälsaren vill att jag ska göra." Med tankarna vända mot Frälsaren får han inspiration och svar på många av sina frågor. "Det kan hända var och en av oss", sade äldste Condie.

"Jag hoppas [boken] kommer att finnas i varje hem och i varje klassrum", säger syster Lant. "Den kan välsigna vår undervisning och vårt liv medan vi arbetar för att stärka vår tro och vårt vittnesbörd och strävar efter att upplyfta andra och stärka vår familj."

Evangeliebilder finns att få tag på via kyrkans distribution eller på Internet på gospelart.lds.org. ■

Presidentskapet för de sjuttios kvorum

*Sittande (från vänster): Äldste Ronald A Rasband, äldste Claudio R M Costa, äldste Steven E Snow och äldste Walter F González.
Stående (från vänster): Äldste L Whitney Clayton, äldste Jay E Jensen och äldste Donald L Hallstrom.*

*Äldste D Todd Christofferson (till höger), som
inröstades till de tolv apostlarnas kvorum i april
2008, välkomnar den nyaste medlemmen i
kvorumet, äldste Neil L Andersen, som inröstades
under den 179:e årliga generalkonferensen.*